

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Segon període

Sèrie P - Número 16

Dijous, 6 de juny de 1996

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 16, segona i darrera reunió

Í N D E X

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política bibliotecària

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política lingüística

Interpellació

al Consell Executiu sobre la normalització lingüística

Interpellació

al Consell Executiu sobre el desplegament dels serveis socials, i particularment el servei d'ajut domiciliari (SAD)

Interpellació

al Consell Executiu sobre l'etapa educativa de zero a tres anys

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les finances dels ajuntaments de Catalunya

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la inserció social i laboral de les persones acollides al Programa interdepartamental de la renda mínima d'inserció

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la seguretat i la higiene laborals

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el control de les empreses de treball temporal

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de lluita contra la pobresa i l'exclusió social

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de convenis de l'Administració de la Generalitat amb els ajuntaments, particularment pel que fa referència al Departament d'Ensenyament

S U M A R I

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i quatre minuts.

- **1. Interpellació al Consell Executiu sobre la política bibliotecària** (Tram. 300-00063/05) (Punt desè de l'ordre del dia.)
- Formulació:* Sr. Dalmau i Ribalta (S). 813
- Resposta:* conseller de Cultura. 814
- Rèplica:* Sr. Dalmau i Ribalta (S). 816
- Contrarèplica:* conseller de Cultura. 817
- **2. Interpellació al Consell Executiu sobre la política lingüística** (Tram. 300-00036/05) (Punt onzè de l'ordre del dia.)
- Formulació:* Sr. Carod-Rovira (ERC). 818
- **3. Interpellació al Consell Executiu sobre la normalització lingüística** (Tram. 300-00099/05) (Punt dotzè de l'ordre del dia.)
- Formulació:* Sra. Bruguera i Bellmunt (CiU). 820
- Resposta conjunta:* conseller de Cultura. 821
- Rèplica:* Sr. Carod-Rovira (ERC). 824
- Rèplica:* Sra. Bruguera i Bellmunt (CiU). 824
- Contrarèplica conjunta:* conseller de Cultura. 825
- **4. Interpellació al Consell Executiu sobre el desplegament dels serveis socials, i particularment el servei d'ajut domiciliari (SAD)** (Tram. 300-00072/05) (Punt tretzè de l'ordre del dia.)
- Formulació:* Sra. Barenys i Martorell (S). 827
- Resposta:* conseller de Benestar Social. 828
- Rèplica:* Sra. Barenys i Martorell (S). 830
- Contrarèplica:* conseller de Benestar Social. 831
- **5. Interpellació al Consell Executiu sobre l'etapa educativa de zero a tres anys** (Tram. 300-00018/05) (Punt catorzè de l'ordre del dia.)
- Formulació:* Sra. Tolosana i Cidón (IC-EV). 832
- Resposta:* conseller d'Ensenyament. 833
- Rèplica:* Sra. Tolosana i Cidón (IC-EV). 835
- Contrarèplica:* conseller d'Ensenyament. 835
- Alteració de l'ordre del dia
- El president proposa una alteració de l'ordre del dia pel que fa al dissetè punt, la qual és aprovada per assentiment.* 836
- **6. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les finances dels ajuntaments de Catalunya** (Tram. 302-00024/05) (Punt dissetè de l'ordre del dia.)
- Presentació:* Sr. Fuentes i Navarro (IC-EV). 836
- Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1, d'addició)
- Torn a favor:* Sr. Morera i Tanyà. Tot seguit, n'anuncia la retirada. 838
- Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1 i 2, de modificació)
- Torn a favor:* Sr. Pont i Puntigam. 839
- El Sr. Fuentes i Navarro (IC-EV) intervé per contradiccions i el Sr. Pont i Puntigam (CiU) li respon.* 840
- Esmena del G. Socialista (núm. 1, de modificació)
- Torn a favor:* Sr. Corbacho Chaves. 840
- Posició del G. P. Popular:* Sr. Oleart i Comellas. 841
- Posició del Grup presentant:* Sr. Fuentes i Navarro (IC-EV), que proposa una modificació a l'esmena del G. Socialista. 842
- Votació de l'apartat I:* aprovat per unanimitat. 842
- Votació de l'apartat II:* rebutjat per 50 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció. 843
- Votació de l'apartat III:* aprovat per unanimitat. 843
- Votació de l'apartat IV, amb l'esmena del G. Socialista incorporada:* rebutjat per 50

vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

843

7. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la inserció social i laboral de les persones acollides al Programa interdepartamental de la renda mínima d'inserció (Tram. 302-00022/05) (Punt quinzè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Rañé i Blasco (S).

843

— *Esmena del G. P. de Convergència i Unió* (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: Sr. Hinojosa i Lucena.

844

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sra. Mayol i Beltran.

845

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Bosch i Garcia.

845

Posició del G. P. Popular: Sr. Bonet i Palau.

846

Posició del Grup presentant: Sr. Rañé i Blasco (S), que proposa un text transaccional entre el text de la Moció i l'esmena presentada.

847

El secretari primer llegeix el text transaccional i hi proposa una esmena tècnica.

847

Posició del Grup presentant: Sr. Rañé i Blasco (S), que accepta l'esmena tècnica.

847

Posició del Grup esmenant: Sr. Hinojosa i Lucena (CiU), que accepta el text transaccional.

848

Votació del text transaccional: aprovat per unanimitat.

848

8. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la seguretat i la higiene laborals (Tram. 302-00023/05) (Punt setzè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Rañé i Blasco (S).

848

— *Esmenes del G. P. de Convergència i Unió* (núm. 1, de modificació, i 2 i 3, de supressió)

Torn a favor: Sr. Hinojosa i Lucena.

849

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Novella i Izquierdo.

850

El Sr. Hinojosa i Lucena (CiU) intervé per al·lusions i el Sr. Novella i Izquierdo (IC-EV) li respon.

851

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Benach i Pascual.

851

Posició del G. P. Popular: Sr. Ariza Irigoyen.

852

Posició del Grup presentant: Sr. Rañé i Blasco (S).

852

El Sr. Hinojosa i Lucena (CiU) i el Sr. Rañé i Blasco (S) intervenen per fer un aclariment.

853

Votació de l'apartat 1, amb l'esmena núm. 1 incorporada, i de l'apartat 3, fins a «alt grau de temporalitat»: aprovats per unanimitat.

853

Votació de l'apartat 2 i de la resta de l'apartat 3: rebutjats per 52 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

853

Alteració de l'ordre del dia

El president proposa una alteració de l'ordre del dia pel que fa al vintè punt, la qual és aprovada per assentiment.

853

9. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el control de les empreses de treball temporal (Tram. 302-00027/05) (Punt vintè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Guillot i Miravet (IC-EV).

853

— *Esmenes del G. Socialista* (núm. 1, 2 i 3, d'addició)

Torn a favor: Sr. Rañé i Blasco.

854

— *Esmena del G. P. de Convergència i Unió* (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: Sr. Millo i Rocher.

854

— *Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núm. 1, d'addició)

Torn a favor: Sr. Huguet i Biosca.

856

Posició del G. P. Popular: Sr. Fabregat i Vidal.

856

Posició del Grup presentant: Sr. Guillot i Miravet (IC-EV), que anuncia la presentació d'una esmena transaccional entre el text de la Moció i l'esmena del G. P. de Convergència i Unió i d'una esmena transaccional entre el text de la Moció i l'esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya.

857

El secretari tercer llegeix les esmenes transaccionals.

857

Posició del Grup esmenant: Sr. Millo i Rocher (CiU).

858

Votació de l'apartat 1, amb la incorporació de l'esmena transaccional entre el text de la Moció i l'esmena del G. P. de Convergència i Unió: aprovat per unanimitat.

858

Votació de l'apartat 2, amb la incorporació de l'esmena transaccional entre el text de la Moció i l'esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya, i de l'apartat 3,

amb l'esmena núm. 1 del G. Socialista incorporada: rebutjats per 48 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

858

Votació de les esmenes núm. 2 i 3 del G. Socialista: rebutjades per 48 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

858

10. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de lluita contra la pobresa i l'exclusió social (Tram. 302-000025/05) (Punt divuitè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sra. Barenys i Martorell (S).

858

— *Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1, de supressió)*

Torn a favor: Sr. Hinojosa i Lucena. Alhora, anuncia la presentació d'una esmena transaccional amb l'apartat 3 de la Moció.

859

— *Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 1, d'addició)*

Torn a favor: Sra. Mayol i Beltran.

859

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Bosch i Garcia.

860

Posició del G. P. Popular: Sr. Ariza Irigoyen.

860

Posició del Grup presentant: Sra. Barenys i Martorell (S), que anuncia la retirada de l'apartat 2 i accepta l'esmena transaccional del G. P. de Convergència i Unió i l'esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

861

El secretari primer llegeix l'esmena transaccional.

861

Votació de la Moció, amb les esmenes incorporades: aprovada per unanimitat.

861

11. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de convenis de l'Administració de la Generalitat amb els ajuntaments, particularment pel que fa referència al Departament d'Ensenyament (Tram. 302-000026/05) (Punt dinovè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Cadevall i Soler (S).

861

— *Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1, de modificació i addició, i 2 i 3, de modificació)*

Torn a favor: Sra. Sanabra i Villarroya. Tot seguit, presenta una esmena transaccional entre l'esmena núm. 2 i l'apartat 2 de la Moció.

862

— *Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1, d'addició)*

Torn a favor: Sr. Bargalló i Valls.

863

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sra. Tolosana i Cidón.

863

Posició del G. P. Popular: Sr. Francàs i Porti.

863

Posició del Grup presentant: Sr. Cadevall i Soler (S), que accepta l'esmena transaccional.

864

El secretari primer llegeix l'esmena transaccional.

864

Votació de la Moció amb la incorporació de les esmenes núm. 1 i 3 del G. P. de Convergència i Unió i l'esmena transaccional a l'apartat 2: aprovada per unanimitat.

865

La sessió s'aixeca a tres quarts de tres de la tarda i dos minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 16.2

La sessió es reprèn a les nou del matí i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident segon, dels secretaris primer, segon i tercer i de la secretària quarta. Assisteixen la Mesa l'oficial major i el lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, de Governació, d'Ensenyament, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques i de Benestar Social.

El president

Es reprèn la sessió.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política bibliotecària

El desè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la política bibliotecària, presentada pel diputat senyor Antoni Dalmau, del Grup Socialista. Per a l'exposició de la interpellació, té la paraula el senyor diputat, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Dalmau i Ribalta

Moltes gràcies, senyor president. Bon dia i bona hora, senyores diputades i senyors diputats, en aquesta hora plàcida i solitària del dia de Corpus, anem a substanciar una interpellació que probablement serà, segons diuen, la darrera que segurament presentarà el Grup Socialista al conseller de Cultura –això és el que diuen els diaris, ja ho veurem. Ens sembla oportú que aquesta interpellació justament faci referència a un sector clau en el teixit cultural del país com són les biblioteques.

Han passat ja més de tres anys des de la promulgació de la Llei del sistema bibliotecari de Catalunya, que es va aprovar el març de 1993. Tres anys ja és un temps suficient per a analitzar fins a quin punt les expectatives que va generar aquella Llei s'han acomplert, per veure si se n'ha produït el desplegament necessari, en definitiva, per veure si ha estat degudament aprofitada per a modernitzar i organitzar millor l'estructura bibliotecària del país.

Per fer aquest balanç ens sembla oportú, tanmateix, que ens situem en el punt de partida, recordar l'esperit amb el qual aquesta Llei va ser aprovada en el seu moment. Aquesta Llei va anar acompanyada, almenys des del nostre punt de vista, de dos elements distintius. El primer és que va ser una llei pactada, és a dir una llei amb la qual es va cercar consens, amb la qual hi havia voluntat de fer possible un únic sistema bibliotecari amb la cooperació de tots els sectors i de totes les institucions. Com que admetien que hi havia dèficits crònics en aquesta matèria en el país, semblava imprescindible aquesta suma d'esforços, de tothom. I va ser també una llei que a voler donar al món de l'Administració local el protagonisme necessari en una competència dels ajuntaments i en la definició clara d'un esquema general que repartís les atribucions de cada administració.

Doncs bé, si aquests eren els dos elements distintius –llei pactada, llei amb un eix principal damunt l'Administració local–, és hora de veure fins a quin punt s'ha acomplert o no allò que l'article primer de la mateixa Llei definia com a propòsit de la Llei: «Establir les bases i les estructures fonamentals per a la planificació i la coordinació del sistema bibliotecari de Catalunya.»

Nosaltres hem de dir per endavant que la nostra valoració no és gaire positiva. Pensem que hi ha hagut molts clarobscurs en l'aplicació d'aquesta Llei, que s'han fet accions aïllades, però que, essencialment, l'objecte principal potser no s'ha acomplert. Pensem també que l'aplicació ha estat desigual; així, la consolidació de la Biblioteca de Catalunya com a biblioteca nacional del país pensem que s'ha acomplert satisfactòriament, s'han articulat les seves diferents unitats en un organigrama únic, i, en canvi, en el que fa referència al sistema de lectura pública, pensem que l'aplicació no ha estat tan exemplar o no ha estat tan desenvolupada. És per això que la nostra intervenció se centrarà fonamentalment en aquests dèficits que trobem en l'aplicació del sistema de lectura pública, que era un eix vertebrador, naturalment, d'aquest projecte.

Efectivament, és aquest, el sistema de lectura pública, el que permetia fer possible allò que considerem essencial tots i ningú discuteix, que és el dret de tots els ciutadans de tenir accés a la lectura, la possibilitat de trobar prop de casa seva sempre, sense cap mena de dificultat, una biblioteca ben organitzada i amb fons suficients.

La llista dels incompliments és una mica llarga en aquest terreny del sistema de lectura pública. Per exemple, en primer lloc, la Llei preveu una estructuració dels serveis regionals i dels serveis nacionals de suport. Fins ara, això encara no s'ha fet, es continua funcionant substancialment com abans, i, en aquest sentit, sort n'hi ha de la tradició, en aquest terreny, de l'activitat de les diputacions, i molt particularment de la Diputació de Barcelona, que amb la seva dinàmica diària eviten de posar molt de manifest l'absència de regulació en aquesta matèria.

En segon lloc, la Llei preveu que es concediran subvencions extraordinàries per a un pla d'inversions en matèria de biblioteques a fi d'atendre el greu dèficit existent. Què s'ha fet, econòmicament parlant, aquests tres anys? Es va preveure dintre el Pla únic d'obres i serveis a Catalunya, en primer lloc, unes ajudes per a la redacció de projectes; en segon lloc, es va fer un programa específic 1994-95, que va aprovar subvencions per un valor de 1.110 milions; un cop adjudicades aquestes obres, això es va convertir en 566 –per cert, gairebé dues terceres parts d'aquests diners encara estan pendents de pagament, i els ajuntaments els necessiten amb urgència; és un problema que no depèn del Departament de Cultura, sinó que té a veure amb el retard dels pagaments de la Generalitat–, i, finalment, hi ha previst un programa específic, que és el de 1996-97, que havent arribat al mes de juny encara s'ha d'aprovar, malgrat que hem vist els papers que circulen, l'esborrany del decret, amb una previsió econòmica molt baixa, substancialment baixa, la meitat de la que s'havia fet en el Pla anterior, al voltant d'uns 500 milions de pessetes,

és a dir 250 per any, que és una xifra notablement –com és obvi– insuficient. En resum, nosaltres pensem que les inversions han estat molt petites, molt baixes: res a veure amb les expectatives i amb les previsions necessàries per a poder atendre de front el dèficit existent en el sistema bibliotecari i per a mirar de resoldre el problema crònic de la insuficiència dels equipaments bibliotecaris del país. És a dir, aquest tema no sols no s'ha començat a resoldre, sinó que no té perspectives de millora apreciable, avui per avui, per cap banda.

En tercer lloc, hi ha el problema del Mapa de lectura pública, que era una gran aportació de la Llei. Havia d'estar aprovat, segons la Llei mateixa, al cap d'un any; n'han passat més de tres i encara no s'ha aprovat, malgrat que el conseller havia pres alguns compromisos en aquest sentit, de fer-ho abans. Hi ha un document, hi ha un esborrany del Mapa de lectura pública que s'ha presentat al Consell de Biblioteques. Com que no és un document oficial, com que no ha estat aprovat encara, no ens sembla elegant o oportú d'entrar a discutir aquest esborrany previ. De tota manera, ja volem manifestar la nostra preocupació per alguns trets distintius que no ens fan gens el pes, que representen problemes, defectes de mètode substancials. Per exemple, les dades no estan actualitzades –les que coneixem del document presentat al Consell de Biblioteques–; no hi ha periodificació per al desenvolupament del Mapa; no es parla de diners –que és una qüestió essencial si el que es vol és executar aquest Mapa de lectura pública–; hi ha una base territorial discutible, perquè no sempre l'encaix amb l'esquema estricte del mapa comarcal de Catalunya pretén atendre adequadament les necessitats, i es parla només de la prioritat per als municipis de més de cinc mil habitants, amb un silenci clamorós respecte de què passa en la munió, el gran nombre de poblacions de Catalunya que estan per sota d'aquesta xifra. Aquest és el problema del Mapa de lectura pública, sobre el qual voldríem recordar, tanmateix, que quan sigui l'hora finalment d'aprovar-lo, quan es compleixi finalment la Llei, hem de recordar el compromís també del conseller de portar-lo al Parlament de Catalunya i discutir-lo aquí, com sempre havíem demanat tots els grups parlamentaris.

Finalment, pel que fa encara al sistema de lectura pública, hi ha una quarta mancança, que és que el mateix reglament sobre l'estructura del sistema de lectura pública de Catalunya encara no existeix. És a dir, en aquest eix vertebrador de la Llei, un nucli essencial de la Llei, passats tres anys encara no s'ha produït el desplegament reglamentari imprescindible. Coneixem també un esborrany de decret que ha circulat per diverses administracions i despatxos, que va modificant el seu redactat cada vegada que en coneixem una nova redacció, però que, finalment, no ha acabat per aprovar-se.

Per tant, en matèria del sistema de lectura pública, que és el que més ens preocupava de tractar avui, problemes als serveis regionals i als serveis nacionals de suport, problemes econòmics, problemes en el Mapa de lectura pública, problemes en la inexistència del mateix reglament d'estructura del sistema. I hem de dir que, malgrat tot això, això encara no és tot, perquè al mar-

ge del mateix sistema de lectura pública o al costat del sistema de lectura pública, hi ha d'altres incompliments. Si anem repassant la Llei, els compromisos a què s'obligava el Govern, bona part d'aquestes qüestions no han estat resoltes.

En l'article 20, que es parla del patrimoni bibliogràfic de les biblioteques públiques de titularitat estatal, encara no s'ha fet res en aquest terreny. En l'article 23, encara no s'ha fet res per articular les biblioteques provincials com a part real del sistema. En l'article 24, no coneixem el registre de biblioteques previst per la Llei. En l'article 38, no s'ha constituït encara cap de les comissions de lectura pública que s'hi preveuen. A l'article 41, que defineix les competències de l'Administració de la Generalitat –reglamentar, inspeccionar i fomentar la lectura pública–, més enllà d'algunes iniciatives de foment, la resta de funcions no s'han desenvolupat. I finalment, en matèria de biblioteques universitàries, escolars i especialitzades, no s'ha fet tampoc cap desplegament o aplicació de la Llei.

En definitiva, creiem que en bona mesura s'han frustrat bona part de les expectatives que la Llei havia creat: manca desplegament, manquen diners, no s'han posat en marxa els mecanismes per articular el sistema bibliotecari de Catalunya.

Potser no hi ha hagut prou voluntat política, més enllà de les qüestions pressupostàries. Per tant, nosaltres, com a corresponsables que ens sentim, en bona mesura, del que va ser el redactat final de la Llei, hem de demanar al Govern un nou impuls, hem d'expressar públicament –perquè no ho podem fer d'una altra manera– un cert desencís respecte a l'aplicació d'aquesta Llei tan important i demanar, realment, més voluntat política, un impuls enèrgic i decidit.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la interpellació, té la paraula el conseller senyor Guitart.

El conseller de Cultura (Sr. Joan Guitart i Agell)

Senyor president, senyores i senyors diputats, el senyor diputat ha fet una versió crítica sobre el desplegament de la Llei de biblioteques que va aprovar aquest Parlament amb un gran consens fa uns anys, i el senyor diputat posava uns exemples i feia unes referències amb relació a incompliments o a possibles incompliments.

Jo li voldria, en primer lloc... Perquè les lleis, l'objectiu de les lleis, no és fer-les per consens per, d'alguna manera, arribar a articular propostes conjuntes sobre problemes comuns; l'objectiu de les lleis és, fonamentalment, proporcionar una millora a l'objecte de la mateixa Llei.

Jo li voldria... I em penso que no s'entén gaire cosa si no es fa un repàs de quina era la situació del sistema bibliotecari només no fa gaire anys; és a dir, cal recordar que aquesta és la segona llei –hi va haver una primera Llei de biblioteques–, i aquesta segona llei tendia a resoldre aspectes que van quedar pendents en la Llei de biblioteques.

El problema..., hi havia quatre problemes fonamentals. Hi havia, i segueix existint, a Catalunya, un dèficit bibliotecari: hi han poques biblioteques. Aquest era un problema de base: mentre molts països estan en fase de millores, d'ampliacions, de consolidació del sistema bibliotecari, nosaltres encara estem en aquesta fase —a la qual es referia el senyor diputat—, precisament, de construir biblioteques, de fer biblioteques.

El segon problema és que les biblioteques existents estaven absolutament desarticulades. Hi havien quatre xarxes de biblioteques: unes biblioteques de la Diputació de Barcelona; unes d'altres diputacions; la que, a l'empara de la primera Llei, es va crear, de la Generalitat, i, després, les biblioteques de les caixes, biblioteques privades.

La Biblioteca de Catalunya estava en una situació de..., la Diputació la va preservar i la va conservar, però vostès recorden en quina situació es trobava: no feia ni representava el paper que ha de fer una biblioteca nacional en un país. I, després, el que hi havia era, jo diria, una desorientació en la formulació dels objectius, dels objectes que s'havien d'anar desplegant.

La primera Llei va resoldre algun d'aquests aspectes, entre els quals hi va haver la creació de la Xarxa de Biblioteques de la Generalitat. Quan parlàvem nosaltres, abans, de l'elaboració d'aquesta Llei, ens fonamentàvem i dèiem que la Llei tenia dos objectius principals, la primera, definia dues vessants —i el senyor diputat s'hi ha referit—: el de la Biblioteca de Catalunya i el sistema de lectura pública. I, a partir d'aquests dos, el Departament de Cultura havia de portar a terme el desplegament que ha de fer possible d'assolir els objectius que es marcaven en aquesta Llei.

Del primer, vostè n'ha parlat, i diu: «Això, realment, em sembla que s'ha complert»; efectivament s'ha complert. I era molt important que Catalunya pogués disposar de la Biblioteca Nacional. A través d'aquesta biblioteca es pretenia conservar i difondre el patrimoni bibliogràfic i dotar el país d'un centre bibliogràfic nacional, relacionat amb les biblioteques universitàries especialitzades. Encara fa molts pocs dies vàrem assistir en un acte en el qual hi havia aquest aspecte comú de posar les biblioteques universitàries relacionades a través d'un mateix sistema informàtic. És un resultat i una proposta de la Llei molt important, des del meu punt de vista. Després calia promoure les biblioteques públiques i la lectura i collaborar amb altres administracions en la prestació del servei de lectura pública. I després, com vostè deia, era promoure la coordinació global del sistema i vetllar pel seu bon funcionament.

El que s'ha aconseguit durant aquests anys amb la Biblioteca de Catalunya ha sigut fonamental. Hi ha hagut una molt bona disposició per part de la Diputació, hi ha hagut una molt bona disposició i una gran feina realitzada per la gent de la biblioteca, i hi ha hagut una feina ben feta pel Departament de Cultura de la Generalitat, que em permeto..., vull suposar que hi estarà d'acord, el senyor diputat.

L'any 95 es va signar el conveni, es va dissoldre el Consorci, i s'ha constituït el Consell Rector de la Biblioteca de Catalunya. En aquest moment hi ha un nou

organigrama i, per tant, la Biblioteca de Catalunya està en condicions adequades per afrontar els objectius que es marquen a qualsevol biblioteca nacional d'un país i per afrontar també els objectius que li marca la Llei.

El senyor diputat diu: «És que no és aquí, on realment les coses han anat malament; ha sigut en el sistema de lectura pública de Catalunya.» I era evident que les dificultats... Les primeres també eren previsible, i per tant es van poder resoldre; en les segones, la veritable dificultat era convertir en una xarxa única el que en definitiva eren quatre xarxes de biblioteques. En una bona part es va aconseguir, és a dir, excepte les biblioteques dependents de la Diputació de Barcelona, aquestes es van incorporar al sistema de la xarxa de la Generalitat, i era un problema resolt, en aquest sentit.

També hi ha hagut un pas important endavant per part de biblioteques privades. La Caixa ha articulat un sistema pel qual moltes d'aquestes biblioteques han passat a titularitat municipal: des del Departament se'ls ha prestat un servei —un servei d'informació, un servei de documentació i un servei d'assistència—, i en definitiva han sigut els mateixos municipis els que han afrontat i han resolt el problema, però en tot cas hi ha hagut per part també de La Caixa un desig, una voluntat de resoldre el problema d'existència de xarxes de lectura paral·leles, a través de la seva cessió..., o de la negociació de cessió d'aquestes biblioteques als municipis.

Aleshores, aquí hi ha hagut —i el senyor diputat s'hi referia— un problema..., hi ha hagut dos problemes. Els problemes de... L'objectiu fonamental de la Llei era, precisament, que les biblioteques passessin a titularitat municipal o passessin, en tot cas, en alguns aspectes, a titularitat comarcal. Aquest era el punt clau, aquest és el punt decisiu i el punt definitiu. I el que sí que li puc dir —el senyor diputat ho deu saber— és que, per part del Departament de Cultura, sobre això, hem fet tot, hem fet molt, s'ha treballat en aquest sentit, i hem demostrat una veritable voluntat política, hi ha hagut un veritable interès que les biblioteques es municipalitzessin, i hem pres les mesures legals adequades per fer-ho. És evident que hi han dificultats, en aquesta realització; són els problemes que es plantegen sempre que es produeix un fet d'aquestes circumstàncies, el problema de les persones, el problema de les funcionàries i els funcionaris i el problema de l'articulació de beneficis, d'aspectes que tenien aquests funcionaris amb relació a les seves característiques i amb la seva situació anterior. I és evident que aquest és un problema complex.

Aquest problema s'ha afrontat, i quan parlàvem precisament d'aquest decret, o d'aquesta norma reguladora, d'aquest reglament, vostè sap, senyor diputat, que hi havien esborranys d'aquest reglament abans, fins i tot, que s'aprové la Llei; quan discutíem la Llei, ja estàvem parlant i discutint sobre aquest reglament. La veritat és que amb aquest reglament hi han hagut —hi han hagut o hi han— menys dificultats amb els funcionaris que no pas amb el problema amb la Diputació de Barcelona. La Diputació de Barcelona —vostè no ho ha dit, però jo ho puc dir— té una xarxa de biblioteques històrica, tradicional, ben articulada, amb gent eficient, i el problema fonamental es presenta quan s'integra..., com integrar una xarxa d'aquestes característiques,

amb les seves pròpies, diguem-ne..., amb els seus propis aspectes positius, amb una altra que a aquests els apareix diferent i, d'algunes formes, tothom pensa que hi perdrà, amb aquesta nova situació, o pot imaginar que hi pot perdre, amb aquesta nova situació. Els problemes i les dificultats s'han presentat aquí. I els problemes segueixen en aquest sentit.

Jo el que li voldria explicar i el que li voldria dir és que, des del meu punt de vista, el que això ha provocat és que, així com la Generalitat, des del punt de vista de les seves pròpies biblioteques, de la seva pròpia xarxa, està absolutament disposada a fer aquesta cessió, aquesta transferència als municipis, per part de les biblioteques de l'altra xarxa, de la Diputació, aquesta facilitat no és tan gran. Potser perquè l'articulació és diferent i aquest procés de municipalització es presenta amb més grans dificultats. I aquest és un element fonamental.

Podem dir que després hi ha la regulació d'aquests serveis que s'han de prestar –vostè parlava de serveis regionals i serveis nacionals–, d'aquests serveis regionals que s'han de prestar. Dins de tot, aquest és un problema que pot ser major, però seria menor, en aquest sentit; és a dir, això respondria a una negociació sobre quins serveis prestaria la Diputació de Barcelona i quins serveis s'haurien de prestar des de la Generalitat mateix, però tinc la convicció que no és aquest, el problema fonamental que es planteja en aquests moments.

De totes maneres –vostè ho deia–, en relació amb aquest reglament, el que s'ha fet ha sigut..., hi ha hagut un creuament de decrets sobre aquesta estructura, que ha anat de l'un costat a l'altre. Nosaltres, des del Departament, tenim la impressió –li ho vull dir amb tota cordialitat– que, per part de la Diputació, hi ha el desig, sembla que hi hagi moltes vegades la sensació que no hauria de canviar-se res en relació amb la situació actual. Em penso que això seria un error. És a dir, si no s'ha de canviar res, evidentment aquest sistema de lectura pública de Catalunya no es podria articular convenientment.

Hi ha d'haver una cessió de les biblioteques als municipis; hi ha d'haver una articulació única amb un sistema de lectura pública; aquest sistema de lectura pública ha d'aparèixer amb la seva pròpia uniformitat i amb la seva pròpia característica, i jo crec que aquest projecte, que en aquest moment penso que està en mans de la Diputació i que ha de ser retornat al Departament, hauria de..., per mantenir el consens s'hauria de procurar que no hi hagués aquest desig que les coses no canviessin, que quedessin igual. Al contrari: jo crec que hi ha d'haver un desig polític, per part de la Diputació de Barcelona, positiu, com va ser amb el cas de la Biblioteca Nacional de Catalunya, que permeti aquesta estructuració d'una xarxa única de biblioteques.

Després em referiré a altres aspectes de què vostè parlava, però em penso que el problema fonamental és precisament aquest: que aquesta xarxa única s'ha de resoldre. Crec que aquesta era la voluntat quan es va formular la Llei, i jo em penso i tinc la convicció que, si no s'ha resolt, no ha sigut pas per falta d'interès polític o de desig de la Generalitat, sinó perquè hi han hagut dificultats relacionades amb la situació existent,

situació existent sobre la qual en aquest cas, diguem-ne, la Diputació de Barcelona hi té una especial responsabilitat. Crec que s'ha de seguir treballant perquè, amb bona disposició i amb esperit de consens, aquest aspecte es pugui resoldre en un termini molt curt.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Dalmau.

El Sr. Dalmau i Ribalta

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, vostè ha dit una cosa que és ben certa, i jo li haig de reconèixer, que és que quan parlem del sistema de lectura pública estem parlant d'un problema complex. És a dir, no s'ha creat un sistema de lectura pública sobre el no-res: fa molts anys que hi ha biblioteques públiques a Catalunya, efectivament la Diputació n'ha fet moltes, i ho ha fet molts anys. Jo ho conec –em penso que vostès ja ho saben– de primera mà, però també li volia dir, precisament per això, que, naturalment, quan es fan aquest tipus de debats en els quals el representant del Govern remet la resolució d'algun tipus de problemes a altres administracions, sigui l'Estat –molt sovint en aquesta cambra– o avui la Diputació de Barcelona, li voldria recordar que, és clar, aquí no hi és, la Diputació de Barcelona; és impossible que puguem establir un debat entre la Conselleria de Cultura i la Diputació de Barcelona, perquè aquest és un debat entre la Conselleria de Cultura i un grup de l'oposició. Per tant, jo no estic en condicions de saber, o encara que ho sàpiga no estic autoritzat a fer-ho, perquè no tinc cap classe de representació..., a referir-me a un terreny en el qual puguem discutir si hi ha més culpa d'una banda o de l'altra, perquè és que, realment, no sóc jo l'interlocutor per a aquesta qüestió.

Si més no, jo voldria aprofitar aquesta segona part de la interpellació per remarcar tres punts concrets, ara sí –més concrets, vull dir, encara–, sobre els quals em penso que sí que es podria fer alguna cosa ràpidament.

Insisteixo en el tema del Mapa de lectura pública –tema en el qual no crec que es pugui imputar a cap altra administració el retard. També sabem que el Mapa de lectura pública estava pràcticament enllestit quan es va aprovar la Llei, i ha anat saltant durant aquests tres anys: haurien d'acabar aquesta qüestió, haurien de donar un impuls definitiu al Mapa, accelerar-lo. Probablement revisar alguns problemes de mètode, que ja he denunciat abans, però, sigui com sigui, portar-lo al Parlament, discutir-lo i aprovar-lo, perquè això és el que ens dóna l'eina de planificació..., la detecció dels problemes existents i l'eina de planificació per a resoldre'ls en el futur. Aquest és un aspecte que em sembla que es podria millorar a curt termini.

Hi ha el tema, el problema econòmic, sobre el qual és difícil que puguem parlar en un any en què tothom anuncia restriccions pressupostàries de tota mena i retallades a tots els pressupostos, però és que, és clar, amb inversions de 250 milions de pessetes l'any no

resoldrem mai, en moltes generacions, el dèficit crònic del sistema bibliotecari de Catalunya.

I a més a més hi ha una altra cosa, hi ha un mecanisme que jo voldria denunciar públicament, a veure si es pot corregir, perquè installa una lògica relativament perversa, podríem dir, en la relació amb les administracions. La Generalitat aprova a vegades ajudes a un municipi perquè faci una biblioteca, però condiciona l'aportació de l'ajuda a una tercera aportació, a part de la de l'ajuntament, que és la de la diputació provincial corresponent –i parlo sobretot de municipis de fora de la província de Barcelona–; com que aquella diputació, després, no compta amb els diners, o no pensa posar els diners necessaris, la subvenció atorgada per la Generalitat de Catalunya queda sense efecte i, per tant, la biblioteca no es fa. Jo tinc damunt la taula papers d'ajuntaments... És el cas, per exemple, de Reus, que té una biblioteca important pendent d'execució, o la biblioteca de Vielha, per exemple, que és molt més petit l'àmbit demogràfic però en canvi des d'un punt de vista qualitatiu és molt important: són dues de les biblioteques que estaven en el Pla de 1994 i 1995, a les quals la Generalitat havia compromès aportació, però que no s'ha fet perquè la diputació no hi posa els diners. Això de condicionar l'execució de l'obra a la hipotètica aportació d'una tercera administració no compromesa fa que, en la pràctica, dels projectes inclosos en el Pla, molts decaiguin i no es puguin executar, i molts municipis, en la pràctica, de fet, es quedin sense biblioteca. Crec..., voldríem demanar, sincerament, que el Departament de Cultura revisi aquest criteri, perquè amb aquesta dinàmica no acabarem les biblioteques.

I, finalment –veig que ja se m'encén el llum; ja no tinc més temps per a parlar–, sí que vull deixar el testimoni, almenys, d'un altre problema, que és que, si no podem resoldre tots els problemes que tenim, almenys no en creem alguns altres de nous. Jo vull deixar simplement constància del problema dels serveis mòbils, dels bibliobusos, amb els quals la Generalitat de Catalunya, el Departament de Cultura, ha portat als tribunals tots aquells municipis petits que han convingut amb la Diputació de Barcelona un servei de bibliobús. L'argument és que no l'ha de prestar la Diputació de Barcelona sinó els consells comarcals. Però és que, senyor conseller, els consells comarcals no tenen bibliobusos, de manera que, si vostès denunciessin aquest conveni, el que fan és condemnar els municipis petits de Catalunya a no tenir cap servei bibliotecari; és a dir, no els posen bibliobusos i, en canvi, els volen impedir que la Diputació de Barcelona els els presti. I això que vostès fan a Barcelona, que és impugnar el conveni entre ajuntaments i Diputació de Barcelona, no ho fan en altres províncies, perquè a Lleida hi ha servei de bibliobusos prestat per la Diputació de Lleida i vostès no porten els municipis que ho convenien als tribunals; només ho fan en l'àmbit de les comarques de la província de Barcelona. Pensem que una bona mesura d'adequar el territori als serveis que necessita seria deixar sense efecte aquestes impugnacions, no portar les coses per la via dels tribunals i pensar que la Diputació de Barcelona, avui per avui, encara està prestant un servei de bibliobusos que, si no el fa ella, no el farà ningú més.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, per al torn de contestació de la rèplica, el conseller senyor Guitart.

El conseller de Cultura

Senyor president, senyores i senyors diputats... Senyor diputat, quan vàrem pactar la Llei, quan es va acordar la Llei, o quan es va consensuar o es va tractar de consensuar la Llei, en bona part, aquí, quan parlàvem, afrontàvem problemes reals, que és el que s'ha de fer normalment; és a dir, no era tant un problema parlamentari com un problema que ens sentíem representants de dues administracions: el Grup Socialista representava la Diputació de Barcelona, en aquest sentit, i defensava..., i si es mira la Llei es veu com s'articulen aspectes i moltes disposicions transitòries i finals que fan referència a la Diputació de Barcelona, i aquí, des del punt de vista del Parlament i de la Generalitat el que volíem era articular un sistema únic de Catalunya. Aquest és un problema fonamental; s'ha plantejat en aquest cas de les biblioteques i s'ha plantejat en altres casos, perquè cal tenir present que l'estructuració d'autogovern de Catalunya es formula a través d'altres elements de govern existents, i, per tant, hi ha hagut un problema amb la Llei de museus, hi ha hagut un problema amb els arxius..., hi ha hagut un problema general. Per tant, és lògic que aquí, on realment hi ha la representació suprema del poble de Catalunya, ens formulem problemes que afecten altres administracions. Diu: «És que els altres no poden respondre.» Doncs, aleshores, el que cal fer és que aquesta, ja que és la cambra superior..., doncs, que acatin les disposicions que es prenen des d'aquesta cambra. Aquest seria l'aspecte que caldria considerar, amb el benentès que el que tampoc es pot fer és incidir en aspectes d'autonomia local, i, per tant, hi ha d'haver un respecte a les lleis i a les disposicions. Per això aquí moltes vegades, quan parlem, parlem d'aspectes com aquest a què vostè es refereia, i finalment vostè ha acabat donant-me la raó quan feia referència a un tema de bibliobusos, que defensava..., de la Diputació de Barcelona, en relació amb la cosa que podia ser.

El Mapa de lectura pública –jo li respondré, de totes maneres, en els tres aspectes que li volia dir–, el Mapa de lectura pública està fet i està presentat. I jo el que li volia dir és que precisament en el consell assessor, que recull una bona part de l'element bibliotecari, no hi ha hagut precisament cap tipus d'impugnació o cap tipus d'observació en relació amb aquest pla. Per tant, nosaltres, aquest Mapa, hem de considerar que està adequadament realitzat. Que consti que hi ha hagut molt temps, perquè s'ha presentat als diversos estaments, a la Federació de Municipis, a l'Associació de Municipis..., tothom podia dir, tothom podia argumentar, i fins a aquest moment no hi ha hagut cap proposta o comentari sobre el Mapa. Per tant, en aquest moment el Departament està en condicions de presentar-lo al Govern per a la seva aprovació. Per tant, el Mapa s'ha realitzat, s'ha realitzat donant oportunitat i obrint-lo al diàleg i a la participació de tothom, i em penso que..., i no hi ha hagut, afortunadament, cap tipus de plantejament.

Punt 1

Hi ha un tema molt important, que és el que vostè deia de les inversions. Miri –vostè ho sap, senyor Dalmau–, la Llei de règim local atribueix competències específiques i concretes sobre biblioteques als municipis; diguem-ne, l'establiment cultural al qual estan obligats els municipis és precisament la biblioteca. La Generalitat ajuda a fer biblioteques, però la competència bibliotecària correspon als municipis. Per això ara els ho volem tornar, precisament, als municipis. Que aquí, per a les inversions, hi hagi una col·laboració, sembla absolutament assenyat; que en aquesta col·laboració participi la Generalitat aportant-hi una part, que, l'altra part, la presentin els ajuntaments, sembla molt raonable. Les diputacions, que la finalitat que tenen és precisament donar assistència als municipis, que aportin també la seva participació, els seus recursos, per a ajudar a complir aquesta obligació dels municipis, sembla realment, també, assenyat. Nosaltres hem anat en aquest sentit; no amb voluntat d'excloure..., de fer una biblioteca quan algun dels tres elements no hi participi, però sí, d'alguna forma, tractant que aquests recursos es potenciïn al màxim possible, sobre la base que hi hagi una distribució en la despesa. Algunes vegades no és possible, algunes vegades hi ha dificultats..., les hem d'afrontar; però el que sí que vull recordar és que l'obligació fonamental de la construcció de biblioteques correspon precisament als municipis.

I després deia vostè –tornant al Mapa, perquè fa referència a les inversions–, diu: «És que s'ha prioritzat els municipis de més de cinc mil habitants.» És evident; és a dir, un mapa, quan s'articulen elements de construcció, doncs, ha de fer prioritats, i, per tant, s'han prioritzat precisament aquelles poblacions més grans, cosa que sembla realment sensata. Aquí el problema, senyores i senyors diputats, és que nosaltres encara estem parlant de construcció de biblioteques, encara estem parlant de dèficits bibliotecaris en els municipis i a Catalunya, i aquest hauria de ser un problema resolt, però cal tenir present que nosaltres ens vam trobar amb un panorama absolutament desolador. Jo només vull recordar –i vostè s'hi referia abans– que aquí a Catalunya, d'inversió de l'Estat en biblioteques, només hi havia hagut les biblioteques provincials, i una, la més important, que era la de Barcelona, que estava juntament amb la biblioteca universitària. Ens hem trobat amb un dèficit molt important i fonamental, resolt en part amb la contribució d'iniciatives privades o històriques, com la de la Diputació, i això s'ha de resoldre en un temps i en un moment en què hi ha una quantitat d'inversions a realitzar molt considerable i que, quan els pressupostos són restrictius, aleshores és evident que els diners que es poden aplicar a cada una de les partides són diners que serien insuficients per a anar amb la velocitat o amb la rapidesa que tots desitjaríem.

Jo el que vull expressar en aquest sentit és que jo espero que, amb la bona disposició i la bona voluntat de les administracions afectades –en aquest cas, vull dir, molt clarament, de la Diputació de Barcelona i de la Generalitat de Catalunya–, aquest problema que comporta l'estructuració d'un sistema de lectura pública de Catalunya es podrà realitzar. S'ha de ser generós en aquest sentit, i jo li puc assegurar que, la màxima generositat, l'ha de fer el que té una estructura establerta; per part

de la Generalitat, aquesta estructura estem disposats a incorporar-la a aquest sistema de lectura pública de Catalunya, amb el desig que en sortim beneficiats totes les ciutadanes i tots els ciutadans del nostre país.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política lingüística

Passem a l'onzè punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu sobre la política lingüística, presentada pel diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira. Per a exposar la seva interpellació, té el temps de deu minuts com a màxim.

El Sr. Carod-Rovira

Senyor president, senyores i senyors diputats, totes aquelles comunitats lingüístiques que disposen d'un àmbit més ampli que aquell que ve determinat pel territori estricte on va néixer l'idioma –allò que en lingüística se'n diu «l'àmbit dels dialectes constitutius»– tenen una enorme consciència de la importància de mantenir i d'enfortir aquesta comunitat lingüística, per sobre de les divisions polítiques, administratives, jurídiques que hi puguin haver, divisions, d'altra banda, sempre modificables al llarg de la història. És aquesta una vivència molt clara, sobretot per estats que tenen aquests aspectes com un dels seus elements fonamentals, per exemple França, on existeix, fins i tot, específicament un ministeri, el Ministeri de la Francofonia, dedicat a procurar mantenir els vincles, no només culturals, sinó també econòmics i polítics, entre tots els territoris, sovint antigues colònies, que tenen el francès com a llengua oficial. També és així en el cas d'Espanya, on disposen d'una acadèmia –real, naturalment–, en connexió amb altres acadèmies en distints estats americans, d'un Instituto Cervantes –pagat, òbviament, per tots nosaltres– i també de mesures econòmiques molt específiques, com és el manteniment d'unes línies aèries, amb múltiples vols diaris cap a l'Amèrica llatina, línies aèries absolutament deficitàries en aquests vols, que ens costa a tots molts diners de mantenir-les, però que, en canvi, no es suprimeixen perquè el que sí que mantenen és aquest àmbit lingüístic i cultural fonamental per a la llengua espanyola. És obvi, doncs, que en condicions normals ningú no admet ni jocs, ni renúncies, ni rebaixes en la unitat del propi idioma, i ningú, doncs, no hi renuncia.

En el cas de la llengua catalana, del 78 ençà, pel cap baix, assistim a un procés de fragmentació lingüística progressiva, que va ja iniciar-se amb l'estultícia de l'edició de textos oficials en preteses llengües anomenades català, balear o valencià, mostrant –seguint aquesta mateixa tònica lingüística– un menyspreu absolut cap a altres possibles llengües, com podien ser l'andalús o l'extremeny, aspectes aquests que han arribat als darrers episodis d'una incultura manifesta i una

constant mala fe en llocs de gran responsabilitat, fins a arribar a la mateixa Presidència de les Corts Valencianes. Seria impensable que, per exemple, en una situació normal, un ajuntament com el de Sevilla o un ajuntament com el de Frankfurt potenciessin o inventessin una ortografia diferent a l'ortografia homologada generalment, i en aquest sentit és obvi que es tracta d'una autèntica barbaritat la situació d'atemptat constant contra la unitat de la llengua que es viu en aquests moments per part de l'acció directa d'un partit amb representació institucional al País Valencià, però també de l'acció indirecta, de la passivitat, del deixar fer del partit que sí que en aquest cas governa el País Valencià.

Més enllà d'allò que puguin ser accions destinades o accions emanades d'uns governs determinats, que no són aquells sobre els quals té responsabilitat aquest Parlament, és obvi que no pot ser, que resulta intolerable, que és un atemptat contra la ciència, contra la història i contra el sentit comú l'aprovació de textos, per part del Ministeri d'Educació i Ciència, de textos per a ser utilitzats a les escoles, en els quals es parla, per exemple, de dues llengües diferents: una, que seria el català, nascuda fa ja una bona colla de segles per evolució del llatí, i una altra llengua, el valencià, que –aquesta sí– naixeria el 1982, amb l'aprovació de l'Estatut d'autonomia del País Valencià, naixement que hauria passat desapercebut a tota la comunitat científica internacional i comportaria, per exemple, que la gent d'Alcanar tingués dificultats de comprensió i d'expressió amb els seus veïns de Vinaròs.

Ha de quedar clar per sempre quina és aquesta unitat. El discurs de la prudència, ja fa molt de temps que ens el coneixem, ja fa molt de temps que el sentim i ja fa molt de temps que el patim, i en aquest sentit ens sembla incompreensible que, en aquests pactes recents a què s'ha arribat entre determinades forces polítiques a nivell d'Estat, aquest no s'hagi plantejat com una qüestió d'Estat. El català és una qüestió d'Estat; la llengua catalana, la unitat de la llengua catalana, és una qüestió d'Estat. Sort en tenim que, com diu sovint el president –i sovint d'altres li ho recordem–, la llengua és el nervi de la nació. I ja ens esgarriem de pensar, si en comptes del nervi s'hagués tractat de segons quina altra mena d'òrgan, quina hauria estat la reacció del Govern davant d'aquesta unitat.

Ahir, el president de la Generalitat, en resposta a una pregunta que li feia el president del Grup Socialista, es referia a les accions conjuntes en l'àmbit dels Països Catalans: es referia a una política editorial conjunta, a edicions conjuntes i tal..., com que ens hauria passat desapercebuda aquesta tan lloable iniciativa, demanàvem al senyor conseller si ens pogués precisar, el senyor president, exactament a quines iniciatives conjuntes es referia; i, en tot cas, d'ençà que el desembre del 88 aquest Parlament va aprovar d'avançar cap a la consecució d'un tractat d'unió entre el conjunt d'administracions dels Països Catalans, quins passos s'han fet, quins resultats, quins fruits en podem recollir uns quants anys després.

Hi ha, òbviament, en tota aquesta situació, aspectes realment greus, com és tot allò que es refereix a l'homologació de títols entre els distints docents i també

entre les persones adultes que accedeixen a certificats públics, que, com se sap, no són reconeguts al País Valencià, i creiem que també és una situació absolutament incompreensible.

En l'àmbit de l'ensenyament, ens hem de felicitar de l'avenç de la immersió lingüística a les escoles, d'aquesta sentència darrera del Tribunal Suprem, que es refereix a la inexistència del dret a optar per l'ensenyament exclusivament en llengua castellana. Remarqueu la lentitud amb què avança encara aquesta normalització en determinats àmbits –per exemple, a l'Administració perifèrica de l'Estat i també en l'àmbit de l'Administració de justícia–; ens mostrem preocupats per allò que passa en el Consorci per a la Normalització Lingüística, on s'ha produït un retrocés important de les aportacions que hi fan totes les administracions, i sobre aquest tema ja anunciem la presentació d'una interpellació del nostre Grup que s'hi referirà.

Tenim també el convenciment que el sector de les indústries de la cultura es troba francament desassistit: al cinema; als videoclubs, trobar-hi cintes en català, com demanava un diputat del nostre Grup fa pocs dies en aquesta mateixa cambra, és, francament, un miracle en alguns videoclubs. En l'àmbit de la premsa, de les tres-centes cinquanta publicacions de mitjana que es calcula que un pot trobar en un quiosc normal, només tres o quatre són en català –això setze anys després de l'acció d'un govern nacionalista, això sí. A la televisió, l'oferta en català és absolutament minoritària, només en la televisió pública; hi ha doncs, legalment, la porta tancada a una oferta de televisió privada en català. I a la ràdio, un passeig pel dial ens demostra ben clarament quina és la situació de minorització absoluta de la llengua catalana en el seu propi territori.

L'àmbit del consum, l'àmbit de l'acció dels catalans com a clients és també un d'aquells àmbits on qualsevol semblança amb la situació d'una llengua pròpia en un territori normal, doncs, no hi té res a veure; és inexistent el dret dels clients catalans a rebre un tractament igualitari amb l'altra llengua oficial en tot aquest àmbit. En tot cas, qualsevol mirada a allò que són els productes avui de venda en el mercat de consum habitual, doncs, ja dóna compte de la marginació absoluta de la llengua pròpia, i en aquest sentit és evident que la llengua pròpia vol dir, doncs, aquella llengua que en cada territori és l'exponent, l'expressió de la pròpia identitat i de la pròpia cultura nacional: és l'ensenyà, el carnet d'identitat.

Hi ha, evidentment, institucions que ho tenen molt clar, quin és el concepte de llengua pròpia; per exemple, hi ha un partit del carrer Urgell, abans molt a prop de Calvo Sotelo i ara a tocar de Francesc Macià, que entén tan clarament quina és la llengua pròpia del país, que, per això, dels sis rètols que té en el carrer, doncs, el nom que hi posa és el de «Partit Popular» perquè tenen ben clar que no se'ls acudirà pas de posar el nom del seu propi partit en una llengua que no sigui la llengua pròpia. Ho té també clar, evidentment, el Ministeri de Defensa, que, desapareguts els governs militars, doncs, ha posat en la llengua pròpia del territori en el qual fa la seva humanitària acció el títol de «Delegació de Defensa», també en la llengua pròpia del país.

Per tant, es tracta d'avançar en aquesta línia. Es tracta, al nostre entendre, sobretot de tenir la consciència que amb l'actual marc legal hi ha àmbits d'ús de l'idioma que estan mal coberts, poc coberts o gens coberts; que aquests àmbits han de ser immediatament regulats des del punt de vista normatiu; que s'ha d'actualitzar la Llei perquè cap, cap àmbit d'ús de l'idioma quedi fora d'acció, i que això necessita consens i la convivència civil que sempre ha caracteritzat aquest país.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre la normalització lingüística

D'acord amb la previsió d'aquest debat, donaríem ara la paraula per al dotzè punt de l'ordre del dia, que té una extraordinària similitud amb la interpellació que acaba de formular el diputat senyor Carod, la interpellació sobre la normalització lingüística, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Per exposar-la, té la paraula, per un temps màxim de deu minuts, la diputada senyora Rosa Bruguera.

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Gràcies, senyor president, senyors diputats, senyores diputades. Les iniciatives sobre el fet lingüístic són una constant en el nostre Parlament; en la seva defensa m'han precedit pel nostre Grup Parlamentari diputats i diputades de la vàlua de la Maria Rúbies, d'en Joan Colomines, d'en Joan Descals, en Jordi Vila Foruny o en Joaquim Ferrer. Per mi, doncs, és un honor avui continuar en la mateixa línia que ells varen iniciar.

No és d'estranyar que aquest sigui un fet recurrent, ja que la llengua és una realitat viva i dinàmica i —com diu el president— és el nervi de la nació. Totes les persones copsem i aprenem la realitat que ens envolta mitjançant una llengua que ens arrela i ens fa sentir part del nostre present. És per mitjà de la llengua que expressem allò que veiem, sentim o interpretem del nostre món immediat. Normalment, quan una persona s'expressa ho fa en la llengua de la comunitat en què viu, perquè no parlem d'un fet individual, sinó d'un fet social, del bagatge cultural de les persones que configuren un poble, d'una llengua que posseeixen i comparteixen com a patrimoni comú; és el senyal extern més clar d'una identitat nacional. Tal com deia Joan Fuster, existeixen diferents llengües perquè existeixen diferents nacions, i existeixen diferents nacions perquè existeixen diferents maneres d'entendre el món. Parlem la mateixa llengua perquè som una unitat humana i social; és a dir, la llengua més que unir-nos, el que fa és traduir la nostra unitat prèvia.

Els que creiem, doncs, que aquesta unitat va més enllà del que és la Catalunya estricta podem estar satisfets de la resposta ciutadana que varen tenir les manifestacions que es van donar a Perpinyà, a València o a Mallorca.

Això vol dir que fins i tot en circumstàncies poc favorables la gent es revolta quan ataquen la seva fibra més íntima, és a dir, la llengua.

L'article 3 del nostre Estatut reconeix que la llengua pròpia de Catalunya és el català. Per tant, deixa clar que la nostra nació, com a identitat única i diferenciada de les altres nacions, té com a vehicle d'expressió una llengua pròpia: la catalana; però també la reconeix com un dret dels ciutadans, ja que forma part dels drets humans i dels drets més elementals dels pobles. Parlar de l'Estatut és recordar un gran patriota que en el decurs dels treballs de ponència va propiciar una nova redacció de l'article 3. Com vostès deuen haver intuït, em refereixo a en Ramon Trias Fargas; és, bàsicament, gràcies a ell que avui podem parlar de normalització lingüística. He extret uns breus paràgrafs de la sessió de ponència del 30 de novembre del 1978, en els quals deia: «No demanem privilegis, demanem que el català a Catalunya tingui els mateixos drets que el castellà té a tot Espanya.» I continuava: «L'única cosa que no podem acceptar i no volem acceptar és que l'essència de Catalunya, la sang de Catalunya, que és el seu idioma, quedi postergada i condemnada, a la llarga, a la seva desaparició.» I encara més tard, al final, deia: «En definitiva, aquí tots som bons catalans, catalans sincers que si prenem actituds divergents és perquè creiem que l'objectiu s'ha d'obtenir amb mitjans diferents de tàctica, però no de fons.» Aquestes paraules crec que són unes paraules que podríem fer nostres avui dia. I a més, és només amb els consens de totes les forces polítiques que podem fer que el català pugui ser parlat en qualsevol situació i davant de qualsevol interlocutor.

Es diu que Catalunya és un poble que hauria hagut de desaparèixer com a tal i que la seva existència es pot considerar com un miracle de supervivència. La història de Catalunya en realitat ha estat una lluita constant per a la defensa de la llengua i la identitat. Catalunya té una població de només sis milions d'habitants, com tots sabem, amb una llengua pròpia parlada per poc més de deu milions i que conviu voltada de gegants —l'espanyol i el francès—, i malgrat tot podem dir que se'n surt i diria que no pas massa malament. Catalunya, a més, com a terra de pas, és bressol de gent provinent de diferents indrets, gent que han fet d'aquesta terra la seva terra i la dels seus. La nostra realitat és el fruit d'una immensa complicitat, fins i tot inconscient; complicitat entre treballadors, intel·lectuals, industrials, artistes, professionals i un llarg etcètera, i, lògicament, complicitat de polítics. Des de sempre s'ha buscat el més ampli consens en temes bàsics. Cal recordar que el restabliment del català a l'escola es va fer sense friccions i va comptar amb un ampli suport polític i social, i en aquest sentit jo crec que és de justícia reconèixer que les primeres peticions per a la immersió del català a l'escola es van produir gràcies a l'interès dels pares i mares del cinturó de Barcelona que reivindicaven, pel sol fet de ser catalans, el dret de conèixer perfectament l'altra llengua, és a dir, el català. Si un paper cal destacar, a més, és el paper dels sindicats, que han estat i són els garants de la convivència i de l'avenç, lent però constant, en el coneixement de la llengua tant a l'escola com al treball. Amb la seva actitud els sindicats van reivindicar, reivindicuen la completa igualtat de tots els

ciutadans i per aquest fet entrar a formar part d'un mateix patrimoni cultural, així com de la seva pluralitat. La pluralitat, d'altra banda, és sempre garantia d'una conducta tolerant i democràtica i salvaguarda de la convivència, i es pot dir que fins ara els intents de trencar aquesta convivència reconeguda aquí i arreu sempre havien vingut de fora, i confiem que mai més interessos ideològics o partidistes interfereixin en la recuperació nacional i lingüística i que es mantingui el mateix consens que va permetre avançar els primers anys del postfranquisme, ja que és essencial per a la defensa del català i és la nostra garantia de futur. Com diu Miquel Siguan, el consens, com la pau, no s'aconsegueixen d'una vegada per sempre, sinó que són el fruit de l'esforç recomençat cada dia.

Arribats a aquest punt, caldria que ens preguntéssim quina és la situació real del català. I la resposta podria ser que la realitat sociolingüística és satisfactòria si la comparem amb la que teníem fa vint anys, fa quinze anys, en fa deu o fa cinc anys; però que no ho és, ni de bon tros, si la nostra fita és la plena normalitat. S'ha avançat molt, s'ha avançat molt gràcies a la tasca feta per la Generalitat, pels ajuntaments i per la societat en general, però cal dir que encara avui és possible viure a Catalunya sense conèixer el català; que el nivell de coneixement del català no es correspon amb el seu ús. I, finalment, constatem que el bilingüisme ha servit més per a «bilingüitzar» els catalanoparlants que no per a introduir-hi els castellanoparlants.

Per tant, tot i valorar molt positivament l'avenç que s'ha produït, no ens hi podem conformar. Tots sabem que el català està en una situació d'inferioritat absoluta als mitjans de comunicació; no s'ha avançat en tot allò que afecta l'Administració de l'Estat, ni en la de justícia, poc en el món laboral i empresarial i gairebé gens en les grans empreses multinacionals. Sembla com si ara hi hagués una aturada –no dic una reculada, però sí una aturada– en el punt més difícil de la tasca de normalització, que és la del seu ús social. Cal, doncs, tractar dels dèficits i de les mancances. Reconec, d'altra banda, que sempre comporta una gran dosi de subjectivitat parlar en termes d'ampolla mig plena o mig buida, però quan hi ha situacions que perduren poden esdevenir inèrcies i costums.

Ens agradaria –com és lògic– avançar amb força, amb la il·lusió que comporta quan t'adones que realment els progressos són visibles. I és per aquest motiu, senyor conseller, que en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió li presentem aquesta interpellació: quin és el capteniment del Govern respecte a la normalització lingüística?

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per contestar, donar resposta a les dues interpellacions, té la paraula el conseller senyor Guitart per un espai màxim de vint minuts.

El conseller de Cultura

Senyor president, senyores i senyors diputats, en primer lloc, el que els puc dir és que jo m'afegeixo a mol-

tes de les expressions que s'han fet des d'aquesta tribuna per part de la senyora diputada i també per part del senyor diputat. Jo crec que és un sentiment que compartim, jo crec, la totalitat dels membres d'aquesta cambra: l'esforç que s'ha de seguir realitzant perquè el català, la llengua pròpia de Catalunya, esdevingui la llengua normal en el país, i «normal» vol dir en aquest sentit que sigui d'utilització en tots els àmbits, en totes les situacions i en tots els estaments. Aquest és un propòsit de capteniment que té el Govern de la Generalitat, que l'ha tingut des de fa molts anys i que el seguirà tenint.

I en aquest moment –com vostè deia molt bé– això es centra en un aspecte fonamental, que és precisament el de l'ús del català. Jo crec que en el sistema educatiu hi han hagut progressos molt importants durant tots aquests anys; hi ha una generalització del català en el sistema, i –com deia el senyor diputat– hi ha hagut un reconeixement molt important en aquest sentit per part dels tribunals. Crec que, de totes maneres, encara hi han elements que s'han de seguir incrementant amb la formació professional, a les universitats, amb alguns altres centres, però en aquest sentit crec que el sistema educatiu està orientat, és molt més fàcil de regular i d'establir, perquè això forma part de normes establertes des de la mateixa Administració de la Generalitat, que són d'obligat compliment, i, per tant, aquesta política té una forma d'expressar-se, de realitzar-se i de poder-se avaluar.

El problema, com vostès diuen, és precisament en l'ús social del català. I aquí hem de fer una referència o caldria que féssim una reflexió en relació amb els aspectes que poden ser realitzats pel Govern i, per tant, que poden ser impulsats per aquesta cambra, i aquells aspectes que corresponen a la ciutadania i que, per tant, estan allunyats de les possibilitats d'actuació o d'acció del Parlament i, per tant, que no responen tant a lleis o a decrets com responen, precisament, a actituds de la ciutadania.

Tots sabem que en aquest aspecte –cal dir-ho i cal repetir-ho– això és la pura realitat. És a dir, que els idiomes no s'imposen per decret, sinó que s'imposen per les seves pròpies característiques, la gent s'hi adhereix. I, en la mesura en què nosaltres puguem fer una societat i un país acollidor, receptiu, comprensiu, on el prestigi..., la gent se l'estimin i sentin aquesta país com a propi, en aquest sentit l'adhesió a la llengua pròpia del país serà molt més forta.

Aquesta crec que és una tasca llarga, és una tasca en la qual el Govern té una intervenció, el Parlament també, però que és una tasca que ha de realitzar la majoria de la ciutadania de Catalunya. I és una tasca esforçada, i jo estic convençut que això requereix temps, i requerirà unes quantes generacions de catalans, però per això és necessari que nosaltres no perdem l'objectiu i no perdem el punt de vista que tenim. Això s'aconsegueix sobre la base d'una veritable militància lingüística, que ha de tenir el Govern, que ha de tenir el Parlament, que ha de tenir la ciutadania. I, per tant, és només amb aquesta permanent actitud que s'aconseguiran resultats factibles en el context de l'increment de l'ús social.

Jo després els respondré, més concretament, què s'està fent, o què s'està realitzant, o quins són els projectes, quina és la metodologia que s'utilitza en aquest sentit, però abans voldria fer una referència al que deia el senyor diputat en relació amb l'àmbit lingüístic català. No cal dir —em fa l'efecte que seria obvi que ho realitzés— que el Govern de Catalunya, que el Parlament de Catalunya, que la ciutadania de Catalunya defensa, creu i estima el concepte d'unitat de la llengua. Fa molt pocs dies hi va haver un acte molt important, a l'Institut d'Estudis Catalans, en el qual els rectors de totes les universitats de l'àmbit lingüístic català, amb excepció d'una, van acordar un document en el qual es reconeixia o en el qual s'instava al reconeixement, per part dels poders públics estatals, d'aquesta unitat. Em penso que aquest és un acte científic, va ser un acte seriós, on des d'àmbits diferents de l'àmbit lingüístic català —i hi va haver un professor de la Universitat de Salamanca que es va expressar en aquest mateix sentit— es va reivindicar aquest aspecte de científic, d'història i de sentit comú que és el reconeixement de la llengua.

Des del nostre punt de vista, i des del punt de vista que permet actuar al Govern de Catalunya, en això hi han hagut passes i actuacions, i el president s'hi ha referit en altres oportunitats i jo també, però crec que aquesta és una cosa que cal tenir present, que cal seguir reivindicant, i que d'alguna manera dramàticament cal seguir reivindicant, perquè sembla mentida que encara avui ens puguem plantejar qüestions com aquestes. Ens podríem plantejar si el català es parla bé o malament, si es parla més o menys, però sembla que entrar encara en un comentari o en una exposició sobre si estem parlant d'una llengua única, la llengua que es parla al País Valencià o a les Illes, o en el Rosselló, o a l'Alguer, sembla que realment no és només una falta de sentit científic, sinó també una falta, com deia el senyor diputat, una falta de sentit comú. Esperem que aquest sentit comú s'assenti sobre la totalitat dels països on es parla la nostra llengua i que al mateix temps això pugui convertir-se en elements reals, legals.

Jo voldria recordar que l'època en què jo era conseller d'Ensenyament es va considerar com un gran èxit el moment en què es va establir el decret pel qual s'homologaven el reconeixement de la llengua i literatura catalana a les Illes Balears i al País Valencià. El País Valencià va fer-ho posteriorment per una ordre, la qual permetia que els llicenciats que havien estudiat a les diferents universitats poguessin tenir un trasllat als altres centres educatius. És el reconeixement més viable i més científic de la unitat de la llengua. Això ha regit fins fa molt poc, aquest Decret va ser abolit, i en aquest moment ha estat substituït; no ha pogut ser suspès perquè la realitat s'imposa sobre els fets, però jo espero que aquest sentit comú prevalgui sobre la ciutadania del nostre país i la nostra nació.

Jo em permetré, de totes maneres..., perquè aquí hi havia dues parts, aquesta part d'unitat de la llengua en la qual el senyor Carod em penso que instava el Govern i instava a tothom perquè s'hi aportessin l'esforç i les característiques més..., diguem-ne, més indeclinables, però hi havia un altre aspecte a què ell es referia, que

és —deia— la situació en què es troba, de desassistència, el català.

Nosaltres disposem de tres elements per a impulsar l'ús social del català. Vostè (*adreçant-se a la Sra. Bruguera i Bellmunt*) també es referia —i el senyor Carod ha dit que posaria una interpellació— al Consorci. El Consorci, jo crec que ha estat un encert, la seva creació. El Consorci..., del Consorci en forma part la Generalitat de Catalunya —que absorbeix..., el tutela i en paga una part molt important i fonamental—, els consells comarcals i la major part dels principals ajuntaments de Catalunya. Aquest és un dels instruments que es va articular per realitzar aquest programa de normalització i aquest programa de promoció i d'impuls del català. I em penso que l'instrument era adequat i l'instrument segueix sent adequat. Sempre es poden millorar, o sempre es poden articular millor, però em penso que, de la validesa d'aquest Consorci, n'hem de ser conscients. Aquí deia el senyor diputat que hi han hagut retards en els pagaments: efectivament hi han hagut retards en els pagaments, i això dificulta o endarrerix alguns aspectes de com funciona el Consorci, però fins ara el que també puc dir és que no hi han hagut mai dèficits de pagament a cap de les persones que han integrat aquest Consorci.

Aquest és un instrument, i l'altre és el Pla general de normalització lingüística. Vostès saben que aquest Pla va ser aprovat pel Consell Executiu de la Generalitat el 7 de març del 95, i s'ha anat aplicant, i sembla l'instrument adequat, degut a la manera amb què es va elaborar, els objectius que es van establir i la forma amb què es va realitzar. Jo simplement passaré..., vull passar llista a alguns aspectes més rellevants, extrets de la Memòria d'aquest Pla general de l'any 95, que he dividit en cinc apartats, i hi passaré ràpidament, només perquè tinc..., perquè vegin com el Pla s'ha anat complint en la totalitat dels seus objectius, com es va realitzant, i després, si tinc temps, els explicaré, i els ho llegiré —vostès, molts ho coneixen—, les prioritats per a aquest any 96.

La primera part és la d'organitzacions i professionals. Des de l'Administració de la Generalitat s'han dut a terme 338 cursos per al personal de la Generalitat, amb 6.667 inscrits —vull recordar que, el personal de la Generalitat, el constitueixen totes aquelles persones que es consideren funcionaris de la Generalitat: personal sanitari, a partir d'ara personal de Justícia, etcètera. S'han dut a terme 14 plans de normalització lingüística als departaments de la Generalitat; cada departament de la Generalitat ha formulat el seu propi pla de normalització lingüística.

A l'Administració local hi ha 50 ens locals que disposen de plans de normalització lingüística, 195 que apliquen reglaments d'ús lingüístic i 457 ens locals que mantenen col·laboracions regulars amb el Consorci per a la Normalització; s'han dut a terme 136 cursos per al personal d'Administració local, amb 2.609 inscrits.

En l'Administració de justícia, a què es referia el senyor diputat, hi ha 160 oficines judicials que han iniciat plans de normalització lingüística, sobre un total de 400 —160 sobre un total de 400—, i s'han dut a terme 140

cursos per al personal de les oficines judicials, amb 1.400 persones inscrites: jo diria que de la situació que teníem a aquesta hi ha un pas important. Cal subratllar la necessitat d'aprofundir en el procés de capacització lingüística del personal de l'Administració de justícia iniciat el 95, avançant cap a una política global pròpia de recursos humans, si bé cal remarcar les actuacions fetes pels equips de dinamitzadors de les oficines judicials, que col·laboren habitualment amb el 40% dels jutjats i que han traduït i normalitzat 4.100 models de documents de la jurisdicció civil.

En l'Administració de l'Estat –també s'hi referia la senyora diputada–, s'han dut a terme 81 cursos, amb 1.637 inscrits.

A les universitats hi ha 9 centres d'ensenyament superior que disposen de plans de normalització lingüística; s'han dut a terme 107 cursos per als diversos col·lectius universitaris, amb 1.690 inscrits.

Amb relació a col·legis i despatxos professionals –un dels aspectes en què es remarcaven dèficits en l'ús del català–, hi ha 6 acords amb col·legis professionals –amb el d'advocats, de gestors, de procuradors, d'aparelladors, de psicòlegs, d'economistes–, i s'han inscrit 2.564 advocats al Programa de normalització lingüística. 110 despatxos d'advocats i 202 gestories utilitzen alguns dels serveis lingüístics. I hi ha 38 organitzacions de professionals del món socioeconòmic que apliquen un pla de normalització lingüística, d'entre les 140 que mantenen col·laboracions regulars de col·laboració.

Pel que fa referència a les organitzacions empresarials i a les sindicals, a què es referia el senyor diputat, hi ha 5 acords de normalització amb les organitzacions sindicals i 5 amb les empresarials. De les empresarials, hi ha acord amb la Sefes, amb la CCC, amb la Pimec, amb la Cambra de Barcelona, amb la FCATC, i 5 amb organitzacions sindicals –la CGT, la UGT, Comissions Obreres, la CTC i la USOC–, i 2 acords amb organitzacions de consumidors.

Hi ha 30 projectes de normalització amb empreses industrials i 916 subvencions per retolació –estic parlant d'empreses privades, d'una sèrie d'actuacions–; amb empreses públiques hi ha aquest conveni amb la Renfe, i dues empreses públiques amb col·laboració regular, la Telefònica i Correus. En els aspectes esportius hi han col·laboracions amb les federacions esportives i amb les entitats de l'esport. Amb associacions cíviques i culturals hi ha diverses col·laboracions, que ara els podria remarcar.

Voldria fer una referència a algunes de les coses a què es referia especialment el senyor diputat. El senyor diputat es referia i parlava del consumidor, i després parlava d'aspectes de dèficit fonamentals en el cinema, en els videoclubs... L'Estatut del consumidor s'ha anat aplicant. Jo faré una referència a actuacions empreses per l'Administració i que és possible fer-les per l'Administració.

En relació amb el doblatge de pel·lícules, fa poc, precisament, vàrem celebrar –hi vaig voler donar una solemnitat– un acte públic d'un doblatge d'una pel·lícula que serà la més important per a infants que es produirà en

aquests propers mesos, però el que s'ha produït durant l'any 95 ha sigut..., s'han doblat 32 pel·lícules i se n'han subtitulat 3. I s'han doblat, per exemple, al català, entre d'altres, *Bales sobre Broadway*, *Fred i Camilla*, *101 dàlmates*, *Astèrix a Amèrica*, *El balneari de Battle Creek*, etcètera: s'ha procurat doblar aquelles pel·lícules que per la seva comercialitat eren més importants. Hi ha una feina, hi ha una tasca, en aquest sentit del doblatge de pel·lícules, però sobretot el que hi ha és una norma i unes disposicions que han de permetre que en un futur l'atorgament de llicències de doblatge estimuli..., exigeixi que les pel·lícules siguin doblades també al català.

Hi han actuacions de vídeo i karaoke: 18 vídeos i 8 cintes de karaoke doblades al català. S'ha contribuït a fer possibles publicacions infantils i juvenils, amb ajuts, i guies de viatge, i no cal dir que, dels ajuts que realitza el Departament de Cultura al teatre, a la producció de discos i a la premsa, es subvenciona exclusivament aquells que es realitzen en català. És la forma... Que vostè diu: «Com és que no hi han més diaris en català?». Només s'ajuda els que es fan en català; els altres, d'algun forma, responen a la pròpia llibertat que té tothom de fer un diari en l'idioma que vulgui i si es ven, doncs, aquest funciona. Nosaltres hem dedicat un esforç de promoció, hem dedicat un esforç econòmic a la premsa comarcal i als diferents mitjans de comunicació per fer possible aquest increment.

Finalment, el que volia és fer-li una referència que s'han signat 5 acords tècnics amb les comunitats autònomes, institucions i entitats d'àmbit lingüístic per establir..., de cooperació entre terres de llengua catalana. I, pel que fa al reconeixement internacional, durant aquest any 95, només –estic parlant només del 95–, s'han creat 9 lectorats de català i 31 centres d'ensenyament de català arreu del món: actualment, hi ha 70 lectorats de català, que, sumats als centres d'ensenyament de català, fan un total de 110. S'han inscrit 322 persones, se n'han presentat 288, i 254 s'han declarat aptes. S'ha assistit, durant aquest darrer any, a 4 fires i congressos lingüístics, i, finalment, s'ha realitzat també aquesta trobada internacional per a professors de català a l'exterior. Al Congrés Europeu sobre Planificació Lingüística hi han 310 inscrits, 42 comunicacions i 4 ponències que fan referència al català.

És a dir, hi ha un esforç per part de l'Administració per donar una resposta a aquesta necessitat d'increment d'ús social. Però jo vull acabar aquesta primera intervenció explicant, i reclamant, que no només s'ha de fer una bona feina i una feina intensa i activa des d'aquestes..., des del mateix Govern, sinó que s'ha de buscar i s'ha de remarcar que la principal col·laboració ha de ser entre la ciutadania: una bona militància fa moltes vegades més que moltes disposicions, que moltes actuacions i molts recursos que s'hi apliquin.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Senyor president, senyores i senyors diputats, un sociolingüística destacat, antic membre d'aquesta cambra, el doctor Miquel Pueyo, en el seu darrer llibre, *Tres escoles per als catalans*, fa referència a allò que se'n diu el «discurs de la bona voluntat» en la política lingüística, el discurs de la llengua com a espontaneïtat, el discurs de la llengua com a acte de llibertat, el valor simbòlic de la llengua –tot allò del sistema nerviós i la qüestió nacional–, i sobretot insisteix en un aspecte bastant interessant, que és quan diu que generalment, des del punt de vista català, en allò que s'anomena la «història efusiva de la llengua catalana», els enemics de la llengua, diu: «són bàsicament tota una galeria de fantasmes que tenen una d'aquestes tres consideracions: poderosos, estrangers o morts». Naturalment, amb una concepció d'aquestes característiques vol dir que s'allibera de tota responsabilitat en la minorització de la llengua l'interior; qui minoritza és l'exterior i, per tant, la gent de l'interior, els capparets locals, no hi tenen responsabilitat.

L'afirmació és bastant clara sobretot en allò que es refereix a l'àmbit del consum, al qual fa uns instants el conseller feia referència, invocant la Llei de l'Estatut del consumidor, que deia que s'havia aplicat. Fóra bo de saber en quins sectors específics s'ha aplicat aquesta Llei del consumidor. Dic que fóra bo perquè, per exemple, en l'àmbit de l'alimentació, més enllà de productes artesanals de gran qualitat, però marginals en els circuits de comercialització, la presència del català és pràcticament inexistent –inexistent–, fins al punt que, per exemple, és possible de trobar empreses alemanyes que retolen i etiqueten i fan publicitat dels seus productes en català, com aquesta (*l'orador mostra a la cambra l'etiquetatge en català d'un producte alemany*); és possible de trobar llaunes de conserva fetes a Galícia o a la Rioja (*l'orador ho pronuncia amb so palatal*) –que diria aquell–, en català, i és possible de trobar llaunes de conserva fetes a Vilassar, posem per cas, i no fetes en la llengua pròpia d'aquest país, sinó en una altra. (*Remor de veus.*)

Això pel que fa a la indústria de l'alimentació. Entrant en un supermercat es constata de seguida que el català és inexistent, allà; entrar en una farmàcia, catorze mil productes farmacèutics al mercat, en aquests moments... (*Mostra a la cambra prospectes de productes farmacèutics.*) Això són productes farmacèutics fets a Madrid, productes farmacèutics fets a Catalunya; quina diferència hi ha? Cap. El mateix tractament en relació amb la llengua pròpia de Catalunya: el català és absent d'importantíssimes cases farmacèutiques, el nom de les quals, me l'estalvio, com m'he estalviat el de la llauna d'*almejas*, i, per tant, no vull fer propaganda de ningú. Catorze mil productes farmacèutics, ni un en català. Jo suposo que ningú es pot sentir satisfet, d'això, ningú es pot sentir satisfet d'aquesta situació.

Es parlava del cinema. Agafi, senyor conseller, agafem cadascun dels membres d'aquesta cambra el diari d'avui –vostè ha parlat de moltes xifres–, agafem el diari d'avui. Les xifres són fredes, però expressen realitats: de les 130 projeccions cinematogràfiques a les quals és possible d'assistir avui dijous a Barcelona, de

les 130 projeccions cinematogràfiques, no n'hi ha cap de doblada, no n'hi ha cap de subtitulada, i hi ha una pel·lícula en català –això sí– i dos documentals a l'Imax. Jo crec que ningú, ni que sigui per estètica, pot sentir-se satisfet dels resultats, avui, d'aquesta política lingüística.

Senyor conseller, amb l'actual marc legal no donem satisfacció a les necessitats de la política lingüística avui a Catalunya. Amb aquesta Llei, creu el Govern que vostè representa que n'hi ha prou? Ja sabem que tot no es resol amb lleis, ho sabem perfectament, però així com constatem que avança el coneixement de la llengua, no hi ha cap percepció real que en certs àmbits avanci l'ús de la llengua. Hem de fer-ho pel camí del consens i de la convivència civil. Per això em fa l'efecte que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió en el Parlament espanyol ha actuat recentment d'una manera bastant inadequada, en el sentit que mentre a Catalunya fem el discurs del consens, el discurs de la unitat en matèria de política lingüística, fins al punt que hem arribat a constituir una ponència conjunta de tots els grups en aquest Parlament per tractar el tema de les pòlisses d'assegurances, que està treballant ara, resulta que el seu Grup a Madrid ha presentat una iniciativa exactament sobre aquest mateix tema, sense esperar el treball dels grups parlamentaris d'aquesta cambra, on es deia que si s'esqueia es passaria després a aquesta segona fase; per tant s'ha trencat aquest consens, i sobretot s'ha passat per sobre de la voluntat i de la sobirania d'aquest Parlament.

Nosaltres demanem, senyor conseller, al seu Govern que reprengui –ara vénen festes, ara ve el debat de pressupostos–, passat l'estiu, novament les converses amb els grups parlamentaris i que puguem ja posar-nos a treballar perquè arribi un dia en aquesta mateixa legislatura en què ningú hagi de sortir a aquesta tribuna i exposar, ensenyar a la llum pública quina és avui l'absoluta minorització, l'absoluta marginació, l'absoluta absència de la llengua pròpia de Catalunya en alguns àmbits d'ús de la llengua tan radicalment imprescindibles, que són els que donen la carta de normalitat, com és l'àmbit de consum, i probablement determinats industrials propers a la coalició que avui governa Catalunya hi tindrien alguna cosa a dir –més que a dir, potser a fer.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula la diputada senyora Rosa Bruguera. (*Remor de veus.*)

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Gràcies, senyor president. Crec que havent posat a debat la situació de la normalització lingüística, de plantejar-nos com es pot incidir, com es pot avançar o simplement què s'ha fet, ja és de per si important i ja era necessari, i ho és, a més a més, perquè jo crec que cal estar alerta sobre els nous reptes que se'ns vénen a sobre. Els nous reptes, jo diria, reptes tecnològics, sobre-

tot, que poden afectar la nostra identitat, l'element decisiu de la qual –com hem dit– és la llengua. La comunicació és la gran qüestió de futur i una peça clau en la reestructuració de la societat, i més que parlar de noves tecnologies moltes vegades el que ens plantejem és si el que es presenta no és una revolució dels sistemes clàssics de difusió i de com afectaran aquestes tecnologies la conducta general dels ciutadans, de quin serà l'impacte que faran sobre les nostres vides.

I jo preguntaria al conseller: tot aquest conjunt de fets que configuren una realitat sobre la qual cal actuar i cal incidir, amb els mitjans que actualment té el Govern a l'abast, realment s'hi pot afrontar? Quin és el plantejament que fem? Jo li he de reconèixer, com ha dit el conseller, que realment s'ha avançat molt, i s'ha avançat molt –ja ho he dit abans, també– si mirem la situació des d'una perspectiva oberta i àmplia en el temps i en l'espai, i a més si ho fem amb una visió no sectària de la realitat. Però, per molt que es faci, sempre serà poc. Aquesta és la realitat. Perquè, fins que no arribem a la plena equiparació entre les dues llengües oficials a Catalunya –i hem de coincidir que encara estem molt lluny–, realment sempre serà insuficient.

És responsabilitat de tots, primer dels polítics, però també del conjunt dels ciutadans, impedir que el desencís o la inèrcia ens immobilitzin i sobretot influir en aquesta situació, és a dir fer-la avançar. Per tant, i en conclusió, crec que és indispensable analitzar l'actual situació i, d'acord amb una anàlisi realista i contrastada, proposar actuacions per intentar desplegar totes les potencialitats de la llengua catalana. Tenim clars els objectius, som conscients i valorem tot el que s'ha fet i sabem i volem avançar sense aturar-nos. No podem oblidar que actuem sobre un punt molt bàsic de la societat catalana. A partir del que s'ha fet fins ara caldrà un nou esforç de consens, i espero que, aquest consens, no el trenqui cap situació, cap actuació, ni d'aquí ni de fora d'aquí. Ens caldrà flexibilitat, ens caldrà sentit de responsabilitat, i sempre amb l'única fita possible, que és la de la igualtat de les dues llengües, és a dir, la igualtat per a tots els ciutadans i ciutadanes d'aquest país. És sobre aquestes bases, senyor conseller, que el nostre Grup plantejarà la corresponent moció.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per al torn de rèplica als dos diputats interpellants, té la paraula el senyor conseller, per un espai màxim de deu minuts.

El conseller de Cultura

Senyor president, senyores i senyors diputats, en primer lloc, crec que, tal com diu la senyora diputada, s'ha fet, s'ha treballat, s'ha avançat, però coincideixo amb tots vostès –el mateix president de la Generalitat així ho ha expressat– que l'ús social del català ha de seguir sent, com ho és fins ara, un objectiu prioritari tant del Govern com de la ciutadania de Catalunya. I també vull expressar el que ja els deia abans, que aquest ús generalitzat s'aconsegueix amb accions de Govern, i el Govern hi treballa, hi està actuant, però sobretot

s'aconsegueix quan hi ha aquest desig, aquesta adhesió de la ciutadania en un país que s'estima i que té una llengua pròpia. I aquesta adhesió es pot incrementar o s'ha de formular o convé incentivar-la a través d'una actuació global de la societat catalana, que ha de ser acollidora amb totes les persones, ha de comprendre les realitats amb què es troba cada ciutadà a Catalunya i que ha de fer el possible perquè aquesta incorporació es vagi produint d'una manera contínua, d'una manera real i d'una manera objectiva.

És molt important que tots els nois i noies de Catalunya, en acabar els seus estudis, coneguin perfectament els dos idiomes, això els permet aquesta accessibilitat al català, però també és molt important –com deia abans– aquesta actitud acollidora de la globalitat de la ciutadania de Catalunya. Per això moltes vegades amb les lleis i amb les disposicions s'ha d'anar molt amb compte, perquè jo crec que s'ha avançat i s'han fet moltes disposicions i molts decrets, però les llengües no s'imposen per decret ni s'imposen per llei, i s'ha de procurar que cada pas endavant que es faci en aquest sentit rebi l'acolliment, rebi el consens de la major part de la ciutadania; que la gent l'entengui, que la gent el compregui, que la gent l'aculli i que la gent s'hi senti incorporada. Les lleis que es formulen des d'un Parlament que desconeguessin o que volguessin oblidar la realitat de les coses serien unes males lleis. La llei ha de tenir aquesta especial sensibilitat per poder rebre i per poder fer sentir a les persones que, en definitiva, s'està pensant en elles, en les diferents situacions i circumstàncies en què es troba, i que aquesta és una proposta que ha de ser una proposta il·lusionant, que ha de ser una proposta atractiva, que ha de ser una resposta amb voluntat incorporadora. Aquesta és una responsabilitat del Govern de la Generalitat, però aquesta és una responsabilitat també de tots i cada un dels membres del Parlament de Catalunya i de tots i cada un dels ciutadans que senten i volen que la llengua pròpia de Catalunya trobi aquell ús i aquella importància que tots plegats, nosaltres, desitjaríem que tingués.

Jo crec que això s'ha d'aconseguir d'aquesta manera. I al mateix temps hem de ser conscients que els progressos que es fan han de ser progressos que s'han d'anar consolidant. El senyor diputat ensenyava aquí uns prospectes, unes capses en les quals no hi havia l'ús del català, però en canvi, per exemple, sí que hem d'expressar i hem de celebrar, en aquest sentit, que en molts importants supermercats la retolació dels supermercats es faci en català. Aquest és un element molt important, i això moltes vegades és un pas primer i un pas fonamental perquè hi hagi un impuls en aquest sentit: el respecte al consumidor, que a Catalunya es pugui viure en català i que les persones que tenen establiments se sentin conscients i implicades en aquesta normativa. Tot això és molt important, però jo volia –a part de coincidir amb la necessitat que l'etiquetatge es produïxi, que hi hagi una incentivació en aquest sentit–, jo el que volia fer són dues insistències.

La primera. El senyor diputat diu: «Amb aquest marc legal no es pot aconseguir el correcte procés de normalització.» El marc legal, efectivament, nosaltres hem expressat en diferents oportunitats que és un marc que

convé reformar, que convé adaptar a la realitat present. En algunes coses hi han sentències al Tribunal Constitucional, en altres hi han hagut elements incorporats en relació amb la situació que es produïa quan es va elaborar la Llei. I en aquest sentit –el mateix president ho va expressar en el programa electoral– hi ha aquesta actualització de la Llei, però també, com deia abans –i em penso que això val la pena que hi insistim–, s'ha de procurar i s'ha d'obtenir el màxim consens. La nostra situació no és la mateixa que en d'altres països; la nostra situació és la que tenim, i aquest consens és el que permetrà avançar en l'ús del català. Aquesta incorporació per adhesió, aquesta expressió que la Llei reflecteix el que realment la societat vol, aquest reclam a la incorporació de tothom en aquest procés lingüístic, aquest és l'aspecte fonamental. I en aquest sentit les nostres actuacions han d'anar orientades amb aquest objectiu i en aquest sentit.

La segona cosa –ho deia la senyora diputada–, jo voldria fer una especial referència... Moltes vegades parlem d'aspectes del cinema, de si les productores doblen o no doblen i si les normatives han de ser afavoridores en aquest sentit. I jo els deia que la normativa que s'ha d'aprovar és afavoridora en aquest sentit del doblatge. Això és el que podem fer, però, per altra banda, vostès saben i vostès coneixen fins a quin punt algunes d'aquestes productores s'hi oposen, com fan una referència a la llibertat de mercat i com alguna i moltes persones usen i expressen el seu desig que fan les coses que els correspon en funció de l'interès purament mercantil. I jo els deia abans que és molt difícil que hi hagi normes que obliguin a fer una cosa en un determinat sentit, quan la gent, d'alguna forma, no ho vol fer: ha de ser una reacció popular, amb unes normes adequades, que ho permetin i permetin incidir-hi.

Però sí que voldria expressar una feina important que s'està fent, que és en relació amb tot el que representen –i la senyora diputada s'hi referia– les noves tecnologies. És a dir, nosaltres, si moltes vegades parlem del cinema i parlem de les revistes, nosaltres hem de..., jo vull dir i vull expressar que des del Govern de la Generalitat es treballa, i es treballa molt, en el sentit d'incorporació del català a noves tecnologies. Vull remarcar, per exemple, l'esforç molt considerable que s'ha fet en l'elaboració i en la catalanització de programes, i en aquest sentit el fet que les empreses puguin disposar de programes informàtics en català és fonamental perquè es produeixi aquesta catalanització en el món empresarial. Aquests són elements bàsics i fonamentals, i aquí, en aquest sentit, tant el Departament d'Indústria i Energia com el de Cultura han col·laborat, segueixen col·laborant i fan possible que en projectes d'aquest ordre s'elaborin i es creïn molts programes que representen un esforç per a les mateixes empreses, i en aquest sentit algunes empreses multinacionals hi han col·laborat i hi seguiran col·laborant, i aquesta presència és indispensable.

També els voldria explicar que la Fundació Catalana per a la Recerca i la Telefònica col·laboren en la incorporació del català en aquest projecte de reconeixement de la veu; que la Direcció General de Política Lingüística, en el camp del reconeixement de la veu, ha creat

el Telèfon Lingüístic, amb uns resultats molt notables quant al seu ús per part dels ciutadans. També s'ha posat en marxa el Linguatex, que és un servei d'atenció de consultes lingüístiques per videotext. Ara estem treballant per incorporar aquest servei a la xarxa Internet. La Generalitat és present a Internet, encara que cal ampliar aquesta presència a través d'un punt d'informació. El català també és present en aquesta xarxa a través d'altres iniciatives, com és el diari *Avui*, etcètera.

El Projecte de llei de regulació de programació audiovisual distribuïda per cable preveu una important presència de la llengua catalana en el conjunt de les emissions que facin els diferents operadors i programadors de pel·lícules, sèries televisives, documentals, etcètera. Jo els voldria llegir l'article que fa referència a això. Hi ha un article, que és l'article vuitè, que diu: «Pluralitat lingüística. Les entitats que prestin el servei públic de radiodifusió televisiva hauran de reservar un 50% del temps de reserva destinat a la difusió d'obres europees a les emissions d'obres d'expressió originària en qualsevol llengua espanyola.» Aquesta és la quota europea. Però, a més, diu: «Les emissions de pel·lícules, sèries televisives o documentals doblats o subtitulats a una llengua diferent de l'original s'hauran d'oferir, simultàniament almenys, doblats o subtitulats respectivament en llengua catalana.» Aquest és el Projecte de llei al qual nosaltres, el Grup que dona suport al Govern, la coalició que dona suport al Govern, donem suport i que esperem que pugui ser aprovat. Els llegeixo això perquè moltes vegades es pot tenir la impressió que es realitzen moltes actuacions, que s'emprenen moltes iniciatives, però que no s'està amatent a aspectes tan fonamentals com aquest al qual jo em referia abans, que és precisament la regulació audiovisual distribuïda per cable.

En aquest sentit, jo espero que amb les normes que es vagin presentant puguem incidir-hi i fer possible que aquest procés de normalització del català trobi el seu marc adequat; el marc adequat pel que fa referència a les actuacions del Govern, i el marc adequat pel que fa referència a la col·laboració i la contribució de tota la ciutadania.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre el desplegament dels serveis socials, i particularment el servei d'ajut domiciliari (SAD)

Passem al tretzè punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu sobre el desplegament dels serveis socials, i particularment el servei d'ajut domiciliari. Per exposar la seva interpellació, té la paraula la diputada senyora Rosa Barenys, per un temps màxim de deu minuts.

La Sra. Barenys i Martorell

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller de Benestar Social. Abans de plantejar tots els nostres dubtes sobre el desplegament del servei d'ajuda a domicili, vull recordar que el traspàs de competències de l'ICASS al Govern de la Generalitat va rebre, amb ell mateix, tots els serveis d'ajut a domicili en aquell temps; que l'Ordre del 15 de juliol del 87 defineix les condicions funcionals i la tipologia dels serveis i que estableix que els serveis d'atenció primària estaran constituïts pels equips bàsics i també pels serveis d'atenció domiciliària; que la Llei 4/94 defineix les prestacions bàsiques del sistema català de serveis socials i inclou, en l'atenció primària prestada pels ajuntaments, el servei d'ajut a domicili –aquesta Llei, recordarem tots que estableix la universalització dels serveis–; que per poder desplegar les prestacions i serveis del sistema català es va proposar l'ordenació del servei d'ajuda a domicili, es va iniciar el traspàs del servei de l'ICASS als ajuntaments i es va publicar un decret, el 125/95, de 24 de març, que creava les comissions paritàries per fer aquest traspàs, per procedir a aquest traspàs. En data del 7 de juliol del 95, com a conseqüència d'aquestes resolucions, es va publicar un anunci, pel qual es feia públic el concurs de serveis per al servei d'ajuda a la llar, i el 9 de gener del 96 es va publicar la Resolució de l'ICASS, per la qual es feia pública aquesta adjudicació definitiva dels serveis que s'han de traspasar als municipis. És una breu descripció en el temps de l'evolució dels serveis d'ajuda a domicili en el nostre país.

Jo, amb la interpellació, li vull fer, li vull plantejar dues qüestions: la primera és el concurs i l'adjudicació dels serveis, i la segona, el traspàs d'aquests serveis als ajuntaments. Recordarà, senyor conseller, que des de l'ICASS i des de la Conselleria –en aquell moment encara no hi havia la Conselleria de Benestar Social– es va impulsar la formació de professionals i la creació de cooperatives per donar resposta a les demandes de servei d'ajut a la llar. En aquell temps es van crear ja catorze cooperatives, que es van federar i que varen fer un constant esforç de formació i reciclatge per a donar un servei de qualitat als ciutadans del país. També, a poc d'aquesta constitució de les cooperatives, una associació, l'Associació de Treballadors Familiars, es va crear amb l'objectiu de defensar una qualificació professional per a aquesta tasca i, a la vegada, els interessos dels treballadors i les treballadores. Al cap d'un temps, l'Institut Català de Noves Professions va fer un reconeixement curricular d'aquesta professió, en podríem dir, no ocupació, i el Departament de Treball va procedir a codificar la seva activitat, a fi i efecte de donar un mínim de cost a l'activitat del treball familiar. No obstant això, han passat quinze anys d'exercici i no hi ha cap normativa que ho reguli.

Aquest no és el tema que jo li vull plantejar, senyor conseller, perquè la regulació d'aquesta professió depèn del Ministeri d'Educació, de l'Estat, no de vostès, i aquí hem emprès algunes actuacions per pressionar que això es tiri endavant. El que sí que volia dir és que les cooperatives que es varen presentar en aquest concurs públic van perdre el 48% de la facturació que fins

aleshores estaven fent, a favor d'altres empreses, unes de Catalunya i altres de fora de Catalunya, que es varen presentar amb preus més baixos dels que fins aleshores s'havien acordat entre les mateixes cooperatives i l'ICASS. El preu va passar de 1.700 pessetes l'hora –si no ho recordo malament– a 1.200 pessetes, aproximadament. Els serveis es van adjudicar, una part, a aquestes cooperatives, altres a tres societats limitades, dues de catalanes i una d'Euskadi: una a una societat anònima ubicada a Catalunya, una a un institut de serveis socials a Catalunya i l'altra a una associació de serveis de Madrid. Amb això no vull dir que sigui una irregularitat, ni molt menys, perquè el concurs de serveis s'ha regulat per la Llei de contractes de l'Estat, o sigui, és administrativament correcte, però jo li volia dir, senyor conseller, que políticament ha sigut una actuació nefasta, per dues qüestions que, en acabat, m'agradaria que vostè em pogués contestar.

La primera, perquè la qualificació professional de molts dels treballadors d'algunes d'aquestes empreses, no de les cooperatives, és dolenta; i si vol, en acabat, li podré donar unes quantes dades que ha tret un sindicat que està fent aquest seguiment del servei d'ajuda a la llar. I l'altra..., bé, l'altra..., o per això es produeix que aquestes empreses de serveis no tenen personal qualificat, o sigui, el seu nivell de professionalitat, dels seus treballadors, no és el mateix que vostès havien impulsat i les cooperatives de Catalunya havien desenvolupat en el pas d'aquests quinze anys, sinó que algunes d'aquestes empreses que van optar al concurs i van guanyar són empreses de serveis, empreses de neteja. Aquest és, doncs, un dels primers problemes que el desplegament del servei d'ajut a domicili produeix, que m'agradaria, doncs, que vostè em pogués dir què podem fer per controlar aquesta situació o millorar-la.

L'altre és el traspàs d'aquests serveis als ajuntaments. Creades les comissions paritàries amb el Decret 128/95, de traspàs Generalitat - ajuntaments, aquestes comissions tenen com a objecte, les comissions paritàries, iniciar la negociació i l'adopció d'acords entre l'Administració local i la Generalitat per procedir al traspàs –com he dit– d'aquests serveis a la xarxa bàsica de serveis socials; lògicament, com a conseqüència de la Llei a la qual fem referència, la 4/94. Aquestes comissions paritàries a hores d'ara no s'han reunit, perquè són comissions Generalitat - ajuntament per ajuntament, i, com que aquest tema, el del servei d'ajuda a la llar, és un tema que ha de tractar-se de forma global, la Federació de Municipis i l'Associació de Municipis de Catalunya li van demanar, a vostè o al Consell Executiu de la Generalitat, que acceptés una comissió mixta, no reglada per aquest Decret de comissions paritàries; vostès varen acceptar aquesta comissió mixta, constituïda per tècnics i per polítics, i van començar a treballar, a iniciar el debat sobre les condicions en què s'havien de produir aquests traspàsos als ajuntaments del servei d'ajuda a domicili. Tant la Federació com l'Associació de Municipis han deixat clar –li ho han dit a vostè, ens ho han dit a nosaltres– que tenen la voluntat d'assumir els traspàsos de competències el gener del 1997, tal com vostè ha proposat; o sigui, vostè ha posat un *timing* i ha dit: «El gener hauríeu de tindre aquestes competèn-

cies», i han dit: «D'acord, conseller, però discutim-ne les condicions.»

La primera condició és que l'avaluació del traspàs ha de ser real, que s'ha de fer un càlcul total de les necessitats, no únicament del preu/hora, sinó incloent els serveis complementaris i el personal. No pot ser que, si amb el servei d'ajuda a la llar hi ha un servei de menjador que complementa aquell tractament, el servei de menjador no s'inclogui en el còmput global.

La segona és que el traspàs no sigui únicament del servei d'ajuts a domicili..., no únicament dels serveis que presten a la xarxa de casals de la Generalitat, la xarxa de casals de l'ICASS, sinó que en aquest paquet de servei d'ajuda a domicili, servei que s'ha d'universalitzar, hi entrin tots els serveis, tots; no únicament aquests, sinó els de les persones amb disminució, que a través dels PUA poden demanar subvencions per fer aquest servei, de les entitats o associacions com l'Associació Alzheimer, que també té una subvenció per fer servei d'ajuda a domicili, etcètera.

La tercera és que aquests traspàsos responguin al principi d'universalització, i també a la descentralització equilibrada en el territori. El que no pot ser és que vostè només negociï aquest traspàs amb aquells ajuntaments en els quals l'ICASS ja venia prestant el servei d'ajuda a domicili. Ens podem trobar, per exemple, que vostè negociarà amb Santa Coloma, però no podrà negociar amb Sant Adrià, perquè en aquest moment no hi ha cap servei de l'ICASS que presti allí aquestes funcions, la qual cosa crea un greuge territorial entre uns i altres municipis. Vostè està d'acord amb mi que universalitzar el servei vol dir això, no?: fer-ho d'una manera territorial equilibrada.

I la quarta és que s'ha de valorar amb quines condicions es proposa el traspàs, quantes són les hores que vostès es proposen traspassar. És a dir, el càlcul que vostès fan de 1.700 casos, que poden ser, no ho sé..., moltes hores, tres-centes o quatre-centes mil hores l'any..., si aquestes són suficients per a donar resposta a les necessitats que s'han manifestat en els territoris i que es van manifestant dia a dia en els ajuntaments. És a dir, vostès traspassen les hores que venien fent, o traspassen la competència per desplegar el SAD, amb tots els recursos que en aquest moment es dediquen directament o indirectament a aquest servei i, a més a més, amb un càlcul de les necessitats socials que en aquest moment hi ha en els territoris.

Bé, és tot això que jo li volia demanar, i li ho resumeixo en tres punts, senyor conseller, perquè em pugui contestar adequadament el que li he dit. Primer, respecte a les empreses concertades per gestionar el SAD, quin és el control de qualitat del servei; segon, com estan les negociacions amb la Federació de Municipis i l'Associació Catalana de Municipis, com preveuen la valoració de les competències i si, aquestes, les pensen plantejar amb tota la globalitat que representa el servei d'ajut a la llar, i tercer, si creu el senyor conseller que és necessari que el treball de la Comissió Mixta, aquesta Comissió que en aquest moment està treballant des d'un punt de vista d'analitzar la globalitat dels serveis que s'han de traspassar, pot tenir un reconeixement oficial.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per donar resposta, té la paraula el conseller de Benestar Social, senyor Antoni Comas, per un temps màxim de deu minuts.

El conseller de Benestar Social (Sr. Antoni Comas i Baldellou)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, el Decret legislatiu 17/1994, del 16 de novembre, pel qual s'aprova la refosa de les lleis 12/83, de 14 de juliol, i la 26/85, de 27 de desembre, i la 4/94, del 20 d'abril, en matèria d'assistència i serveis socials, estableix en el seu títol primer l'estructura del sistema català de serveis socials, i en el seu títol segon les competències públiques, la coordinació, la col·laboració i la cooperació en l'àmbit dels serveis socials. I d'acord amb les disposicions del Decret, en l'estructuració del sistema es contempla el servei d'atenció domiciliària dins dels serveis socials d'atenció primària, que formen el primer nivell d'atenció social, nivell aquest que s'adscriu a una àrea bàsica de serveis socials formada per un municipi de més de vint mil habitants o pel conjunt de municipis fins a vint mil habitants que integren una comarca. Queda establert, als ajuntaments i els consells comarcals que formin una àrea bàsica, la competència i prestació obligatòria –insisteixo– dels serveis de primer nivell, i així, doncs, per tant, també els serveis d'atenció domiciliària. Atès que l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials, l'ICASS, ve actualment gestionant i prestant determinats serveis socials d'atenció domiciliària, en funció de les disposicions del Decret legislatiu 17/94 i seguint la seva disposició addicional, es pretén efectuar el traspàs d'aquesta funció, que hauria de ser efectiva, com vostè ja ha assenyalat, l'1 de gener de 1997.

Entre el Departament de Benestar Social i la Federació de Municipis de Catalunya i l'Associació Catalana de Municipis es va constituir, el passat 14 de març del 96, una comissió mixta –com vostè també ha esmentat– amb l'objectiu d'avançar en el procediment del traspàs dels serveis socials, tenint en compte les premisses establertes en el Decret 128/95, de 24 de març, pel qual s'estableixen les comissions paritàries per a l'aprovació dels traspàsos de funcions en matèria de serveis socials entre la Generalitat de Catalunya i els consells comarcals i ajuntaments de municipis de més de vint mil habitants. Aquestes reunions..., aquesta comissió que es va constituir i que ha tingut diferents reunions, de les quals hi ha les actes pertinents –que ara no és moment de repassar per manca de temps–..., de qualsevol manera, jo crec que s'ha avançat en el tema.

En definitiva, el Departament de Benestar Social, la Generalitat, ofereix traspassar tots els serveis professionals i partides que ara destina a l'atenció primària, és a dir, tot el que fa en aquest àmbit amb totes les partides pressupostàries que ara hi destina. La Federació de Municipis de Catalunya i l'Associació Catalana de Municipis demanen serveis complementaris, com bugaderia, teleassistència, telealarma, a Barcelona, que s'han acceptat. L'assistent social dels casals d'avis tam-

bé és quelcom que s'ha plantejat; aquí hi ha alguna problemàtica tècnica, perquè en ocasions hi ha assistents socials que estan en casals de gent gran que hi destinen una part del seu temps molt poc destacada, una part del 0,10 o 0,15% del seu temps. S'ha establert que tot el que sobrepassa una dedicació de més enllà del 50% del seu temps o supervisi més de cinquanta casos..., es traspasará aquest assistent social. També s'ha demanat l'homologació dels serveis traspasats via conveni-marc en el procediment ordinari, que també s'ha acceptat: no hi ha cap problema a aquest respecte, i les despeses de reposició de la Federació de Municipis de Catalunya, que em sembla que són despeses menors i que en això no s'haurien d'encallar pas les converses, i finalment, les actuacions del foment d'iniciativa social, que no és matèria de traspàs; en tot cas, s'ha d'estudiar la possibilitat de cooperació i coordinació en aquest sentit.

Per tant, així estan les qüestions. Vostè ha fet referència a l'assignació econòmica d'aquests traspasos. S'ha de considerar que el Departament no delega una competència pròpia, sinó que traspasa uns serveis obligació dels ens locals des de la Llei 26/1985, i es traspassen els mateixos recursos amb què fins ara ho venia exercint l'Administració de la Generalitat. Es tracta, per tant, de traspasar un problema de gestió municipal.

Ha mencionat vostè casos de l'Associació d'Alzheimer. Precisament aquí s'ha donat, pel que jo he interpretat i m'ha semblat veure, una discordança amb el que vostè mateixa ha assenyalat. Precisament, l'assignació que aquesta entitat tenia de la Generalitat cobria dos enfocaments diferents: un eren els professionals, psicòlegs fonamentalment, que necessitaven de cara a tractar i ajudar les famílies d'aquests malalts, i l'altre era la part d'atenció domiciliària. A nosaltres ens sembla..., hem dit que aquest any, l'atenció domiciliària, no l'assignem directament a l'Associació, perquè, si es tracta d'universalitzar, això ho hem de fer a les administracions que són competents, que, en tot cas, ens passin els casos concrets que tenien, que nosaltres ho parlaríem i ho traspasaríem i ho solucionariem d'acord amb l'ajuntament pertinent. Això s'ha fet, i en aquests moments han passat —si la meua informació no és inexacta— vuit casos que estem tractant amb els ajuntaments.

I queden els aspectes dels disminuïts físics i psíquics, que jo també hi estic d'acord, que això també és un altre aspecte que s'ha de considerar, encara que aquest és un aspecte que possiblement haguem de fer amb una segona fase immediata, perquè aleshores això s'ha de comptar molt amb les mateixes entitats, amb el mateix col·lectiu de disminuïts, que no veiessin ells cap actuació que queda desprovista de l'atenció que s'ha de tenir. Però jo personalment crec que això s'ha de fer. Per altra banda, no és que ho cregui, és que això em sembla que és conseqüència de la mateixa aplicació i desenvolupament de la Llei: la Llei marca clarament que són els serveis competencials de la divisió local i, per tant, això, entenc que tenim l'obligació, entre uns i altres, de fer-ho.

Se seguirà amb aquest treball amb la Federació de Municipis de Catalunya i l'Associació de Municipis de Catalunya, i, al mateix temps, a partir d'aquest mes de

juny ja es començaran a convocar i a constituir les comissions mixtes de transferències amb els consells comarcals, primer, i tan aviat com sigui possible, que haguem arribat amb la Federació i l'Associació de Municipis a un conveni, un curs o un acord en aquests temes que estem tractant, fer-ho també amb els ajuntaments de més de vint mil habitants. Però, de qualsevol manera, amb els consells comarcals, potser en aquest moment que estic parlant ja han sortit fins i tot les primeres convocatòries a aquest respecte, perquè ens sembla que no hem de deixar avançar el temps si és que realment l'1 de gener del 97 volem —i això seria molt convenient— que això ho tinguin traspasat.

Vostè després ha enfocat un altre aspecte, que era aquesta qüestió de conflicte laboral, se'n podria dir, amb el fet que els concursos públics per a l'adjudicació de l'atenció domiciliària..., què s'ha fet. Vostè ja ha assenyalat, i per tant em rellevo de comentar-ho, que el concurs públic s'ha fet des d'un punt de vista administratiu amb total correcció, però hi ha l'aspecte, que vostè ha assenyalat bé, del nivell, del nivell acadèmic, de la titulació que aquests i aquestes professionals, doncs, han de tenir. Vostè ha assenyalat que això no és competència de la Generalitat, i sap, perquè n'hem parlat amb vostè i també n'hem parlat reiteradament amb els mateixos col·lectius, que en això hi estem treballant, i en aquest moment, concretament, estem també treballant en el compliment de la Resolució que aquest Parlament va aprovar, i aleshores, per a aquest mes mateix, per al dia 28, està convocada una reunió del comitè d'experts en formació i recursos humans en l'àmbit dels serveis socials, de cara a analitzar i elaborar propostes per donar compliment a aquesta Resolució sobre el reconeixement reglat de la tasca exercida pels professionals dels serveis d'atenció a domicili, publicat en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* en data 12 d'abril del 96, d'acord amb els nous títols socials dins de la formació professional i ocupacional.

Jo també espero que abans que acabi aquest any això ho tinguem encarrilat, perquè, com a vostè no se li escaparà, tal com ho expressàvem nosaltres al col·lectiu d'aquestes cooperatives de treballadors, la situació que el col·lectiu de treballadors ve arrossegant des dels seus inicis és d'una precarietat significativa, per dues raons bàsiques: la manca d'un reconeixement professional i la inexistència d'un conveni col·lectiu o laboral específic. Aquesta és una qüestió que no es pot resoldre des del Departament de Benestar Social, és una qüestió de competències que se li escapa. Però, de qualsevol manera, nosaltres estem treballant en la línia que vam comentar personalment i en la línia de la Resolució del Parlament a què he fet referència, i vostè ja coneix, de qualsevol manera, el treball que el mateix comitè d'experts de formació de recursos humans en l'àmbit dels serveis socials va fer el 16 de desembre del 93, i que em sembla que això dóna peu a seguir treballant i concretar d'una manera definitiva en aquest camp. El comitè d'experts vostè ja sap que està compost per persones del màxim nivell en aquest aspecte, i per tant, doncs, em sembla que el fet que tinguin això sobre la taula en aquests moments és una garantia que d'aquí a final d'any podrem trobar solució a aquest cas.

Finalment, per acabar aquest torn, perquè veig que he exhaurit el temps, li he d'assenyalar que aquests concursos, aquestes adjudicacions que s'acaben de renovar ara s'acaben de renovar fins a finals d'any, perquè després, lògicament, lògicament, això, en traspasar-ho a les administracions locals, doncs, s'haurà de revisar i s'haurà d'adequar al que mentrestant acordem en aquest sentit i amb aquest objectiu que vostè ha assenyalat.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula la diputada senyora Rosa Barenys, per un temps màxim de cinc minuts.

La Sra. Barenys i Martorell

Cinc minuts. Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, senyor conseller, començant per l'última explicació que vostè ha fet en relació amb els centres que han concertat els serveis, d'acord amb vostè, evidentment: si el Parlament de Catalunya vàrem aprovar aquesta Moció en què un dels compromisos que vam prendre és que, en totes les convocatòries públiques que es fessin per a la prestació dels serveis, com a mínim el personal de servei d'ajut a la llar estigués acreditat amb la formació adient, i mentre des del Ministeri d'Ensenyament de l'Estat no hi havia la possibilitat d'oficialitzar aquest títol, que servís el diploma oficial de la Generalitat, el de l'Incanop, i a la vegada, de manera circumstancial, els cursos de formació ocupacional establerts per la Conselleria de Treball, això vol dir, doncs, que el gener de l'any 97 totes les persones que facin prestació del servei d'ajut a la llar han de tenir una mínima titulació, una mínima formació.

El problema és que vostès, quan han fet el concurs, no han posat una clàusula de qualitat, sinó que han fet un concurs, hi han participat totes les empreses que abans li he relacionat i, excepte les cooperatives de treball familiar, l'altra gent no tenia un nivell de formació i, lamentablement, moltes persones eren personal de neteja dels despatxos, etcètera. Aquí hi ha una altra qüestió; evidentment, espero que això es pugui complir el gener del 97, i l'altra qüestió és l'acreditació –vostè ahir en parlava en una resposta al senyor Joan Ferran–: les empreses que han participat en aquest concurs han tingut una autorització administrativa, perquè així ho estableix el Decret 27/87, que vostè hi feia referència, i a més a més estan en un registre que vostès obren, però en funció de la planificació dels serveis, no en funció del control de qualitat. Miri vostè, un decret sanitari que ara no recordo de quan ni la data en què va ser publicat..., però els centres concertats de sanitat han de cobrir uns requisits, i això es controla mitjançant la inspecció, etcètera. Per tant, si no s'estableixen requisits d'acreditació per a aquest tipus d'empreses, serà difícil que la qualitat del servei sigui l'adequada.

L'altre tema, senyor conseller, és el traspàs. Miri, jo tinc la sensació que vostè està fent amb els ajuntaments el contrari que vostè feia quan negociava amb el Go-

vern de l'Estat perquè li traspasessin els serveis socials. La sensació que tinc de les paraules que vostè ha dit és que vostè traspassa el que en aquest moment fa, no la solució dels problemes i necessitats que hi ha en el territori, el que vostè en aquest moment fa ho traspassa d'una manera restringida, perquè la Llei diu que la competència dels serveis socials d'atenció primària és dels ajuntaments de més vint mil habitants, però abans era de vostè aquesta competència, abans de la Llei. I vostè va ser el que va recollir la competència i va començar a desplegar la xarxa. Aleshores, allò que vostè no ha fet fins ara, ho han de fer els ajuntaments, perquè la Llei 4/94, que, dit sigui de passada, tots els grups van votar en contra, ara que els ajuntaments ho solucionin. Amb quin finançament? Jo crec que això no és un tema perquè ens el puguem prendre d'aquesta manera tan superficial, sinó que analitzem el problema, vegem fins on es pot arribar en el traspàs de competències, vegem quines són les necessitats del territori i, senyor conseller, posi's-hi a fons, perquè em sembla que vostè, com a conseller del Departament, és qui ha de vetllar perquè aquest traspàs sigui l'adequat. No ho deixin als serveis administratius; vostè analitzi la qüestió.

Perquè, mirant el Pla de la gent gran, per exemple, l'he estat mirant per veure si podia arribar a capir quines eren les necessitats de Catalunya en aquest tema. Vostès atenen mil set-cents casos, que són els que traspasaran, més les ajudes o les subvencions que donen al PUA, de la qual cosa me n'alegro, perquè no és aquesta la negociació que s'està portant amb la Federació i l'Associació de Municipis, més les ajudes a malalts crònics, per dir-ho d'alguna manera, que inclouria els malalts de l'Alzheimer o altres nivells de situació de necessitat.

Bé, com li deia, traspassa mil set-cents casos, i el Pla de la gent gran ens donava dades de dependència de persones més grans de seixanta-quatre anys que xifrava en cinquanta mil persones. Això l'any –em sembla que era– 90. Parlava dels graus de dependència; estableix o diu quins són els graus de dependència, per exemple, de les persones de més de seixanta-quatre anys que necessiten algú que les acompanyi per sortir al carrer, i sortia un 12% de la població. I quan parlava de la població de més de vuitanta anys deia que un 40% no tenen autonomia per sortir al carrer. Evidentment que tot això no s'ha de cobrir amb el servei públic, perquè les cooperatives d'iniciativa social, el voluntariat, la família, els veïns han d'ajudar en aquests temes, evidentment, i molts ja ho fan; però jo crec que és un bon percentatge de problemes els que vostès no inclouen en aquesta valoració del traspàs del servei d'ajuda a la llar. Jo li agrairia que ho revisés perquè ja li dic: el document que s'ha elaborat, s'ha elaborat com a resposta, com a conclusió de les converses tingudes amb vostès, no són aquestes dades les que dona; les úniques dades que tenen són el traspàs dels serveis d'ajuda a la llar, de la gent gran, que van als casals de l'ICASS, no els altres. Per tant, jo crec que, si vostè en aquest moment fa un pas més i diu que això s'ampliarà com a mínim als serveis dels disminuïts i als serveis dels malalts crònics, hem avançat; però encara quedaria aquesta valoració de les necessitats del territori, en la qual vostè ha de fer una interpretació generosa, perquè, si la seva actitud va

ser defensar per a Catalunya el màxim de competències i el màxim de recursos de l'Administració de l'Estat, ara, senyor conseller, no ho retalli als municipis.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per al torn de rèplica, té la paraula el senyor conseller.

El conseller de Benestar Social

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, aquest aspecte del control de qualitat i de l'acreditació, aquest és un aspecte que jo ja he assenyalat que no tenim fins ara ben encarat i que d'aquí a final d'any l'hem d'encarar i, com vostè ha assenyalat bé, no és responsabilitat de la Generalitat i, per nosaltres, dintre de les mancances a nivell de l'Estat, que és qui és el competent que hi ha, haurem d'intentar fer les coses el millor possible. Aquest concurs que es va fer al seu dia es va fer en la forma que es podia fer, però això no és obstacle –i ja li he assenyalat i per tant això jo ho recullo– perquè en aquests moments, amb el treball que hem endegat en funció de la Resolució del Parlament i en funció dels treballs que ja estava fent el mateix Departament –ja li he assenyalat aquest estudi de data de 26 de desembre del 93, que és un estudi bastant complet–, jo crec que és una bona base perquè d'aquí a final d'any això ho treballem i resolguem aquesta situació que vostè assenyalava.

El control de qualitat, de qualsevol manera, és una qüestió que no es resol amb l'acreditació; el control de qualitat és quelcom que s'ha de seguir fent, amb una acreditació o amb una altra; pot ser que hi hagi una entitat que tingui una acreditació d'un gran nivell i, en canvi, la qualitat que faci sigui dolenta. Per tant, nosaltres l'estem fent en aquells casos que hem adjudicat aquest servei, i no en tinc aquí el resultat, però en un moment determinat que vostè ho desitgi podem analitzar els casos en què la qualitat és adequada i aquells en què no ho és.

Quant a l'aspecte dels traspassos, nosaltres no estem en situació en cap dels aspectes, ni en els serveis especialitzats ni en els serveis d'atenció primària, d'arribar a un traspàs dels serveis en la tendència d'universalitzar-ho a nivell suficient de les necessitats que hi ha, que té el país, i això s'ha d'afirmar així: quan traspassem als consells comarcals els serveis especialitzats, no tenien totes les comarques les residències geriàtriques suficients –en algunes, sí– de cara a tots els casos que cal atendre, i aquesta és una mancança en la qual crec que hem fet un gran esforç els darrers anys –ho diu tot-hom–, realment ens hem situat bastant a prop –en algunes comarques ho hem assolit– de la xifra que dona la Unió Europea de quatre llits i mig per cada cent persones més grans de seixanta-cinc anys. Nosaltres ara estem vorejant el quatre i en alguna comarca, ja dic, bastant més; però nosaltres no estem en aquesta situació. Per tant, en aquests moments es tracta de traspassar el que hi ha. I dintre de l'atenció primària no tant el que vostè esmenta de l'atenció domiciliària; nosaltres, en aquests moments..., hi ha UBASP que s'haurien d'in-

crementar. Hi ha aquí una senyora diputada del seu Grup, alcaldessa d'un poble important de l'entorn de la ciutat de Barcelona, que ha crescut molt, aquesta ciutat, a base d'habitatge de promoció pública, i aleshores ella diu –i té molta raó– que els serveis de les UBASP que nosaltres en aquests moments els assignem són molt curts, i té raó. I el mateix Ajuntament de Barcelona queda curt en funció dels paràmetres i dels mòduls que hi ha –això també moltes vegades m'ho diuen, que...–, i això és veritat. Però, d'entrada, mentre no puguem incrementar aquests equips d'atenció primària, hem de traspasar el que tenim. La qual cosa no vol dir deixar de considerar l'aspecte del que fa falta, que jo hi estic obert; aquesta és una qüestió a part del traspàs, és una qüestió de discussió amb els alcaldes de cada municipi, de discussió en el marc –valgui la redundància de la paraula– del conveni-marc amb cada ajuntament, que això se surt dels aspectes tècnics, i els senyors alcaldes saben que jo estic a la seva disposició per considerar-ho amb tota la profunditat que calgui. Però, aleshores, això ho haurem de fer a poc a poc i a mesura que puguem –i a mesura que puguem–, perquè un any que, per exemple, tota l'ajuda dels serveis d'atenció primària, del Plan concertado que rebem de l'Administració central, ha tingut una rebaixa per segon any consecutiu, no és un any en què puguem nosaltres abordar d'una forma efectiva –sí que la podem abordar d'una forma teòrica, però no efectiva– tota aquesta qüestió que vostè assenyalava.

En el cas dels PUA això es farà, és a dir que els disminuïts físics i psíquics..., el que passa és que, com ja li he dit, això ha de ser una segona fase immediata després de la primera, però haurà de ser una segona fase, i aquesta és una qüestió que és certa: els serveis tècnics no tenen en aquests moments encarada, perquè abans a nivell meu, com a president del Consell General de Serveis Socials i també del Consell Sectorial de disminuïts, doncs, aleshores això ho hem de tractar amb el mateix sector; però això ho farem d'una forma..., tot seguit.

Per tant, anem treballant en el camp que vostè ha descrit, però no podem confondre la realitat on ens trobem de les mancances que encara hi ha d'infraestructures en aquest camp i, per tant, d'allà on voldríem arribar, amb el que hem de traspassar complint la normativa de la qual aquest Parlament s'ha dotat.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'etapa educativa de zero a tres anys

Entrem en el catorzè punt de l'ordre del dia, que serà l'última de les interpellacions de la sessió d'avui: interpellació al Consell Executiu sobre l'etapa educativa de zero a tres anys, presentada per la diputada senyora Carme Tolosana; té la paraula per presentar la seva interpellació per un espai màxim de deu minuts.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, en l'anterior interpellació fèiem esment, entre altres temes, de la necessitat de planificar aquells aspectes que no estaven recollits en el Mapa escolar, entre ells el del primer cicle d'educació infantil, l'etapa zero - tres. I coincidint amb aquella interpellació es signava també un acord –coincidint en el temps– amb diverses organitzacions socials, acord que també recull aquesta necessitat en el seu punt 4. I diu: «El Departament d'Ensenyament vetllarà per l'ordenació de l'oferta educativa del primer cicle d'educació infantil i promourà la definició de tipologies de centres prèviament a la seva planificació.»

En aquests moments que ja està pràcticament acabat el procés de matriculació, es fa evident l'escassetat de places públiques. L'oferta del Departament d'Ensenyament en el cicle, en el primer cicle d'educació infantil en llars d'infants, per delegacions territorials, és: 2 que corresponen a Lleida, 4 centres a Tarragona, 6 a Girona, 5 a Barcelona ciutat, 14 a Barcelona comarques, 6 al Baix Llobregat i 6 al Vallès Occidental; un total de 43 centres que acullen uns tres mil nens i nenes. L'oferta és totalment insuficient –això és evident–, i les llistes d'espera a la immensa majoria, per no dir tots, d'aquests centres de places i demandes no cobertes en molts casos dupliquen les places ofertades.

Pel que fa a l'oferta municipal, que és una mica més àmplia, a tall d'exemple, li citaré la situació d'alguns municipis, com ha quedat la matriculació. A Lleida ciutat, que hi ha 7 escoles bressol, s'oferten 197 places i s'han rebut 440 sol·licituds. A Barcelona ciutat s'oferten 1.170 places per part de les escoles bressol municipals, 343 per a les llars del Departament, un total de 1.513 places, per a una demanda de 3.195. A Tarragona, 112 places d'escola bressol municipals, 52 de la llar d'infants del Departament, i totes amb llarguíssimes llistes d'espera després del procés de matriculació. En el Bages, que té 5 centres públics, solament a la ciutat de Manresa han quedat sense cobrir 155 demandes. A Girona, una sola llar, per exemple –per no entrar ja en més detalls–, ha deixat fora 100 criatures. I així podríem anar posant exemples.

D'aquestes dades, a més de la primera observació que són altament insuficients les ofertes que tenim en aquest moment, se'n pot extreure una altra conclusió, i és que, si bé no és exclusiva, perquè no ho és, de les ciutats la necessitat de tenir cura dels infants de zero a tres anys en contextos distints de l'àmbit familiar, aquesta necessitat es fa més palesa als nuclis urbans, segurament perquè els nuclis urbans estan organitzats de tal manera que augmenten la dependència dels més petits dels adults, també perquè, justament, a les grans conurbacions s'acostumen a concentrar les zones de marginació, on també la necessitat d'intervenir com a prevenció en aquestes edats es fa més alta, i a tot arreu en general la incorporació de la dona al món del treball i també la desaparició de les famílies extenses fan cada vegada més necessari tenir cura dels infants d'aquestes primeres edats en contextos diferents dels familiars, com havia estat habitual i general fins fa ben pocs anys.

En un fragment que intento traduir ara del castellà al català d'un informe demanat per l'Ajuntament de Barcelona es diu, sobre aquests temes: «Primer, cada cop hi ha més famílies que necessiten un servei que cuidi els seus fills més petits durant el dia o una part del dia. Segon, donades les actuals condicions de vida, especialment en les grans ciutats, una atenció adequada a la petita infància requereix entorns de desenvolupament que garanteixin el lliure accés dels nens a altres nens, àrees d'exploració segures fora de la llar i accés adient als adults de distintes procedències i edats.» Aquesta és una constatació que també recullen les lleis, tot destacant, sobretot a partir de la LOGSE, la dimensió educativa del tractament i de la cura d'aquestes primeres edats, i aquest avenç, importantíssim per nosaltres, de la reforma de considerar la zero - tres una etapa educativa ha estat en part –i em sembla de justícia assenyalar-ho aquí– gràcies a l'esforç dels col·lectius de professionals que treballen en aquestes edats, que han aconseguit dignificar la seva feina i augmentar la consideració social del tractament i de la cura d'aquestes edats no en la dimensió assistencial o de substitució de la família, sinó autènticament educativa, a més a més d'un servei social, lògicament.

Té també, com deia abans, recollit a les lleis, un destacat paper el tema de la prevenció de situacions de marginació, i també la necessitat que aquesta tasca sigui compartida pels pares. Em permeto llegir un fragment de la LOGSE, en parlar de la compensació de les desigualtats en educació, on assenyala que «les administracions educatives» –en el seu article 64– «asseguraran una actuació preventiva i compensatòria, garantint, en el seu cas, les condicions més favorables per a l'escolarització, durant l'educació infantil, de tots els nens amb unes condicions personals que, pel fet de procedir d'un medi familiar amb un nivell de renda baix, pel seu origen geogràfic o per qualsevol altra circumstància, suposin una desigualtat inicial per a accedir a l'educació obligatòria i per a progressar en els nivells posteriors.» També la Llei d'atenció i protecció dels infants i dels adolescents, aprovada en aquesta cambra, assenyala que «les prestacions i els serveis» –en el seu article 29.2– «que tenen cura dels infants de menys de sis anys han d'orientar-se primordialment a satisfer les necessitats de l'infant i a promoure'n el benestar, en un ambient sa i segur», i assenyala, en un altre article, que «aquestes mesures de prevenció també s'han de dirigir als pares, als tutors i als guardadors, a fi de facilitar-los llur tasca de formació i protecció, i han de ser susceptibles dels canvis necessaris per tal que els infants es puguin integrar en una societat canviant.»

Pensem que de totes aquestes observacions, de totes aquestes directrius legals, de totes aquestes normatives, de totes elles podem treure la conclusió de la necessitat de planificar, d'una manera força immediata, i de fer-ho en col·laboració amb els ajuntaments, reconeguts com a *partenaires* en la responsabilitat d'atendre l'etapa zero - tres en la mateixa LOGSE, i de les organitzacions municipalistes, naturalment, per tal d'iniciar un seguit d'actuacions que donin resposta a les demandes socials. Pensem que aquesta planificació ha de començar per una acurada descripció de la realitat –taxes d'escolarització, nombres d'escoles, i centres, i programes

d'atenció a la primera infància— i una avaluació de les necessitats socials, que en alguns estudis parcials s'ha pogut detectar que van més enllà dels models escolars, o més escolars, ara dominants. Tanmateix, caldria cercar models diversos —una mica repetint el fragment que he llegit abans—, «adaptats a una societat canviant», d'atenció infantil, però sempre com una pràctica educativa i no merament assistencial, i, d'acord amb aquests serveis ofertats o amb la diversitat d'aquests serveis, definir els equipaments i les dotacions de personal. També pensem que caldria contemplar el tipus de conveni que s'establiria amb els ajuntaments —recollit, com he fet esment abans, en l'article 7.3— i els recursos que s'hi anirien esmerçant. Pensem que aquests recursos, aquests convenis, no haurien de ser mai inferiors, en cap cas, als que s'estableixin amb entitats sense finalitat de lucre. I, com que el tema dels recursos és cabdal —en som plenament conscients—, creiem que aquest informe hauria de recollir la disponibilitat d'espais ja existents, per exemple els que quedin a les escoles de primària, sense negar, naturalment, que a mitjà termini —en això estem d'acord amb el Departament, que fos a mitjà termini— es pogués pensar en noves construccions.

Pensem, senyor conseller, que la idea d'ajornar fins a l'any 2000 aquests temes és un error que tindria costos socials importants i, fins i tot, costos econòmics, ja que una bona planificació feta amb temps i amb cura és sempre rendible. Penso que vostè pot compartir amb nosaltres aquesta idea, perquè l'únic estudi que he aconseguit una mica acurat de la situació de l'atenció a la infància zero - tres, sobretot en la dimensió més educativa, més escolar, menys assistencial, va ser precisament un encàrrec que va fer vostè, conjuntament amb la senyora regidora de l'Ajuntament de Barcelona, a un grup de tècnics mixt, d'ambdues administracions: això em fa pensar que rebrem una informació favorable a aquestes demandes.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Per donar la resposta a la interpellació, té la paraula el conseller d'Ensenyament, senyor Joan Maria Pujals.

El conseller d'Ensenyament (Sr. Joan M. Pujals i Vallvé)

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, senyora diputada. De fet, en més d'una ocasió he exposat en aquest Parlament que el Govern de la Generalitat de Catalunya, avui per avui, no es pot plantejar l'increment de la xarxa pròpia de la llar d'infants. No pas perquè no compartim els criteris que ara acaba d'exposar; no és una qüestió de discrepància, ans al contrari: tindrem oportunitat de veure com hem tirat endavant alguns dels temes que vostè ara esmentava. És una qüestió de temps, de ritme, no pas de discrepància en els continguts.

Compartim l'enriquiment que representa per als infants l'assistència primerenca a un centre educatiu, i, de fet, continuarem afavorint l'increment de l'oferta de places,

mitjançant d'altres vies, tal com preveu la LOGSE. Per tant, no és el nostre propòsit ajornar el plantejament d'aquesta etapa de l'educació infantil en la seva totalitat i *sine die*, ans al contrari.

D'ençà que em vaig fer càrrec de la Conselleria d'Ensenyament, la nostra posició ha estat donar prioritat a les edats obligatòries; són els requeriments primers que hem d'atendre de la LOGSE. I és en aquest sentit que es va centrar la meua compareixença en la Comissió de Política Cultural el 15 d'abril de 1993, i ho hem anat donant a conèixer també amb posterioritat amb motiu de la presentació de tres interpellacions, concretament del 17 de setembre del 93, el 16 de juny de 1994 i el 7 de juny de 1995, ara fa un any. Llavors, com ara, vaig donar a conèixer les circumstàncies que determinen aquesta línia d'actuació. No tinc cap mena d'inconvenient a parlar-ne novament, sobretot perquè hi ha algunes novetats; no tantes ni totes les que voldria, però, algunes novetats, hi són.

Com sap molt bé la senyora diputada, el compliment de les previsions de la LOGSE ens obliga a escolaritzar prioritàriament en condicions de qualitat, i d'acord amb l'estructura del nou sistema educatiu, els nois i noies de sis fins a dotze anys i de dotze a setze, és a dir, els nivells educatius obligatoris, amb l'increment de despesa que comporta el fet d'allargar en dos cursos l'ensenyament bàsic. En segon lloc, hem considerat preferent fer efectiva una oferta de plaça escolar pública a tots els nois i noies de tres anys que la sollicitin, per mitjà dels seus pares o els tutors legals. El curs 94-95 es va donar resposta al 92% de la demanda prevista, i entre aquest curs i el curs vinent la demanda de places serà plenament atesa, tal com havíem previst i anunciat en les nostres previsions. Al costat d'aquesta acció que ha possibilitat la cobertura pública del segon cicle d'educació infantil, nivell no obligatori, ja fa dos cursos vam iniciar el finançament parcial de les aules de tres anys dels centres privats concertats, com ho havíem fet anteriorment amb els cursos de P-4 i P-5, la qual cosa ha afavorit la possibilitat de les famílies d'exercir el dret a la lliure opció de centre. Finalment, hem considerat que cal atorgar també una atenció preferent als ensenyaments postobligatoris i els de règim especial, a fi de poder garantir-ne una oferta suficient i adequada a les necessitats de Catalunya.

El conjunt d'accions que s'estan portant a terme en els nivells educatius esmentats impedeix de moment incrementar el nombre de llars d'infants de la Generalitat, que, com acaba de recordar la senyora Tolosana, és de quaranta-tres. Tanmateix, en la mesura que ho permeten les disponibilitats pressupostàries, el Govern de la Generalitat intenta facilitar l'escolarització dels infants menors de tres anys. Amb aquesta i altres finalitats va ser aprovat el Pla integral de la família, que preveu una línia específica d'ajuts en aquest sentit a les famílies, per a la concessió dels quals es valora especialment la situació social, econòmica, laboral i familiar dels sol·licitants. No podem oblidar tampoc que la LOGSE atribueix a totes les administracions públiques l'obligació d'oferir un nombre suficient de places de primer cicle d'educació infantil. Nosaltres considerem que són centres que han d'estar ubicats prop de les residències fa-

miliars i constantment adaptats a demandes canviants, i que la iniciativa pública s'hauria de cenyir, fonamentalment, a les administracions municipals. És clar que aquestes han de disposar dels recursos necessaris per a poder garantir la prestació del servei amb la qualitat que tots desitgem. Mentrestant, la política del Departament d'Ensenyament continuarà adreçant-se a millorar les condicions de les llars d'infants de la Generalitat per tal d'optimitzar la important i eficaç funció que realitza el col·lectiu que hi ha al seu davant.

Aquesta voluntat va fer possible la signatura, el dia 1 de febrer de 1996, d'un acord per adscriure el personal educador de les llars, amb efectes d'1 de gener de 1996, a la categoria professional corresponent al subgrup b.2, de nova creació, en el tercer conveni únic per al personal laboral de la Generalitat de Catalunya. Les millores salarials derivades d'aquest acord seran percebudes a partir d'aquest mes de juny, atès que, a hores d'ara, aquest acord ja ha estat ratificat pel Govern, pel Consell Executiu.

Les llars d'infants de titularitat municipal, l'alumnat de les quals s'ha reconduït al tram d'edat zero a dos anys, atesa l'oferta pública de places de tres anys, són, com és sabut, parcialment finançades per la Generalitat. L'aportació concreta és d'una tercera part del cost del servei educatiu —com sap molt bé la senyora diputada—, i es formalitza mitjançant la subscripció de convenis amb tots els ajuntaments interessats. I és en aquest sentit que no s'ha denegat cap sol·licitud, ans al contrari: hem procurat que aquestes iniciatives no topessin amb les retallades pressupostàries.

El cost del servei, el calculem en funció dels mitjans personals necessaris i les despeses de funcionament. Tanmateix, a fi de definir definitivament aquest cost, d'acord amb un model tipus de llar d'infants sostinguda amb fons públics prèviament establert, es va constituir una comissió d'estudi integrada per representants de l'Associació Catalana de Municipis, de la Federació de Municipis de Catalunya i del Departament d'Ensenyament. El funcionament d'aquesta Comissió ha constatat la necessitat de dotar-la d'una major agilitat, i per aquest motiu, properament, tan bon punt les entitats municipals designin els seus representants, s'hi crearà una subcomissió de treball. Aquesta és una opinió compartida; realment, aquesta és una comissió que ha avançat en molts temes, però en aquest no hem pogut avançar tant com voldrien les entitats municipalistes o el mateix Departament d'Ensenyament.

En relació amb les llars de titularitat privada, fa temps que el procés d'autorització de les llars censades, d'acord amb les previsions del Decret 65/82, va finalitzar, amb els resultats que ara diré. Es van autoritzar 608 llars, se'n van denegar 95 perquè no complien els requisits mínims, i vam arxivar 343 expedients perquè els titulars dels centres no van presentar la documentació sol·licitada que era necessària, tot i que foren requerits en diverses ocasions, i finalment, en presentar-la, es va decidir el seu arxiu.

En el finançament d'aquests centres de titularitat privada sense finalitat de lucre, el Departament d'Ensenyament assumeix, aproximadament, la meitat del cost

estimat segons els paràmetres esmentats per les llars municipals, a fi que els pares únicament hagin de finançar-ne l'altra meitat. Així, doncs, en aquest sector, atès que no hi ha aportacions d'altres entitats, les famílies suporten un cost major.

Finalment, voldria manifestar que, per les causes que he dit, la planificació del primer cicle d'educació infantil no ha estat encara iniciada. Prèviament, ha calgut enllestir el Mapa escolar dels ensenyaments obligatoris i postobligatoris. Aquest, de tota manera, és un compromís que el Govern ha assumit i el Departament d'Ensenyament ha assumit. Amb tot, el mateix document del Mapa escolar de Catalunya recull el compromís de planificar aquesta oferta un cop s'hagi acabat la planificació actualment en fase de consulta o d'elaboració. Tot amb tot, hem iniciat determinades accions encaminades a la futura incorporació del primer cicle d'educació infantil al Mapa escolar, d'acord amb allò que estableix també, igualment, la Resolució 231/IV, d'aquest Parlament. Avui coneixem la potencial demanda de places de zero a tres anys, xifrada en unes trenta mil places, i hem iniciat determinats contactes de nivell tècnic amb representants de l'Ajuntament de Barcelona, que és una ciutat que té unes característiques molt pròpies, molt específiques, en el conjunt de Catalunya.

En definitiva, les nostres previsions són aquestes, condicionades sempre per l'atenció preferent que avui hem de donar a la implantació del nou sistema educatiu en els ensenyaments obligatoris i pels compromisos que hem assumit de la planificació, per exemple, de la formació professional. Crec que no podem ajornar més enllà del que vam anunciar, de darrers del mes de juny, la concreció d'aquella primera proposta que es va donar a conèixer a tots els sectors de la comunitat educativa, els ajuntaments, els consells comarcals, les diputacions, etcètera.

La LOGSE configura l'etapa de l'educació infantil com un nivell d'ensenyament no obligatori, i és ben cert que als països del nostre entorn, alguns amb molt més recursos que no pas el nostre, com Alemanya, l'educació infantil té un caràcter voluntari per a les famílies. De tota manera, no invoco aquesta situació d'altres països, perquè, de fet, compartim aquesta opinió: que una de les aportacions més importants de la LOGSE ha estat, precisament, que aquesta etapa de zero a tres anys sigui considerada com una etapa educativa i no merament assistencial, o ni tan sols estrictament o essencialment social. Creiem que és un gran guany que aquesta etapa sigui considerada una etapa educativa, i, a través dels treballs que tenim endegats, adequant el ritme de les nostres previsions, intentarem donar una resposta positiva i satisfactòria a aquesta demanda cada cop més creixent en el conjunt de la societat catalana.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula la diputada senyora Carme Tolosana.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Senyor conseller, és evident que també jo he de dir que coincideixo amb vostè en l'apreciació que hi ha prioritats, sobretot perquè els recursos no són infinits, i per tant no es pot fer tot, ni tot alhora –ja m'he après aquesta consigna molt bé–, però el que sí que li demano també és que faci atenció que en la nostra interpellació ja no parlem tant de realitzacions com d'una bona planificació, i jo entenc que començar a planificar..., posem en el termini d'un any, que es pogués fer públic un mapa adreçat a contractar l'etapa zero - tres –o zero - dos, segons com hagin assenyalat l'interval, però evidentment als tres anys comença ja el segon cicle–, jo penso que això s'ha de situar, aquesta demanda, amb la necessitat de tenir planificat..., i, naturalment, ordenades les actuacions, segons les possibilitats, però que caldria, jo penso, seria convenient una planificació, en un termini raonable però breu.

Les virtualitats de l'educació i de l'atenció a l'etapa zero - tres, a la primera infància... Sense negar en cap moment que ha de ser de lliure decisió de les famílies, lògicament; nosaltres tampoc estariem d'acord que fos una etapa d'educació obligatòria, penso que no té especial sentit, però sí que es poden donar serveis complementaris, es poden donar a aquelles famílies que ho vulguin o ho necessitin, serveis d'educació en el sentit més escolar, com es fa ara, de nou a cinc, o bé amb una flexibilitat horària, o bé d'atenció parcial. Perquè, les virtualitats educatives d'aquesta etapa, les té *per se*, però les té sobretot de caire preventiu; és a dir, a les zones de marginació, jo tinc la percepció que una bona intervenció en el zero - tres ens faria al cap d'uns anys parlar de molta més garantia social i parlar de molta menys conflictivitat social entre els adolescents i els joves. Miracles no, evidentment, però sí que una bona intervenció ens faria segurament oblidar-nos de la necessitat d'anar a recollir situacions conflictives molt més dures en etapes posteriors.

Permeti'm que li digui, potser inspirada per l'ambient de la cambra avui, on s'ha tractat aquest tema des de dues interpellacions, que l'atenció preferent a l'etapa zero - tres és fonamental per a l'aprenentatge del català en àrees menys catalanitzades. És a dir que, encara, donada la circumstància una mica especial, lingüística, del nostre país, encara podem afegir-ne una altra, de virtualitat, a l'atenció a la primera infància.

En qualsevol cas, senyor conseller, jo li agrairia..., entenc també que estiguin fent esforços i que pensin que primer s'han de fer per a la formació professional, però no interfereixen ni els tècnics ni els responsables que haurien de descriure aquesta realitat, com jo li demanava, que haurien de parlar del personal de què es disposa, haurien de millorar el registre de centres –que em consta que s'ha fet un gran esforç, perquè era un sector molt desordenat–, que haurien de detectar les necessitats socials, que haurien de fer aquesta proposta de models d'atenció a la infància, d'estudiar els espais disponibles, la proposta d'actuació prioritzada, fins i tot..., no són coincidents amb aquells tècnics experts que haurien de..., o que deuen estar fent, o acabant de

perfilar, el Mapa de la formació professional. És a dir que no ho trobo contradictori.

Em sembla que la demanda que aquesta planificació es comenci ara i es pugui donar informació d'aquest, diguem-ne, «minimapa» del zero - tres en el termini... posem d'un any, o abans d'acabar el curs vinent, em sembla a mi que no és una demanda desorbitada. No li demanem que es comenci a actuar ara en construcció de centres ni directament a ampliar l'oferta ja per al setembre –entenem que això pot no ser possible, i fins i tot no convenient, si no es fa amb una bona planificació prèvia–; la nostra demanda, senyor conseller, és que el Departament concreti les seves actuacions futures a partir d'un bon estudi de les necessitats en el termini d'un any.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per al torn de rèplica, té la paraula el senyor conseller.

El conseller d'Ensenyament

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, efectivament, la Comissió es va constituir..., la Comissió creada pel Departament d'Ensenyament per estudiar tota aquesta etapa de l'educació infantil, com vostè sap, va ser creada el setembre del 1995, i de fet una de les seves primeres tasques, que lògicament no es veu gens pertorbada per la que puguin fer altres comissions de tècnics que s'han dedicat cadascú a un àmbit concret –els de la formació professional, lògicament, a la formació professional, i els d'ensenyaments artístics a ensenyaments artístics–, però, de tota manera, sí que ha hagut de començar per esbrinar, per aclarir, per intentar establir criteris que fossin, en primer lloc, determinants per fixar si s'havia d'establir una flexibilitat en els tipus de centres que oferien aquesta oferta. Perquè lògicament –i això va ser objecte de debat de la Comissió, com segurament no ignora–, en aquesta etapa segurament cal una flexibilitat en funció de la realitat social i econòmica –i fins i tot, més estrictament, urbana o no– de la demanda que s'haurà d'atendre.

Jo crec que la Comissió fins ara ha fet una molt bona feina. Una altra qüestió és que tots desitjaríem que aquesta Comissió pogués treballar més ràpidament i poguéssim arribar a conclusions més aviat. De fet, el nostre objectiu i el nostre compromís és incorporar aquesta etapa a la planificació del Mapa escolar. No sé si ho podem fer en el termini d'un any, en el de mig o en el d'un any i mig, però en qualsevol cas el nostre objectiu seria incorporar-ho en termes relativament propers, és a dir que no fos un tema que s'allargués indefinidament, que no haguéssim d'esperar a tenir la planificació enllestida; no ho vinculària en cap dels casos al calendari de la implantació de la LOGSE, és a dir, als ensenyaments obligatoris. Això ho hem d'anar fent, però certament, la planificació, l'hauríem d'anticipar, i crec que la podem anticipar en funció de com avancin aquests estudis. Per tant, si no assumeixo el compromís concret –com m'ha semblat que vostè in-

tentava, de dir «en un any pot estar fet»— no és tan perquè aquesta no sigui la nostra voluntat com perquè no sé si estic en condicions d'assumir aquest compromís. En qualsevol cas, podem reprendre en la Comissió aquests contactes per veure si aquest podria ser o no un temps suficient per a enllestir la planificació.

Simultàniament, estem estudiant moltes altres possibilitats. De fet, estem estudiant moltes variables: una d'elles és la transferència dels mitjans personals i materials, així com l'adequada dotació de recursos econòmics dels centres de titularitat pròpia del Departament, en aquesta etapa zero - tres anys, als ajuntaments, i més concretament a l'Ajuntament de la ciutat de Barcelona. Aquest compromís d'estudi fins i tot figura en el conveni-marc signat amb els ajuntaments, que contempla expressament el compromís d'estudiar la transferència de les llars d'infants del Departament. Per tant, jo crec que aquestes variables han de ser preses en consideració.

Avui per avui, jo crec que, les discrepàncies que hi poguéssim haver, cada cop són menys. Hem d'avançar prioritàriament en la planificació, i això ens ha de permetre l'adopció de mesures. Que aquestes mesures s'hauran de conciliar amb el ritme de creixement del pressupost per atendre els ensenyaments obligatoris, algunes etapes d'ensenyaments postobligatoris que són primordials, però que, òbviament, tot allò que permeti avançar en la planificació de l'escolarització d'aquesta etapa permetrà també que, com més aviat millor, es puguin anar adoptant mesures concretes.

Avui per avui..., insisteixo, crec que els darrers anys s'ha fet un gran esforç, que ha estat l'escolarització progressiva del segon cicle de l'educació infantil. Ha estat un gran repte. Només fa vint anys, segurament, a molts ens hauria semblat molt difícil de poder-ho assolir, i jo crec que tan difícil com ens semblava llavors potser ens sembla ara el zero - tres anys, però espero, confio i desitjo que amb una bona planificació podrem dotar-nos dels instruments que, sense haver d'esperar tant, ens puguin permetre atendre la demanda d'escolarització en aquesta etapa de zero a tres anys ben aviat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Alteració de l'ordre del dia

Acabades les interpellacions, iniciarem la substanciació de les mocions. He de proposar, a proposta de la Junta de Portaveus, una petita alteració en l'ordre del dia d'aquest capítol: passar com a primera moció la que porta el número 17 de l'ordre del dia, i continuaríem després amb la 15 i la 16, i les restants. Si hi ha acord per part del Ple de la cambra, introduiríem aquesta petita alteració. *(Pausa.)*

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les finances dels ajuntaments de Catalunya

Per tant, iniciariem la substanciació de la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les finances dels ajuntaments de Catalunya, presentada pel diputat senyor Roc Fuentes. Per presentar la Moció, té la paraula per un espai màxim de deu minuts.

El Sr. Fuentes i Navarro

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, el nostre Grup, Iniciativa per Catalunya - Els Verds, ha presentat aquesta Moció subsegüent a la interpellació que vàrem formular al senyor conseller de Governació amb relació als propòsits de capteniment per millorar les finances dels ajuntaments de Catalunya, interpellació que hem de dir que ens va decebre. La resposta del conseller no ens va donar —ja ho vàrem assenyalar, però ho vull tornar a reiterar— satisfacció, perquè pensem que no és el que correspon, no és el que ha de fer el Govern de la Generalitat després de tres anys d'uns acords d'aquest Parlament, a partir del debat municipalista del mes de maig de 1993, que en bona part, i pel que fa referència al Govern de la Generalitat, no s'han complert. Sí que s'ha complert allò a què feia referència un estudi, un treball de la Comissió de Govern Local de Catalunya, que ha donat uns resultats, que ha fet unes recomanacions, que ha posat sobre la taula uns problemes, que, per altra part, nosaltres i altres grups ja els havíem destacat, també. I després, com deia, d'aquests tres anys, en què curiosament, curiosament, Convergència i Unió ha participat activament, ha decidit activament en la política espanyola, aquests responsables —els que han decidit a Madrid per vocació i els que han decidit a Madrid per definició, el Partit Socialista Obrer Espanyol—, el que han fet, el que han aconseguit, és que la situació dels ajuntaments encara hagi empitjorat substancialment.

Això no són paraules exclusivament nostres, com dic, això són paraules també d'aquest estudi de la Comissió de Govern Local de Catalunya, que assenyala clarament el descens de la participació dels ajuntaments en la despesa de l'Estat: recordem que, del 10% que estàvem l'any 80, vam passar al 14% el 89, però que després —curiosament, insisteixo, en aquests anys—, això s'ha reduït i hem passat al 12%. I davant d'aquesta situació, que podríem donar molts més elements... Com són també els que es desprenen de l'informe del Banc de Crèdit Local, que assenyala, en relació amb un nucli d'ajuntaments importants de casa nostra, cinc ajuntaments, els problemes derivats essencialment dels romanents negatius de tresoreria, *vulgo* «forats», que arriben al 30% dels ingressos corrents d'aquests ajuntaments i que, per tant, fan que sigui absolutament imprescindible que el Govern de la Generalitat doni resposta a aquests problemes.

Hem de dir també, per ser justos, que, si és cert que cal un rigor en la pressupostació, però també en la despesa i en la gestió econòmica dels ajuntaments, és indubtable que a partir de 1992 els ajuntaments han fet un esforç important per controlar el deute, s'ha produït una desacceleració important, fins al punt que aquell incre-

ment d'un any a l'altre del 25%, que es va produir el 1990-1991, després s'ha reduït fins a un 6% d'increment d'un any a l'altre a partir del 93, quant a l'endeutament dels ajuntaments.

Per tant, la nostra Moció, que conté quatre punts, parteix de la constatació i la reiteració d'expressions d'aquest mateix Parlament, com va ser la Moció del 9 de maig del 96, perquè és evident que cal anar a reformar a fons el sistema de finançament dels ajuntaments. Cal, per tant, establir un nou model que es basi en la suficiència, en la simplificació, en la corresponsabilitat fiscal, en la responsabilitat en la gestió econòmica per part dels ajuntaments, en la participació en els ingressos de l'Estat i en la solidaritat. I alhora en la flexibilitat, perquè no hi ha dubte que hi ha situacions molt diferents entre un ajuntament, poso pel cas, de dos-cents mil habitants i un ajuntament de mil habitants, com són molts dels que tenim a Catalunya.

Cal, per tant, efectivament, avançar en aquesta línia. Cal també –i, això, gairebé em fa tornar vermell, haver-ho d'anar reiterant– avançar cap a l'objectiu, que malauradament cada vegada sembla més inassolible, del 25% de la despesa de les entitats públiques per als ajuntaments. I també cal insistir una vegada més, com s'ha fet des d'aquest Parlament, en la necessitat de crear una mesa tripartida entre l'Estat, les comunitats autònomes i les corporacions locals per establir aquest nou marc de finançament per als ens locals.

Però, és clar, cal que el Govern de Catalunya faci moltes altres coses, i per això el nostre quart punt, el quart punt de la Moció, el que planteja és incrementar els recursos dels ajuntaments, però lligant-los, relacionant-los –i aquest és un element que voldria que retinguessin les senyores diputades i els senyors diputats– amb l'evolució dels recursos, de les despeses, dels Pressupostos de la Generalitat de Catalunya. És a dir, pensem que no han de quedar aïllats, separats, al marge, sinó que l'evolució dels pressupostos s'ha de reflectir en, també, les dotacions per als ajuntaments.

Per això el nostre primer punt estableix, demana, que el Govern de la Generalitat faci un pla d'increments de la dotació pressupostària del Fons de cooperació local en els propers quatre anys, per arribar al final de la legislatura a un total del 2% de les despeses financeres consolidades de la Generalitat. Que això pot arribar a uns trenta mil milions de pessetes, o més, o menys, en funció de l'evolució del pressupost de la Generalitat, però ens sembla que aquesta és una via absolutament imprescindible, la de lligar una cosa amb l'altra, però, naturalment, de produir aquest increment substancial.

Però, és clar, això és per a aquests quatre anys, però en aquests pressupostos que entraran ara, en aquells pressupostos que debatrem ara, és forçós, és imprescindible fugir –fugir– del que es va fer en els pressupostos de l'any passat, que va ser un cert frau pressupostari, almenys des del punt de vista polític, perquè es va dotar amb 4.000 milions de pessetes el Fons, però aquests 4.000 milions de pessetes es van treure d'altres dotacions que ja estaven destinades als ajuntaments. L'únic que es va fer va ser canviar finançament condicionat

per finançament incondicionat, és evident, però, la quantitat, la mateixa, senyor Pont –la mateixa, senyor Pont.

Per tant, nosaltres proposem que, en relació també amb els pressupostos, s'arribi a l'1,25% del Pressupost de la Generalitat del 96, que és un percentatge que tampoc nosaltres ens inventem, que és un percentatge que ja s'ha debatut i que en alguna resolució s'ha presentat també en aquest Parlament, encara que, naturalment, en aquells moments, i per la majoria de Convergència i Unió, això no es va aprovar. Això representaria, aproximadament, uns 21.000 milions de pessetes.

Pensem també que s'han d'incrementar les dotacions dels plans de cooperació local, començant per l'any 96, però també estenen-ho a tota la legislatura i establint un percentatge del 5% en relació amb les inversions reals del pressupost consolidat de la Generalitat de Catalunya, és a dir, aquest element que jo assenyalava, i que vull posar com a essencial en aquesta proposta de relacionar el que va als ajuntaments, els ingressos dels ajuntaments, amb el que és el pressupost, les despeses del conjunt de la Generalitat de Catalunya.

Hi ha una altra cosa, hi ha un altre punt, el punt cinquè, que fa referència a garantir als ajuntaments el finançament adient dels serveis socials. Jo, aquest matí, escoltava amb molta atenció la senyora Barenys quan posava el dit a la llaga –com ho ha fet molt sovint– en relació amb el problema dels serveis socials que estan assumint els ajuntaments, com és l'atenció primària, i jo recordava que aquest any està previst no incrementar les dotacions de la Generalitat per a aquests serveis, sinó reduir-les. Reduir-les en alguns casos d'un 4 o un 5%, que això vol dir que, si a més a més no es produeix l'increment derivat de l'augment del cost de la vida, comporta, en molts casos, reduccions del 8 o del 9%. Per tant, el que ens presenta, el que ens prepara el Govern de la Generalitat, va exactament en la direcció contrària del que correspon.

He de dir, també –perquè veig que se m'acaba el temps–, que hi ha una qüestió fonamental, que és assegurar el compliment puntual, el pagament als ajuntaments. Miri, hi ha ajuntaments com el de Cornellà de Llobregat, o hi ha ajuntaments com el de Tarragona, o podríem fer un repàs a la majoria d'ajuntaments de Catalunya..., però en el de Cornellà són, si no ho recordo malament, 470 milions de pessetes de deute, de deutes, que alguns d'ells vénen des de l'any 1992.

Per tant, anem a millorar el sistema de finançament, home, però anem a pagar els deutes; em sembla que és una qüestió essencial, bàsica i prioritària. Com també ho és establir un pla de sanejament financer dels ajuntaments; naturalment, per exigir als ajuntaments el compliment de tot un seguit de requisits a fi i efecte de sanejar les seves hisendes però amb l'aportació, amb la participació de la Generalitat. Jo citava, en el moment de la interpellació, el que ha passat, l'evolució dels ajuntaments a Canàries, amb un esforç de la Comunitat canària, amb un esforç també dels ajuntaments canaris; aquí cal establir aquest pla per anar a sanejar els ajuntaments, com cal també anar a millorar la gestió dels ajuntaments, la gestió econòmica dels ajuntaments.

És cert que hi ha ajuntaments que no gestionen bé, i aquí cal un esforç...

El president

Senyor diputat, hauria d'acabar.

El Sr. Fuentes i Navarro

Gràcies, senyor president, acabo immediatament. Cal un esforç de la Generalitat, cal un esforç dels ajuntaments i cal un esforç també de les associacions municipalistes i de les diputacions per millorar també aquesta línia.

Per tot això, senyores diputades i senyors diputats, els demano la votació favorable a aquesta Moció.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha presentades tres esmenes: la primera, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya; per presentar aquesta esmena, té la paraula el diputat senyor Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Si em permet, acumularia el temps de defensa de l'esmena i al mateix temps faria el posicionament del Grup d'Esquerra Republicana. *(Pausa.)*

Bé, pel que fa a l'esmena d'Esquerra Republicana, aquesta és una esmena que respon, jo diria, no a una reivindicació històrica dels consells comarcals, que Esquerra Republicana i d'altres grups ja ho han reiterat en més d'una ocasió aquí en aquesta cambra, sinó que responia una mica a allò que havia passat feia uns quants mesos respecte a aquest tema. I, en concret, em refereixo als acords a què van arribar el Partit Popular i Convergència i Unió per a la governabilitat de l'Estat i en els quals, malgrat les previsions que s'havien fet, les recomanacions i les advertències que s'havien fet per part de Convergència, bàsicament a molts dels seus presidents de consells comarcals, en els quals s'introduiria una quantitat de diners, un pressupost molt determinat per als consells comarcals, és a dir, es faria per primera vegada que transferències via Estat anessin per als consells comarcals. Doncs, el que he de dir és que, malgrat les promeses i les bones intencions que de bon principi existien i que així es va notificar, per exemple, a un organisme que ja funciona en aquest àmbit, com és el Fòrum Comarcal, malgrat –com he dit– aquestes promeses, finalment, quan algú llegeix la lletra de l'acord a què es va arribar, en cap moment i en cap lloc se citen, no ja els municipis, ni tan sols els consells comarcals.

Per tant, la proposta d'esmena que havia fet Esquerra Republicana anava en aquesta línia, per recordar la necessitat que tenen els consells comarcals d'un finançament més enllà del de la Generalitat de Catalunya.

En qualsevol cas, ja anuncio, a proposta del mateix proponent de la Moció que ara se'ns presenta, que, tenint en compte que el que es presenta avui aquí són

propostes de reforma, de canvi, de modificació del finançament municipal, es podria córrer el perill, una mica, que s'aprovés finalment alguna cosa referida als consells comarcals, i, en canvi, els ajuntaments, que eren el nucli central de la proposta que presenta el Grup d'Iniciativa per Catalunya..., corrés el perill de no aprovar-se pràcticament cap punt. Atenent aquesta petició, tenint en compte que el Grup d'Esquerra Republicana ja té plantejades d'altres possibilitats pel que fa als consells comarcals, ja anuncio la retirada d'aquesta esmena, amb el benentès que Esquerra Republicana sempre és del parer, de l'opinió que, si cal reforçar tot l'àmbit municipal, en aquest cas el finançament, sempre sumaria i no restaria.

Pel que fa a la proposta que se'ns presenta del Grup d'Iniciativa per Catalunya, aquesta és una proposta, jo diria, complexa, en tant que abasta, jo diria, pràcticament la totalitat d'aspectes diversos que afecten el finançament municipal. Hi ha tres propostes inicials, tres propostes genèriques, que Esquerra Republicana, en general, doncs, hi està d'acord. El que passa és que he de dir que –ja anunciar d'entrada el vot favorable d'Esquerra Republicana a tots i cadascun dels punts que es presenten en aquesta Moció– Esquerra Republicana, potser per diferències en l'estratègia i en alguns plantejaments, en alguna moció en concret, i per exemple pel que fa referència al punt tercer d'aquesta Moció, doncs, diguem-ne que érem més proclius a una abstenció més que a un vot favorable. I això a què es deu? Això es deu, bàsicament, al fet que alguna de les propostes que es plantegen avui aquí ja es van plantejar en la passada legislatura, en més d'una ocasió, fins i tot són propostes que van arribar a nivell d'Estat, per altres vies, i que van tenir uns resultats més aviat bastant precaris, per no dir absolutament cap. Per exemple, la proposta d'una mesa tripartida, que va sortir precisament a partir del debat sobre municipalisme que va tenir lloc en aquesta cambra la passada legislatura, la veritat és que els resultats que va aconseguir, d'una banda, per l'escassa atenció que hi va prestar el Govern de l'Estat, però també per l'escassíssima, jo diria pràcticament inexistent, voluntat pel Govern de la Generalitat..., no va arribar pràcticament a cap fruit constatable.

En el nou període que ens trobem, jo diria que això encara és més difícil, tenint en compte que el que es produeix aquí, el que passaria aquí és que hi ha tres administracions implicades i que, com que el finançament de les comunitats autònomes no està resolt ni de bon tros, i amb els antecedents que tenim tots plegats, malgrat que ara hi ha un govern diferent, veiem, francament, que aquesta és una proposta que, la veritat, més respon probablement a una voluntat ideològica –si es vol dir així– més que no pas a una conquesta pràctica que es pot fer. Malgrat tot, com que la voluntat d'Esquerra Republicana, com he dit, a nivell general és de suma i no de resta, votarem també favorablement això.

Pel que fa al punt 4, que són ja les propostes concretes, el que he de dir és que algunes d'aquestes, tres o quatre, com a mínim, són propostes que va aprovar, si mal no recordo, la passada assemblea de la Federació de Municipis de Catalunya, i el que s'ha fet aquí és la transcripció pràcticament literal d'aquestes aprovaci-

ons, on Esquerra Republicana, doncs, també va participar d'una forma directa, i la veritat és que hem de dir, evidentment que no ens hi oposarem, sinó tot al contrari. El que passa és que sí que s'ha de fer un recordatori; és a dir, aquí es proposa que hi hagi una validació continuada i, per tant, que es marquin uns criteris objectius permanents pel que fa a la dotació del Fons de cooperació local de Catalunya, cosa que fins ara no ha existit, però també s'ha de recordar una altra cosa: que, probablement, d'aquí a encara no un mes es posarà a votació el Projecte de pressupostos que envii el Govern de la Generalitat, i fins fa quatre dies, fins fa quatre dies i amb un canvi a última hora, pel que jo sé –en tot cas, el representant de Convergència, si vol, ja em rectificarà–, fins fa quatre dies, la dotació del Fons de cooperació local de Catalunya, malgrat que l'any passat es va dotar per primera vegada, aquest any ni tan sols es dotava. És a dir, era una d'aquelles partides, pel que fa al Fons municipal, i era una d'aquelles partides –per informacions que tenia aquest diputat, i perquè a més a més es va discutir en alguna comissió i semblava que la cosa havia quedat bastant clara–..., semblava o, en tot cas, el Govern era de l'opinió que aquesta partida és també una d'aquelles retallades que afectaria tantes i tantes partides dels Pressupostos de la Generalitat.

Per tant, potser algú podria dir que aquesta és una proposta potser fora de lloc, perquè, la veritat sigui dita, de les reivindicacions que fem els grups de l'oposició des d'aquesta cambra a les propostes que fa el Govern de la Generalitat, cada vegada –i per què no podem dir-ho?, realment és així–, cada vegada hi ha més distància. Malgrat tot, ens alegrem que finalment sembla que la dotació d'aquesta partida, doncs, es manté; que, a més a més, hi ha un increment, pel que fa, se suposa, més o menys, a l'IPC, i que, a grans trets, a grans característiques, doncs, es mantindrà aquesta partida, malgrat que Esquerra Republicana denunciem, una vegada més, que la seva dotació és escassíssima i no respon als objectius que té marcats.

Pel que fa a les altres partides o als altres punts, hi estem, jo diria, absolutament d'acord; jo destacaria la que fa referència a la Sindicatura de Comptes. A la Comissió de la Sindicatura de Comptes ja vaig dir que m'alegrava profundament i el Grup d'Esquerra Republicana s'alegrava profundament de les conclusions a què havia arribat la Sindicatura de Comptes en el terreny municipal. Per què? Doncs, perquè d'una forma estrictament objectiva, amb criteris objectius, a partir de les dades que els mateixos ajuntaments han transferit a la Sindicatura de Comptes, arribava a unes conclusions. El que lamentem és que aquestes conclusions, aquesta voluntat de solució a partir d'aquestes simples constatacions..., el que ja és absolutament incomprensible és que, les defenses dels grups de l'oposició, les defenses la Sindicatura de Comptes, i, en canvi, el Partit que té, que ostenta la majoria en aquesta cambra, doncs, les entenguí, les comprenguí, però que no faci absolutament res per solucionar-les. En tot cas, permetin-me, senyor ponent d'Iniciativa per Catalunya, que el feliciti per la incorporació d'aquest punt.

Pel que fa als altres punts, dir que Esquerra Republicana hi està d'acord en tots i cadascun d'ells. Lamentar

que..., en tot cas, ja tindrem ocasió, i ja tindrem ocasió en un altre moment, d'incorporar noves propostes, perquè ens sembla que ha arribat l'hora que es facin propostes concretes, assumibles per la immensa majoria dels partits polítics representats en aquesta cambra; que potser aquesta Proposició, a nivell general, potser amb la voluntat que s'aprovi alguna cosa i d'avançar, ni que sigui pas a pas, no ha concretat algun d'aquests aspectes, però ja anuncio que Esquerra Republicana, com també em consta per altres grups, en aquesta legislatura farem propostes concretes, possibles, factibles per avançar en aquest camp, que, per altra banda i com he dit abans, té, jo diria, una definició molt clara, unes necessitats molt evidents, que són les del món local, i unes voluntats per part del Govern de Convergència i Unió cada vegada més allunyades d'aquesta realitat.

Per la meua banda, res més.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per presentar la segona esmena, té la paraula el diputat del Grup de Convergència i Unió, diputat senyor Ferran Pont.

El Sr. Pont i Puntigam

Gràcies, molt honorable senyor president. El Grup Parlamentari de Convergència i Unió hem presentat dues esmenes: les números 1 i 2. Fan referència als punts 7 i 8 de l'apartat quart. Les dues esmenes van en el mateix sentit: en lloc d'afirmar la realització d'un pla o bé concretar unes quantitats, és estudiar la viabilitat d'aquest Pla de sanejament en l'esmena número 1, i en el segon, també, estudiar la viabilitat del Pla de millora. El nostre posicionament en aquestes esmenes és el d'intentar donar solucions al tema del finançament local, un tema greu, però no de crear expectatives que després no es poguessin complir. Per tant, estudiar la viabilitat d'aquestes qüestions, sí, si s'accepten les nostres esmenes votarem que sí; establir compromisos en aquests moments ens resulta impossible.

Quant al contingut de la resta de la Moció, el primer punt, el primer apartat parla de constatar la greu situació financera dels ajuntaments i dels altres ens locals –nosaltres diríem de les comarques, també– i d'avançar cap a un nou model de finançament local. Totalment d'acord en aquest primer número 1: el nostre Grup hi votarà a favor.

A l'apartat 2, expressa la voluntat de treballar per apropar els recursos de l'Administració local cap al 25%. En aquest sentit, nosaltres volem dir que entenem que els recursos de les administracions locals han d'augmentar, però, és clar, aprovar-ho en aquest Parlament de Catalunya sembla un compromís que s'adquireixi des del Govern de la Generalitat. Nosaltres entenem que correspon sobretot..., qui té el deute pendent més gran amb els ens locals és el Govern de l'Estat; la recaptació d'impostos avui aquí a Catalunya..., aproximadament, per cada cent pessetes que paguen els ciutadans a la Generalitat, en paguen mil a l'Estat, i és d'aquesta font d'on han de sortir aquests recursos. A més a més, mitificar el 25%, al nostre Grup no ens

agrada massa; és clar, en funció d'unes competències, el 25% pot ser suficient o el 25% podria ser insuficient. Per tant, nosaltres, aquest punt segon, no el votarem a favor.

Punt tercer: reitera la necessitat de crear una mesa tripartida Estat - comunitats autònomes - corporacions locals per debatre i definir el marc competencial. Totalment d'acord: aquest punt tercer, el nostre Grup també el votarà favorablement.

I després ens queda el punt quart, que és potser el més important. Sobre dos punts, ja he manifestat que hem fet nosaltres esmenes, i hi ha els altres sis punts primers. Els altres sis punts primers, d'una forma genèrica, com una declaració de voluntats de més diners per als ajuntaments, podria ser un tema discutible; ara, situats avui, l'any 1996, amb uns pressupostos restrictius per tots costats, consultat el Govern de la Generalitat, ens diuen que és absolutament impossible de poder adquirir aquest tipus de compromisos. El Govern sí que s'ha compromès a fer un esforç de mantenir en els pressupostos de l'any 1996 el Fons de cooperació local destinat als municipis i a les comarques en les mateixes xifres que l'any passat. Val a dir que això és un esforç molt important per al Govern: com saben les senyores i els senyors diputats, pràcticament la totalitat de partides pressupostàries decreixen, i el fet de mantenir aquestes és un tema ja molt important.

Voldria només fer una matisació sobre aquest tema del Fons de cooperació local de l'any passat. L'any passat es va arribar a un acord polític, jo diria que amb tots els grups d'aquest Parlament, d'incorporar una sèrie de partides en el Fons local, acord que va ser valorat positivament per tothom. Insuficient, d'acord, però tothom sabia, aquest acord, què comportava. És a dir que ningú, en aquest acord que es va aconseguir l'any passat, va ser enganyat. Per tant, em sap greu que d'alguna manera es digui que hi ha un cert frau en aquest tema, em sembla que tothom sabia què és el que l'any passat vam aprovar en formar aquestes partides destinades als ajuntaments, d'agrupar-les totes i de perdre el seu caràcter finalista i agrupar-les en un sol fons. Va ser un tema important que tothom va valorar molt positivament.

Per tant, senyor president, res més. Repeteixo: apartat 1 i apartat 3, votats favorablement pel nostre Grup, i, si són acceptades les nostres esmenes, aquests punts també, i en la hipòtesi que no fossin acceptades només votaria a favor, el nostre Grup, de l'apartat 1 i l'apartat 3.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per exposar la seva esmena, té la paraula...

El Sr. Fuentes i Navarro

Senyor president... Perdó, senyor president, demano la paraula per contradicció evident amb la posició del nostre Grup en els pressupostos de l'any passat. Va ser un acord...

El president

Té un minut per exposar la seva contradicció.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies. El senyor Ferran Pont diu que va ser un acord polític. És evident que fou un acord polític entre el Grup de Convergència i Unió i el Grup Socialista, no amb el nostre Grup, no amb tots els grups, però, en qualsevol cas, no amb el nostre, que no va estar d'acord amb els pressupostos, i molt menys amb aquestes partides que es varen destinar al Fons de cooperació local traient-les del finançament condicionat a les corporacions locals.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor Fuentes. El senyor...

El Sr. Pont i Puntigam

Em remeto a les actes de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost, quan es van aprovar, i al resultat de les seves votacions.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per exposar la seva esmena, té la paraula el diputat senyor Corbacho.

El Sr. Corbacho Chaves

Gràcies, senyor president. En primer lloc, el tema de l'esmena nostra, que fa referència al tema del 5%, nosaltres fem una referència que en lloc de dir el percentatge del 5% digui 10.000 milions de pessetes, atenent a una... —és l'esmena que fem al punt número 3—, atenent a unes circumstàncies que ens preocupen, i és que si agafem els pressupostos de 1995, doncs, partíem d'una base d'una previsió pressupostària en les inversions de 117.000 milions de pessetes. Després hi ha hagut una retallada, i aquests 117.000 milions de pessetes han acabat una mica per sobre, em sembla, de 80.000 milions de pessetes. Les últimes retallades apunten més al capítol 6, al capítol d'inversions, que no a la despesa corrent, i podria, per tant, per aquesta lògica pressupostària, arribar un dia que el 5% per si mateix no garanteixi, doncs, en definitiva, el que pretenem, que és tenir una garantia mínima pressupostària en aquest capítol. Per aquesta raó fem aquesta esmena que es garanteixi en el pressupost una quantitat de 10.000 milions de pessetes.

Passant ja també al text de la Moció, i començant per l'últim, i no per entrar ara en polèmica, nosaltres sí que vam donar suport en el pressupost de l'any passat al tema de la creació del Fons de cooperació local, i hi vam donar suport perquè ho vam qualificar com un avenç important, i ho qualifiquem com un avenç important, però vull recordar que en el pressupost es va consignar una partida, si no ho recordo malament, de 1.000 pessetes, amb el caràcter d'oberta, per a discutir amb posterioritat quina hauria de ser la distribució del

Fons, i avui ja diem que amb el que no estem d'acord és amb la filosofia que després s'ha portat a terme amb la distribució del Fons. Sí que estem d'acord, perquè és un avenç molt important, amb la constitució del Fons de cooperació local de Catalunya, que no hi havia abans de 1995, i confiem i evidentment desitgem i treballarem amb aquesta idea, també, que el 1996 no solament es continuï amb el Fons de cooperació local de Catalunya, sinó que tingui un increment suficient per a donar resposta al que és una vella demanda.

També amb consideració general, però que té a veure amb el tema de la Moció que estem discutint ara, també hi ha alguna part de la Moció que fa referència al tema de la necessitat de garantir els temes dels plans de cooperació local. El Govern, el 1995, partia d'una base pressupostària de 33.000 milions de pessetes per al tema del finançament del tema local en un sentit ampli; el resultat final d'aquest pressupost ha estat una retallada de 8.000 milions de pessetes; és a dir, a la greu situació econòmicofinancera que tenim els ajuntaments, fins i tot li hem d'afegir el tema de les retallades últimament, que en aquest cas concret tenen, 8.000 milions de pessetes. Si agafem el PUOS, un pla també de cooperació amb els ajuntaments, resulta que també ha tingut una retallada, i ha tingut una retallada perquè ha interioritzat el pressupost del Govern de la Generalitat, 1.300 milions de pessetes, que eren el resultat del conveni entre la Federació Espanyola de Municipis i el Ministeri d'Hisenda a nivell central, que aquells 1.300 milions de pessetes haurien d'anar per als municipis petits, i els han interioritzat en el seu pressupost i, en la seva conseqüència, també per aquí hem tingut una retallada.

La greu problemàtica dels ajuntaments des d'un punt de vista financer ve segurament de lluny. És evident també que patim aquests problemes no per una despesa desorbitada per part dels ajuntaments, per part de les hisendes locals, sinó que patim aquesta situació com a conseqüència dels greus déficits històrics que patien els pobles, les viles i les ciutats, i la necessitat de donar resposta a aquestes deficiències històriques. La Llei d'hisendes locals va significar un avenç probablement insuficient. I de vegades es diu que és que la Generalitat de Catalunya no és qui té tota la competència sobre aquesta matèria, i li reconeixem perfectament, li reconeixem al Govern que probablement una part important per resoldre la problemàtica de les finances municipals ha de venir de l'Estat, totalment d'acord, i diem que el Fons de cooperació local, en aquest moment, de l'Estat, és segurament insuficient, però no es pot posar l'excusa que no hi ha possibilitats, des de la Generalitat, de crear plans de cooperació local que vagin en la direcció d'ajudar a resoldre aquesta greu problemàtica: des dels mateixos plans de cooperació local que ja estan establerts a nivell dels pressupostos, és una eina; des del mateix increment, per una altra banda, també del Fons de cooperació, i altres instruments que estan a l'abast del Govern de la Generalitat.

Per tant, des d'aquest punt de vista nosaltres observem amb molta preocupació el futur dels ajuntaments. És cert que en aquest moment tot el discurs de les administracions públiques va en la direcció de la contenció de

la despesa, és cert; per tant, també participem d'aquesta preocupació, perquè l'estem practicant cada dia en els nostres ajuntaments, però continuem veient amb una preocupació molt forta el resultat final de quin serà el resultat de les hisendes locals. I ho veiem amb molta preocupació perquè cada vegada que es parla del finançament de les administracions generals s'acaba parlant de l'Estat, s'acaba parlant de les comunitats autònomes, i mai es posa sobre la taula el greu problema que afecta les administracions locals. Esperem i desitgem que la Moció que presenta el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds avui, en aquest Parlament, rebi la confiança de la gran majoria d'aquesta cambra, i dic la gran majoria perquè crec que els partits que estem a l'oposició, jo no recordo que defensin altres coses diferents de les que planteja aquesta Moció, perquè he tingut l'oportunitat d'escoltar els seus raonaments en taules com, per exemple, la Federació Catalana de Municipis, queixant-se, per tant, també d'aquesta problemàtica.

Partint d'aquesta base, jo estic absolutament convençut que aquesta Moció serà avui aprovada i que sigui no el pas definitiu, però sí un pas important en la direcció d'ajudar a resoldre aquesta greu problemàtica del finançament de les hisendes locals.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per intervenir i per fixar la posició del seu Grup, té la paraula el Grup que no ha presentat esmenes: en nom del Grup Popular, el diputat senyor Ignasi Oleart.

El Sr. Oleart i Comellas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, hem estudiat amb molt deteniment la Moció d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, i volem avançar, d'entrada, el nostre suport afirmatiu al punt número 1 i al punt número 3. El número 3 ens sembla molt important per a intentar fer un estudi seriós en aquesta taula tripartida entre l'Estat, comunitat autònoma i corporacions locals.

En el punt segon, hem de dir que no, perquè, quan s'expressa la voluntat de rebre el 25% de les despeses públiques per a l'Administració local, entenem que el primer treball necessari i convenient es planteja a veure quins són aquells serveis públics que han de desenvolupar les corporacions locals. Un dels problemes dels ajuntaments actuals és que estan realitzant serveis dels quals no els corresponen les seves pròpies competències, però que les necessitats dels ciutadans obliguen que els ajuntaments prenguin determinacions i prenguin funcions i activitats que no corresponen a l'àmbit de l'Administració local. Per tant, ens sembla que aquest 25% és un percentatge que se n'ha parlat moltes vegades, però que hauríem de deixar, en principi, per fer aquesta gran relació de temes que són o poden ser de responsabilitat municipal.

Quant al que fa referència al punt quart, que té vuit apartats, volem dir que el Grup Popular no votarà favorablement aquest punt, i li volem fer unes petites refe-

rències en cada punt dels que corresponen a aquest apartat quart. En el punt primer, el Fons català de cooperació ha començat ja econòmicament en el pressupost de l'any 1993; se'ns ha garantit que en el Projecte de pressupost de l'any 1996 els ajuntaments disposaran dels 4.000 milions de pessetes i que s'estudia la possibilitat, per a l'any 1997, d'un possible increment d'aquest Fons de cooperació municipal. En el punt segon, ens sembla que la pretensió, donades les condicions econòmiques tant de la Generalitat com del Govern central, d'aplicar-li l'1,25 del pressupost de la Generalitat està molt llunyana de les possibilitats econòmiques del futur pressupost. En el punt tercer, voldríem remarcar que és molt important que la Generalitat i la Diputació treballin conjuntament amb els seus plans d'ajuts als ajuntaments, perquè em sembla que, si alguna vegada aquesta coordinació i aquesta voluntat política de col·laboració fos eficaç, resoldríem molts dels problemes econòmics que té l'ajuntament. Quant a l'apartat quart, hem de dir que, efectivament, aquest Parlament és sobirà i, per tant, a petició de la Federació de Municipis i de l'Associació Catalana de Municipis, haurà d'estudiar seriosament, en aquesta comissió que el Grup d'Iniciativa proposa en la seva Moció, aquestes ajudes per als pròxims anys a càrrec dels Pressupostos de la Generalitat. En l'apartat cinquè, penso també que, efectivament, els consells comarcals han de tenir un tractament específic, i esperem i desitgem que la Generalitat i els pressupostos futurs de la Generalitat recullin també unes competències i uns serveis que en aquest moment estan desenvolupant els consells comarcals.

Per tot això, penso que aquesta Moció que presenta Iniciativa per Catalunya - Els Verds té i tindrà el suport dels vots del Partit Popular pel que fa referència al punt primer i al punt tercer; el punt segon, que podríem tenir els nostres dubtes, però que, en tot cas, no hi podem donar suport perquè aquest 25% en aquest moment no sembla prou clarificador, i, de la resta de l'apartat quart, hem mencionat quines són les nostres posicions. No obstant, volem reiterar aquí la nostra voluntat, si s'aprova aquesta Moció, i pel que fa referència al punt tercer, que sembla que és acceptat també pel Grup majoritari del Govern..., podem treballar en aquesta comissió per intentar una millora financera per als ajuntaments de Catalunya.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per tal de pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula el senyor diputat Roc Fuentes. Vull recordar-li que l'esmena presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya ha sigut retirada.

El Sr. Fuentes i Navarro

Gràcies, senyor president. Precisament jo volia començar, i començo, agraïnt al Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya la retirada de la seva esmena, per les raons evidents que ell ha assenyalat i perquè crec que no seria just que aquesta Moció quedés exclusivament

com una sol·licitud de finançament de l'Estat, exclusivament de l'Estat, per als consells comarcals.

He de dir també que l'esmena que ha presentat el Grup Socialista, sobretot en el sentit que ell l'ha defensat, em satisfà. Crec, de tota manera, que s'hauria de fer una petita modificació perquè del que es tracta, des del meu punt de vista, és d'establir una garantia, la garantia que, com a mínim, siguin els 10.000 milions de pessetes, no limitar-ho als 10.000 milions de pessetes, i, de la manera que està formulada l'esmena, substituir el 5% pels 10.000 milions de pessetes..., en realitat canviariem una cosa per una altra. Per tant, la meua proposta seria l'esmena, però que, com a mínim, aquest 5% seran els 10.000 milions de pessetes.

Aleshores queden les dues esmenes que ha presentat el Grup de Convergència i Unió. Miri, jo crec molt sincerament que, després de tres anys del debat de municipalisme de maig del 93, després de l'estudi que ha fet la Comissió de Govern Local de Catalunya, després de les recomanacions de la Sindicatura de Comptes, després de l'informe del Banc de Crèdit Local, per nosaltres, per nosaltres que som partidaris de l'estudi, que penso que l'estudi és una forma de realització de les persones, que penso que l'estudi és un element essencial per a les institucions per a adquirir coneixement per a, després, poder abordar els problemes..., però avui i aquí, en relació amb els ajuntaments, tornar a plantejar estudis –i ho dic amb tot l'afecte que sento pel senyor Pont–, en qualsevol cas, em sembla un doble sarcasme. Sarcasme, a més a més, agreujat pel fet que l'únic que aquí es proposa és que, aquest estudi, el paguin finalment les diputacions provincials. Escolti –com diria el nostre insubstituïble diputat senyor Farrés, de la seva manera brillant i vibrant–, escolti, és l'hora de passar de les paraules als fets, és l'hora de passar dels estudis a les resolucions i als compromisos efectius de govern. Per tant, com és obvi, les seves esmenes, de cap manera les puc acceptar.

Gràcies, senyores diputades, gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Passarem ara a les votacions. A mi em sembla que el més prudent fóra que votéssim, epígraf per epígraf, cada un dels quatre epígrafs que conté aquesta Moció, tenint en compte, sobretot, els posicionaments diversos dels grups. Estan conformes, els senyors portaveus, a fer la votació d'aquesta manera? *(Pausa.)* Doncs, som-hi.

Votarem, en primer lloc... Naturalment, està assumida l'esmena formulada pel Partit Socialista, amb la modificació que ha assenyalat el senyor Roc Fuentes.

Anem a votar en primer lloc l'epígraf número 1 de la Moció.

Aquelles senyores diputades i senyors diputats que estiguin d'acord amb l'epígraf número 1, que es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

L'epígraf número 1 ha quedat aprovat per la unanimitat de les diputades i els diputats presents en l'hemicicle.

L'epígraf número 2.

Aquelles senyores diputades i senyors diputats que estiguin conformes amb l'epígraf número 2, que es posin drets.

Aquelles senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin en contra, que es posin drets.

Abstencions?

L'epígraf número 2 ha estat refusat per 67 vots en contra i 50 vots a favor.

L'epígraf número 3.

Aquelles senyores diputades i senyors diputats que estiguin conformes amb l'epígraf número 3, que es posin drets.

Ha sigut aprovat l'epígraf número 3 per la unanimitat de les diputades i els diputats presents en l'hemicicle.

I anem a votar el darrer epígraf d'aquesta Moció, que és el número 4.

Les senyores diputades i senyors diputats que estiguin conformes amb l'epígraf número 4, que es posin drets.

Les senyores diputades i senyors diputats que estiguin en contra d'aquest epígraf, que es posin drets.

Abstencions?

L'epígraf número 4 ha estat refusat per 67 vots en contra i 50 vots a favor.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la inserció social i laboral de les persones acollides al Programa interdepartamental de la renda mínima d'inserció

Passem al quinze punt de l'ordre del dia, una nova moció: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la inserció laboral de les persones acollides al Programa interdepartamental de la renda mínima d'inserció, presentada pel diputat senyor Rañé. Té la paraula el senyor diputat, si és que el deixen baixar al pòdium..., per un espai màxim de deu minuts.

Prego als senyors diputats i les senyores diputades que vulguin sortir de l'hemicicle que ho facin al més de pressa possible i que els altres s'asseguin als seus escons (*Remor de veus.*) Per favor, no facin diàlegs en l'hemicicle.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, dos són els elements que cerca aquesta Moció subsegüent a la interpellació que vam substanciar en l'anterior Ple: l'un és aconseguir que aquesta cambra doni un impuls, un veritable impuls, a les empreses d'inserció laboral i social, i el segon, modificar la normativa vi-

gent en el tema del programa d'ajuts a les empreses col·laboradores en el PIRMI.

Les situacions d'exclusió social s'han fet, els últims decennis, molt variades. Junt amb els grups socials que mai han arribat a integrar-se plenament a la societat, han aparegut altres grups que tenen greus dificultats per a mantenir el grau d'integració social que havien assolit. Les causes i els processos socials que porten a l'exclusió són també molt variats: des de les persones procedents de les institucions tancades, a les persones que surten de processos de drogodependència o alcoholisme, fins a aquelles que han quedat despenjades de l'experiència laboral massa temps; des de sectors marginals, a persones procedents de la immigració, fins als que pateixen marginació i discriminació pel seu origen ètnic o per la seva minusvalidesa.

Una característica comuna de totes aquestes situacions d'exclusió social és la dificultat a participar en els mecanismes habituals de formació i d'inserció laboral. Així, doncs, l'experiència dels programes de la renda mínima ens ha demostrat que donen millor resultat els projectes que combinen la part formativa amb el suport social, que plantegen la formació lligada a l'experiència pràctica i, sobretot, que ofereixen a les persones la possibilitat de contribuir i participar, amb el seu propi esforç, en la mesura de les seves possibilitats. Aquestes iniciatives són les empreses d'inserció social; n'hi ha antecedents a França i a Itàlia, i de manera embrionària, i sense cap reconeixement legal, han començat a desenvolupar-se al nostre país. El precedent legislatiu que tenim sobre les empreses d'inserció, el podríem trobar, a hores d'ara, en els centres especials de treball.

Es tracta, doncs, d'una idea essencial per a les empreses d'inserció, que és combinar la lògica d'actuació empresarial amb la lògica d'inserció social. Es tracta d'oferir a les persones amb dificultats l'ocasió de treballar, de participar en una activitat real, inserida en el mercat, però al mateix temps adaptada a les seves capacitats i possibilitats reals; una experiència laboral real, no simulada, orientada a la recuperació d'hàbits de treball i responsabilitat, a la qualificació professional, a la reconstrucció de llaços i relacions entre altres persones, fonamentades en el respecte i la comprensió mútua.

Les empreses d'inserció destinen una part dels seus llocs de treball a la inserció, és a dir, a persones que amb el propi lloc de treball es van formant i adaptant a la feina assalariada. Aquests llocs de treball d'inserció són permanents; les persones que els ocupen no necessàriament han d'estar sempre en aquesta situació. Possiblement, i en funció de circumstàncies específiques, han d'entrar i sortir, i hi haurà períodes diferents.

Es tracta d'empreses en el sentit estricte de l'expressió, és a dir, d'entitats mercantils que venen béns o serveis al mercat i que han de ser rendibles i competitives. Ara bé, com que ocupen persones en inserció, que en un principi tenen una menor productivitat, que requereixen un enquadrament més intens, necessiten una compensació pel sobrecost laboral que això representa, i tanmateix han de rebre un ajut per costejar activitats d'acompanyament social o de formació en el sentit es-

tricta del terme, que han de quedar, de fet, fora de l'àmbit de l'activitat mercantil. Aquest tipus de propostes constitueixen un compliment de l'assistència tradicional.

És aquest tipus de plantejament el que requereix, d'alguna manera, ajuts i compensacions i recolzament legal, alguns dels quals no serà possible fer-los des d'aquest Parlament. I és per això que hem plantejat dos punts de la nostra Moció, en la qual plantejem que la Generalitat faci al màxim del que pugui amb les competències que ara té, i en segon lloc, una posició que plantegi que en el termini de tres mesos presenti un projecte de llei per a la regulació de les empreses d'inserció, que sigui tramitat en el Parlament de Catalunya per després ser elevat, posteriorment, a les Corts Generals, prèvia discussió amb els grups polítics i amb les entitats interessades en aquest sector.

És, doncs, aquesta primera, una de les opcions d'aquesta Moció: potenciar de veritat veritables empreses d'inserció social i, al mateix temps, modificar de forma radical l'Ordre que s'ha plantejat, perquè entenem que s'ha de modificar en el sentit de transformar-la veritablement en una norma útil. Nosaltres coincidim amb el mecanisme apuntat en l'Ordre, coincidim que pot ser un element d'inserció social i laboral, però no l'únic element. Ja vam expressar que, tot i coincidir amb la idea, que és correcta, de l'ajut públic a la contractació de persones acollides al PIRMI, aquesta idea, que pot ser correcta, té un desplegament en una ordre que és contradictòria, inadequada i incorrecta. Contradictòria amb la filosofia de desplegament del PIRMI, perquè resulta que separa les persones que han estat ateses pels assistents socials quan entren a treballar. Inadequada per als beneficiaris, perquè no s'assegura, de cap de les maneres, la qualitat del lloc de treball que se li ofereix amb el contracte; pot haver-hi contradiccions com la que expressàvem l'anterior dia: que aquest ajut subvencioni un contracte d'un excludèpata que se l'envia a treballar a un bingo o d'un exalcohòlic que l'enviem a treballar a una empresa de producció de productes alcohòlics o altres elements que realment són contradictoris. I és incorrecta perquè manquen criteris de qualitat, manquen criteris de control, manquen els criteris de suport que han de tenir les empreses per a afavorir el procés d'inserció i, a més a més, ofereix la possibilitat de considerar que les empreses de treball temporal són un instrument d'inserció. Mai aconseguirem la inserció d'aquestes persones amb temporalitat i amb precarietat i, a més a més, genera un conflicte, des del punt de vista de la subvenció, realment preocupant. La subvenció es dona a una empresa que és la que fa el contracte, que és l'empresa de treball temporal, però aquella persona desenvolupa el seu treball físic en una altra empresa, i, a més a més, la que té dintre de la seva plantilla el treballador pot no rebre ni una sola pesseta de l'ajuda pública, perquè no existeix cap obligació que la subvenció que es dona a l'empresa de treball temporal acabi reduint el cost o els costos de facturació que faci l'ETT amb relació a l'altra empresa.

És, doncs, una mesura plenament incorrecta, i per això entenem i plantejem amb aquesta Moció un tercer punt que vagi en el sentit d'adequar la normativa vigent

transformant-la en una eina útil per a les persones que estan participant en el procés de reinserció, sobretot els professionals que supervisen i treballen, que assegurin la idoneïtat de les empreses i entitats col·laboradores amb els objectius estables que corresponen al pla individual i que elimini la possibilitat d'accés d'aquest tipus d'ajuts a les empreses de treball temporal.

És, doncs —ho repeteixo i per acabar—, una moció que el que pretén és, des del punt de vista constructiu, treballar en aquestes dues direccions que esmentava al principi. La primera, aconseguir que tinguem un veritable sector d'empreses d'inserció que recolzin les experiències que en aquests moments ja estan produint-se al voltant dels centres especials de treball, al voltant de la Federació de Cooperatives de Treball Associat de Catalunya, al voltant d'altres experiències que hi ha, donar un pas, afavorir-les des de la Generalitat però també —i això és important— continuar allò que en l'anterior legislatura de les Corts espanyoles, de les Corts Generals d'Espanya, es va plantejar, que és una proposició no de llei que va tenir un resultat important i que va defensar la que ara és diputada d'aquest Parlament i en aquells moments era diputada de les Corts Generals, en el sentit d'anar a una regulació estatal que permeti la preferència o l'aparició d'una llei de les empreses d'inserció social.

Aquest marc és necessari, i el que plantejem a tota aquesta cambra és que treballem plegats ja, aquí, per fer un projecte, una llei que ens permeti donar un avenç, perquè possiblement hem de respondre a les necessitats que tenen grans quantitats de persones que avui dia estan treballant ja en aquest sector.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Hi ha presentada una esmena, pel Grup de Convergència i Unió; per exposar-la, pel Grup esmenant, té la paraula el senyor Hinojosa.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Senyor president, senyores i senyors diputats, la descripció que acaba de fer el senyor Rañé dels possibles usuaris de les empreses d'inserció és una descripció correcta, que jo comparteixo. Probablement li ha mancat, quan parlava dels alcohòlics, li ha mancat parlar dels drogoaddictes; és un col·lectiu que també són usuaris o possibles usuaris d'aquest tema, però també hi ha un altre tipus de persones. Per tant, l'anàlisi és una anàlisi compartida per aquesta persona i pel nostre Grup.

Les empreses d'inserció poden i han de ser un instrument molt útil per a resoldre aquests problemes, i és cert, com també s'ha dit, que nosaltres arribem una mica..., no dic tard, perquè mai s'arriba tard, arribem una mica després de contemplar altres experiències a nivell internacional d'empreses d'aquesta naturalesa.

La Moció que presenta el Grup del PSC és una moció amb què nosaltres estem bàsicament d'acord. Si estem d'acord amb l'anàlisi que es fa, és coherent que estiguem bàsicament d'acord amb la Moció que presenta avui el PSC. El que passa és que hi han detalls i hi han

aspectes que nosaltres creiem que els hem de modificar; creiem que els hem de completar o que els hem d'arrodonir, i en aquest sentit és en el sentit que hem presentat les esmenes als punts de la Moció, als tres punts, l'1, el 2 i el 3.

Respecte al punt primer, nosaltres fem referència a l'Ordre, l'Ordre de febrer d'aquest any, que és un instrument útil, no l'únic, probablement, però és un instrument útil per a anar creant un cos legislatiu respecte a aquestes empreses.

En el punt número 2, nosaltres estem d'acord a instar el Govern que faci una llei, que faci un projecte, que faci una llei que reguli el funcionament d'aquestes empreses, hi estem d'acord; el que passa és que no tenim competències per fer-ho. Aquesta regulació, aquesta llei, la podem fer, però ha d'anar a parar al Congrés dels Diputats; és allà on finalment la llei es podrà aprovar. Però estem d'acord que es faci. I tenim una altra reserva a fer respecte a aquest punt, i és que aquesta Llei es pot fer, estarà bé que la fem en aquest Parlament, però l'hauríem de fer després de regular, després d'aprovar aquella llei que jo vaig anunciar ahir que teníem en portes, que és la llei que regularà el programa PIRMI, perquè aquesta serà una llei que pot ser marc i, sens dubte... (*veus de fons*) —a qualsevol diputada que me la demani, jo la hi deixaré veure, i més si és la senyora Imma Mayol. Per tant, jo crec que, aquesta, l'hauríem de fer, aquesta llei —no, exclusivitat per a la senyora Imma Mayol—, l'hauríem de fer, senyor Rañé, després que tinguem feta la llei del programa PIRMI.

El punt número 3; també estem d'acord amb l'ampliació i el desenvolupament de la normativa vigent per aconseguir que sigui un instrument realment útil, un instrument que vagi bé a les persones que han de treballar. El dia que fem la llei, haurem de parlar molt de les empreses, de la característica d'aquestes empreses, de com s'ha d'utilitzar l'ajut que se'ls pugui donar, de quines característiques i quin tracte han de tenir els usuaris, n'haurem de parlar molt, però no cal que avancem el debat, deixem-ho en el punt en què estem.

I després hi ha un aspecte d'aquest punt número 3 que nosaltres no li podem..., li hem esmenat, li hem tret de l'esmena, que és el tema que fa referència a les ETT. Jo, senyor Rañé, estic d'acord amb vostè que aquest és un tema que s'ha d'estudiar i s'han de modificar diverses coses. S'ha de modificar primer la Llei; la Llei que vam fer al Congrés és una mala llei, és una llei que la vam fer massa de pressa, va deixar massa coses a l'aire. Puc dir-ho amb tota l'autoritat, perquè jo era portaveu d'aquesta Llei; per tant, estic fent autocrítica de mi mateix. Aquesta és una llei que, en aquest període legislatiu, s'ha de reestudiar, i alguns serrells que van quedar molt poc lligats s'han de tornar a lligar.

Però, en aquest moment, nosaltres, aquestes empreses, les tenim..., estan contemplades en l'Ordre ja dita del 20 de febrer. De totes maneres, vostè sap, senyor Rañé que aquestes empreses només poden —les ETT— facturar, per l'Ordre, el 10% de les seves hores facturables a empreses d'inserció. És una limitació que no exclou que hi hagin abusos o que hi hagin males utilitzacions

d'aquesta facultat, però l'Ordre, com a mínim, té la voluntat d'emmarcar un possible abús d'aquesta utilització de les ETT.

Però també li prometo que el dia que parlem de la Llei jo estaré bastant d'acord amb vostè amb les mesures que podrem, entre tots, fer perquè la Llei sigui millorada i l'aplicació de la Llei, en el que fa referència a Catalunya, sigui efectivament superada i millorada. Si el seu Grup pot fer l'esforç d'acceptar aquestes esmenes que li hem presentat, nosaltres les votarem, naturalment, favorablement, i jo crec que haurem fet un treball positiu per a tot aquest col·lectiu de persones que són i seran usuàries de les empreses d'inserció.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per intervenir per fixar la posició dels seus respectius grups, que no han presentat esmenes, té en primer lloc la paraula, pel Grup d'Iniciativa - Els Verds, la diputada senyora Mayol.

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president, amb la satisfacció que em produeixen les últimes paraules que ha dit el senyor Hinojosa de crítica —«autocrítica» deia ell, jo em conformaria que fos crítica— a la Llei de les empreses de treball temporal, doncs, passo a expressar el sentit del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, en relació amb la Moció presentada pel senyor Rañé en nom del Grup Socialista; molt breu, perquè estic d'acord no només amb el contingut de la Moció, sinó amb l'argumentació que expressava el senyor Rañé a l'anterior plenari, quan substanciava la interpellació, i també amb el que ha fet servir avui quan ha presentat la Moció.

Compartim la preocupació i la necessitat, al mateix temps, que existeixin empreses d'inserció veritablement amb aquesta funció, i compartim la valoració que feia ell d'inadequació de l'Ordre que regula l'aplicació, en aquests moments, a Catalunya. I ho compartim pels tres arguments que donava ell, que els citaré però no hi aprofundiré perquè seria redundant: ens preocupa perquè fragmenta la intervenció en relació amb la renda mínima d'inserció, i això és inadequat; ens preocupa perquè és inadequada a la població a què s'adreça, i ens preocupa pel contingut de les empreses de treball temporal, que no són adequades per a fer inserció.

Per tant, amb l'acord en aquests punts, amb satisfacció, donem suport a la Moció del Grup Socialista.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per intervenir ara i fixar la seva posició, té la paraula el diputat d'Esquerra Republicana de Catalunya senyor Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president, des de l'escó mateix, per anunciar, d'entrada, el vot favorable d'Esquerra Republicana de Catalunya a la Moció presentada pel Grup

Socialista, tant si accepta l'esmena de Convergència i Unió com si no. En qualsevol cas, voldria subratllar el fet que és la segona vegada en aquest Ple que estem discutint sobre l'exclusió social, sobre la pobresa, sobre la marginació i, de manera indirecta, també sobre el PIRMI, sobre el Programa interdepartamental de la renda mínima d'inserció, un dels objectius del qual és la inserció laboral i social de les persones acollides, i no deixar-ho com una simple pensió, sinó al contrari, ser una eina que permeti a la gent incorporar-se amb plenitud a la societat, i això vol dir tenir treball, tenir possibilitats de fer una feina i poder, en definitiva, al final, prescindir de qualsevol tipus d'ajuda pública.

Aquesta voluntat o aquesta necessitat d'inserció laboral promoguda pel PIRMI no sempre s'ha aconseguit; els mateixos professionals que treballen en el tema es queixen d'aquest poc èxit de la reinserció social i laboral, i també les estadístiques conegudes per tots, doncs, així ho avalen. Per tant, és imprescindible potenciar una xarxa d'empreses d'inserció laboral i, per tant també d'inserció social, que en aquests moments entenem, com es va fer palès durant la substanciació de la interpellació, que no està al nivell que caldria, o com diu el senyor Hinojosa, el diputat Hinojosa, que anem una mica amb retard respecte a altres llocs, però que cal que sigui imprescindible el treball en aquesta direcció. Aquestes empreses, que no poden regular-se exclusivament dins l'economia del mercat, sinó que cal que puguin funcionar amb ajudes i mesures determinades de l'Administració que les afavoreixi i que permeti el seu funcionament, són necessàries en aquests moments.

També valorem positivament la voluntat del Grup de Convergència i Unió que, a través de la seva esmena, es compromet o compromet el Govern a presentar, abans de tres mesos, un projecte de llei per a tot allò que puguem regular des de Catalunya i, alhora, també la voluntat d'eleva a les Corts de l'Estat la regulació d'aquesta mena d'empreses. Nosaltres ens afegim a aquesta voluntat; voldríem veure aviat aquí al Parlament alguna proposta concreta, que potser ha de ser consecutiva o bé coincident amb el debat també promès ahir, de discussió d'una futura llei del Programa de la renda mínima d'inserció. Tant si es fa paral·lelament com consecutiu, crec que són dos debats necessaris que hem de fer des d'aquest Parlament, debats que hem de fer a fons i als quals crec que podem arribar a altíssims graus de consens i de suma d'esforços per part de tots els grups parlamentaris.

De moment, avui, en aquesta Moció presentada pel Grup Socialista, Esquerra Republicana s'hi afegeix i, evidentment, doncs, hi votarà a favor.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Isidre Bonet.

El Sr. Bonet i Palau

President, si m'ho permet, des de l'escó. Senyores i senyors diputats, em plau poder començar aquest

posicionament partint del fet que en el passat Ple, quan es va plantejar la interpellació, es feia una valoració molt positiva del que ha significat el Programa interdepartamental de la renda mínima d'inserció. En aquest punt del debat nosaltres també hem de dir que compartim les xifres que es varen exposar durant el darrer Ple; fem una valoració molt positiva del que ha estat la vida del Programa i els resultats que s'estan assolint. Com ja ha manifestat reiteradament el nostre Grup, sobre la sensibilització envers la problemàtica de la marginació i l'exclusió, continuem mantenint que no s'ha de baixar la guàrdia en relació amb aquest tema; no ens hem d'adormir, per molt que els resultats fins aquests moments hagin estat bons: s'han d'impulsar nous projectes que perfeccionin el que hem après de l'experiència de més de cinc anys de durada del Programa, i superar-nos davant aquells problemes que encara no tenen la solució adient. Ha arribat l'hora de convertir el que és un programa en una norma amb rang de llei; no es pot desapropiar l'oportunitat que tenim i conformar-nos, simplement, donant per bo el que ja hi ha, sobretot si tenim en compte que aquest tipus de problemàtica és canviant, i, encara que ens sembli difícil, ens hem d'avançar als possibles canvis que puguin donar-se en aquest aspecte. Ens ha complagut saber, per l'honorable conseller, que el seu Departament ja està treballant en la imminent presentació d'un projecte de llei per dotar de la força normativa la solució que, a aquest problema, li pertoca. Això ens complau perquè, d'entrada, ja demostra un interès propi d'un govern que no s'adorm davant de les problemàtiques quan les seves solucions ja estan ben encaminades.

Dit això, el nostre posicionament en referència amb els punts de la Moció és que no podem pas refusar-la, precisament perquè el que volem és potenciar la inserció, i per això és necessari potenciar a la vegada les empreses d'inserció laboral, tot matisant la redacció dels punts de la Moció en el sentit de les esmenes de modificació presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Pel que fa al punt 1 de la Moció, considerem que s'ha de partir del ja actuat, i en aquest sentit no hem d'oblidar l'Ordre del 20 de febrer de 1996, per la qual, amb l'esmena de Convergència i Unió, es preveu el seu desenvolupament, la qual cosa ens dóna a entendre una millora de plantejaments a la pràctica, recuperant l'essència del que fins ara s'ha fet, que, com hem pogut comprovar, és positiu.

Pel que fa al punt 2 de la Moció, creiem que, si l'honorable conseller ens diu que s'està enllestit un projecte de llei sobre la regulació del PIRMI, hem de donar un vot de confiança al Govern, per tal que l'enllesteixi al més aviat possible i el trameti després a les Corts Generals, i reduir la seva discussió al si de la Comissió de Seguiment, que és on s'ha de debatre, sense complicar més la possibilitat de tramitació. És una qüestió d'eficàcia.

Pel que fa al punt 3 de la Moció, i en coherència amb el nostre posicionament en els dos punts anteriors, donem suport al text proposat, amb l'esmena presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, donat que es pretén aprofundir en aquells aspectes que nos-

altres defensem, tal com ja he explicat al llarg de la meva intervenció.

Per tant, i per concloure, donem suport a tots els punts de la Moció, amb les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per fixar la posició sobre les esmenes presentades, té la paraula el diputat senyor Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, les esmenes que ha presentat el Grup de Convergència i Unió posen l'èmfasi en el que està fent el Govern, i nosaltres posem l'èmfasi en allò que s'ha de fer; sembla que és normal: el que succeeix en una cambra acostuma a ser això. El Grup que recolza el Govern defensa el que fa el Govern, i els grups de l'oposició, quan volem fer una proposta constructiva, hi afegim més coses de les que havíem de fer. I és en aquest sentit que no seria lògic que, estant tots d'acord que el tema de la inserció laboral de les persones que estan acollides al PIRMI tingui un impuls d'aquesta cambra, ens tanquéssim cadascú en banda i només diguéssim allò que, per text, ens correspon fer i plantejar.

I és per això que, amb el Grup de Convergència i Unió, hem buscat una solució intermèdia, una solució transaccional, on la Moció que sotmetrem a discussió no és estrictament la que el Grup Socialista ha presentat, però tampoc és la que ha presentat el Grup de Convergència i Unió. És una Moció amb la qual es reconeix que l'Ordre és una cosa entre altres de les que es poden fer i que, per tant, en la línia de potenciar i regular les empreses d'inserció, aquesta és una actuació que pot funcionar, de recolzar aquest tema.

Entenem que, possiblement, per ordre d'actuació —encara que no per un estret lligam, perquè entenem que les empreses d'inserció no són estrictament el PIRMI—, per ordenar les tasques de major a menor i de responsabilitat per part del Govern, hauríem de posar davant el PIRMI, tramitar el PIRMI, i després seguir amb altres coses, que potser ens toquen, que no corresponen a aquesta cambra, sinó que van més enllà, i, per tant, acceptem aquest calendari de temps, que en tres mesos, un cop s'hagi aprovat el PIRMI, entrem a obrir aquesta discussió. I per últim entenem que, si bé nosaltres plantejàvem l'adequació de la normativa, es pot assolir la idea que planteja el Grup de Convergència i Unió, que el Parlament plantegi com s'ha d'aplicar i desenvolupar l'Ordre. És a dir, que el Parlament, segons diu Convergència i Unió, el Grup de Convergència, fa una interpretació de l'Ordre fixant unes prioritats, i les dues prioritats són que l'Ordre s'utilitzi d'una manera efectiva perquè serveixi als professionals, i que l'Ordre vetlli d'una manera molt clara perquè les empreses que s'utilitzin siguin empreses en què estigui assegurada la idoneïtat de les empreses i entitats col·laboradores, amb els objectius establerts en el corresponent pla individual, a partir dels mateixos instruments que dona l'Ordre.

Amb aquesta perspectiva, nosaltres plantejem —i el traslladem a la Mesa— tot un text, que és un text transaccional entre la nostra Moció i l'esmena plantejada per Convergència i Unió, perquè sigui el text que sigui sotmès a la consideració de la cambra.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Procedirem que el secretari doni lectura al text transaccional d'aquesta Moció.

El secretari primer

Moltes gràcies, senyor president. El text transaccional és el següent: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a: 1, que en el marc de les seves competències potenciï i reguli les empreses d'inserció l'objectiu de les quals és la inserció laboral i social de persones que pateixen situacions de dificultat i exclusió social, posant a la pràctica i desenvolupant entre altres l'Ordre del 20 de febrer de 1996, per la qual es regula el programa d'ajuts del Departament de Treball per a la inserció laboral de les persones acollides al PIRMI, mitjançant empreses i entitats col·laboradores. 2, que en el termini de tres mesos després de l'aprovació de la Llei reguladora de la renda mínima d'inserció presenti una proposició de llei per a la regulació de les empreses d'inserció en els aspectes normatius bàsics, per tal que sigui tramitat en el Parlament de Catalunya i elevat posteriorment a les Corts Generals, prèvia discussió amb les entitats socials representatives en aquest àmbit i el Comitè de seguiment del PIRMI. I 3, que apliqui i desenvolupi la normativa vigent sobre els ajuts a la contractació per a persones beneficiàries del PIRMI, amb els objectius de: transformar-la en una eina útil per als professionals que supervisen i treballen en el procés de reinserció social i laboral; assegurar la idoneïtat de les empreses i entitats col·laboradores amb els objectius establerts al corresponent pla individual de reinserció —PIR—, mitjançant els instruments de seguiment i control de l'esmentada Ordre del 20 de febrer de 1966.»

Aquest és el text de la transacció, i, senyor president, si m'ho permetés, crec que caldria fer una observació de caràcter reglamentari, perquè en l'apartat segon que acabo de llegir es parla que, després de l'aprovació de la llei reguladora de la renda mínima d'inserció «el Consell Executiu» —diu— «presenti una proposició de llei» i, evidentment, el Consell Executiu no pot presentar una proposició de llei, no? (*Pausa.*) La correcció tècnica seria «una proposta de proposició de llei». Hi està d'acord?

El Sr. Rañé i Blasco

Bàsicament, aquesta és la idea, i, com que en un text posava «projecte» i, en l'altre, «proposició», al final hem escollit el que tècnicament era menys adequat.

El president

Posarem a votació, per tant, la Moció transaccional que acaba de ser llegida pel secretari primer de la Mesa.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Senyor president...

El president

Senyor Hinojosa, em demana la paraula per què?

El Sr. Hinojosa i Lucena

Honorable president, suposo que vostè m'illustrarà, però em sembla que el Reglament m'obliga a manifestar-me si accepto o no la transaccional que el senyor Rañé m'ofereix. Si no fos així, retiro la meva petició de paraula.

El president

Ha de manifestar si no s'oposa a la seva tramitació, res més, reglamentàriament.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Doncs, efectivament, no m'hi oposo. *(Veus de fons.)*

El president

Passem, doncs, a votació la Moció transaccional.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin a favor, que es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

La Moció ha sigut aprovada per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents a l'hemicicle.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la seguretat i la higiene laborals

Passem al setzè punt de l'ordre del dia, Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la seguretat i la higiene laboral, presentada pel diputat senyor Josep Maria Rañé. Per presentar la Moció, té la paraula el diputat senyor Rañé. Deu minuts.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Aquesta és una Moció que també té un objectiu clar: fer un conjunt de propostes a fi i efecte d'abordar el problema de l'increment de la sinistralitat que s'està produint a Catalunya. I, l'objectiu, el plantejem, en el conjunt de la Moció, al voltant de tres temes, de tres punts que tenen un fil conductor darrere, que són, d'una banda, fixar les responsabilitats que puguin tenir el Govern de la Generalitat en el tema de salut laboral; ordenar els canvis que s'estan produint en el tema legislatiu, en el tema productiu, en el tema del mercat de treball, i això mitjançant tres elements: d'una banda, cercar l'acord, si és possible, amb les entitats representatives del món del treball; la generació d'un veritable pla de prevenció de riscos laborals, i d'una altra banda, un aspecte relacionat amb la necessitat d'incentivar, de potenciar l'activitat de control i

vigilància de la legalitat en sectors de risc, d'alt risc potencial, que són els sectors que tenen la temporalitat.

Nosaltres hem plantejat una moció en la qual en el seu primer punt fixem un termini que, tradicionalment, semblaria curt: fixem com a termini d'acabament del pla de prevenció de riscos de Catalunya el 30 de juny, i algú que no conegués com s'ha estat desenvolupant aquest tema podria dir que a hores d'ara, en vint-i-quatre dies, i amb les festes fins i tot pel mig, no és possible fer el pla de prevenció de riscos de Catalunya en vint-i-quatre dies, si no fos que d'això se'n porta parlant quasi, en aquests moments, dos anys, des que es va prendre la primera decisió que començàvem a discutir si convenia fer un pla de riscos de Catalunya. Per tant, estem en la recta final, i la redacció planteja el termini del 30 de juny perquè és el que coincideix amb l'acord que hi ha al si del Consell Català de Seguretat i Salut Laboral, que el 30 de juny ha d'estar acabat aquest pla de prevenció de riscos en el qual estan participant els agents socials, els agents econòmics i la Generalitat.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

Algú podria, també, plantejar-se que és sobrer, si hi ha aquest acord del Consell Català de Seguretat i Salut Laboral, fixar aquest termini i aquest punt, però com que coneixem –i suposo que algunes de les persones que estan aquí, diputats i diputades, també ho coneixen– quina és la situació que s'està produint en aquest Consell, que està dilatant en el temps aquesta situació, el que no pot succeir és que a Catalunya l'Administració no prengui actuacions perquè no hi ha acord en aquest tema.

Per això la Moció el que planteja en el primer punt és fixar un termini i, si és possible, fer-ho conjuntament amb els agents socials i econòmics; però ja tenim l'experiència que l'any 89 la Generalitat va haver d'assolir un acord sobre salut i seguretat en el treball exclusivament amb els sindicats, perquè en aquells moments les entitats empresarials no van poder signar-ho i ho van haver de fer després d'un any i mig, quan ja van veure que la cosa no parava, anava caminant, i, per tant, van haver de pujar-hi. Jo crec que la demostració de fermesa que aquest Parlament pot plantejar en el sentit de fixar terminis ha d'ajudar que tots els agents socials tinguin un interès afegit, i els institucionals, la Generalitat, per plantejar-ho.

Però hi ha un element fonamental: si arribar a un pla és important, més important que arribar a aquest Pla són els continguts. Si no hi ha un veritable pla de prevenció de riscos laborals, efectivament, ens trobaríem que estaríem parlant d'un camp sense flors o d'un bosc sense arbres; parlaríem d'una cosa, d'una entelèquia, d'un nom, però no estaríem parlant de la substància. I és en aquest sentit que entenem que aquest programa –i ho fixem en la nostra Moció– ha de complir uns determinats requisits: fixar la durada i la temporalització en el temps –un temps que no té principi i final no serveix per a orientar l'actuació de ningú–; determinar els objectius generals que ha d'assolir aquest pla, correctament quantificats –la direcció per objectius, que avui

sembla que és la forma del *management* de les empreses, un dels criteris que diu és que els objectius, per a ser orientadors de l'acció, han d'estar correctament quantificats i han de ser assumibles—, i aquests objectius han d'anar amb la reducció de la taxa d'accidentalitat, reduir la seva gravetat, i la reducció amb números absoluts del número d'accidents.

Això s'ha d'aplicar per sectors —no tots els sectors tenen el mateix grau de potencialitat de risc, i, per tant, s'han de plantejar l'actuació i els objectius de caràcter sectorial.

Ha de fixar el pla els instruments i els mitjans que es posaran a disposició del pla, perquè, si no es planteja això i no es determinen, tampoc, els recursos econòmics destinats a finançar aquest pla, després es fa molt difícil establir l'avaluació necessària per a la corresponent correcció del pla en els seus períodes intermedi i final.

Si no hem posat tots els recursos, si no hem establert els objectius, si no hem determinat quines coses hi posem, primer, els objectius poden ser molt bonics però no es compleixen, i, sobretot, després no es poden fixar les responsabilitats i la correcció de les actuacions per les quals no s'ha assolit l'objectiu.

I, per últim, plantejem, d'alguna manera, aquesta intenció d'incentivar l'actuació de l'autoritat laboral amb el control de legalitat i vigilància dels temes de seguretat i salut. La Generalitat ho té concedit: la Constitució, en l'article 40.2, estableix com una obligació dels poders públics vetllar per la salut en el treball; l'Estatut dels treballadors estableix també obligacions per a l'autoritat laboral; la Llei de prevenció de riscos estableix també un renovat esforç i una participació de l'Administració en aquest control, i, a més a més, té un instrument, li dona un instrument, que és la Llei d'infraccions i sancions en l'ordre d'allò social, que li permet, d'alguna manera, actuar d'una manera efectiva.

Entenem que això és el que es planteja, i volem fer un especial èmfasi en les empreses de treball temporal, i ho volem fer perquè està demostrat en tots els estudis que la temporalitat és un factor de risc afegit per a l'accidentalitat; que la manca de coneixement dels processos productius, de les maquinàries, de tots aquells elements que fan servir els treballadors que entren i surten d'una empresa, és un element addicional —no l'element, però sí un element addicional— a l'accidentalitat. I en aquest sentit entenem que s'ha de posar un especial èmfasi en els sectors i empreses que tenen un alt grau de temporalitat i, evidentment, en les que són l'estrella de la temporalitat, perquè en la seva definició com a empresa ja ho porten gravat en el nom: són les empreses de treball temporal. I això no ho diem nosaltres: això ho diu, fins i tot, la Llei de prevenció de riscos laborals, quan, en el seu article 29, estableix un llarg apartat *específic* per a les empreses de treball temporal i els exigeix unes condicions addicionals a les empreses normals en el sentit de la seva especificitat.

És per això que entenem que la nostra Moció —com deia al principi— cerca un objectiu, que és reduir l'increment de la sinistralitat a Catalunya, ho fa en una direcció i planteja uns instruments: l'acord entre les parts si

és possible, l'actuació de l'Administració, un pla veritablement estructurat, possible i possibilista, i una actitud belligerant de control en un element que no tan sols té grans conseqüències econòmiques, que podrien ser de difícil solució, sinó que també té unes greus conseqüències socials, algunes de reparació impossible.

Res més, i moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha presentada una esmena del Grup Parlamentari de Convergència i Unió; per defensar-la, té la paraula el diputat senyor Hinojosa.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Senyor president, senyores, senyors diputats, bé, aquesta és una moció que requeriria un record del debat de la interpellació. En el debat de la interpellació, el senyor Rañé va fer una reivindicació —que després es manifesta, naturalment, en la Moció, en el punt número 2 de la Moció que presenta— de la necessitat d'especificar programes i recursos. I, dels recursos —que el conseller també en va parlar—, avui també en podríem parlar, i lligaríem això amb la coherència —que ahir demanava una diputada d'aquest Parlament— de les coses que fem aquí i les que fem en d'altres àmbits.

Aquest any, i espero que l'any que ve i en el futur, per a aquesta activitat de prevenció de riscos laborals, Catalunya tindrà més recursos. I tindrà més recursos gràcies a la Llei de riscos laborals, més concretament a l'addicional quinta de la Llei de riscos laborals. Addicional quinta que, per a les senyories que no estiguin informades, informats i informades, els puc explicar que es tracta de la constitució d'una fundació que, fonamentalment, treballarà al servei de la prevenció de riscos, la prevenció o la formació, etcètera, de riscos laborals. I aquesta és una fundació que estarà dotada, en principi, amb un 20% dels excedents de les mútues, que significarà, aproximadament, 10.000 milions de pessetes, de les que es volien administrar exactament des de Madrid i des de les postures defensades aferrissadament per les dues centrals sindicals majoritàries i pel Partit Socialista. I vam haver..., no explicaré la història d'aquesta addicional, però vam haver de fer grans esforços, fins a un *plante*, i amenaçar amb la no-aprovació de la Llei de riscos per aconseguir la territorialització d'aquests fons, que una part, la part que ens corresponia a Catalunya per a població protegida, vingués directament a institucions de participació de Catalunya. De manera que Catalunya rebrà —espero— aproximadament 1.000 milions de pessetes per a aquesta activitat, i gràcies a aquesta activitat, i es rebran a través del Servei Català de la Salut, les administrarà el Servei Català de la Salut.

Per tant, més recursos, segur que en tindrem, i farem el que hem de fer: intentar no ser líders, com en alguna ocasió hem sigut, líders en sinistralitat laboral. La sinistralitat laboral té dues cares, té dos aspectes dramàtics. Un, el primer, l'humà: qualsevol accident deixa seqüeles personals, familiars..., és el verdader drama, l'humà. Però darrere d'això hi ha un altre drama, que és el drama econòmic: els accidents, a Catalunya i a Espanya,

costen –perquè en tinguin una idea– més..., ens costen més a la Seguretat Social els accidents que la mateixa conflictivitat laboral a nivell de tot l'Estat; vol dir que el cost és un cost molt i molt important. Per tant, tot el que fem, pel primer factor, el factor humà, per evitar, prevenir els accidents..., hem de fer l'esforç per fer-ho; i de passada estalviarem recursos que podrem esmerçar en d'altres capítols.

Parlant, concretament, de la Moció que presenta avui el senyor Rañé, home, també li haig de dir que, bàsicament, estem bastant d'acord, estàvem bastant d'acord, però el punt primer fixa un compromís del 30 de juny perquè el Govern presenti el resultat d'una negociació que no pot..., que no està a la seva mà poder garantir que el dia 30 de juny estigui realment conclou la negociació d'aquest programa. I no pot estar a la seva mà perquè es busca el consens en aquests temes, i hi han tres parts, o quatre parts, negociant, i és veritat que hi ha una part més reticent que les altres dues a aprovar el pla, i aquest debat ajudarà a sensibilitzar totes les parts, perquè, bé, finalment s'aprovi de la manera més ràpida possible. Però el Govern, aquest diputat en nom del Grup Parlamentari que dona suport al Govern, no es pot comprometre que això sigui el dia 30 de juny. I és en aquest sentit que hem presentat una esmena a la Moció, al punt número 1, del senyor Rañé.

El punt número 2 de la Moció, nosaltres, tot i que hi han aspectes que jo crec que són més formals que de fons..., però, probablement, no hem aconseguit, no ha aconseguit el senyor Rañé en aquesta ocasió, en la redacció d'aquest punt número 2, l'encert de coincidir amb el que és o el que serà el pla; de manera que demana, en el punt número 2, una sèrie de subpunts –no els comentaré per economia de temps, però els he comentat amb ell i els podem comentar si fos necessari–, set subpunts, que no lliguen amb el contingut del pla –dit d'una manera..., grosso modo; podríem entrar en el detall, alguns aspectes sí que lliguen, altres no, però globalment no lliguen. Per tant, el punt número 2 de la Moció, nosaltres l'hem de rebutjar i el rebutgem; no l'hem pogut ni esmenar.

I el punt número 3 i final, el punt últim de la Moció, també creiem que és un punt que, coincidint amb l'objectiu que persegueix la Moció, se li havia de donar una redacció diferent, i li hem donat una redacció diferent, que en principi..., vaja, en principi, si s'accepta aquesta esmena i s'aprova, doncs, el que pretén és potenciar l'activitat de vigilància i control de la legalitat, per part de l'autoritat laboral, en els temes de seguretat i salut laboral, en especial en aquelles empreses i sectors amb un grau de temporalitat. Tornem a estar aquí en aquell discurs, que estem donant per bo, que la contractació temporal incentiva la sinistralitat. No he vist estudis seriosos d'aquest tema; és veritat que hi han estudis, i és veritat que hi ha un discurs amb què donem per fet que és així. El que podem donar per fet és que no hi ha autèntica formació ni autèntica política de prevenció en molts i molts llocs de treball, però no és tan segur que això sigui tan així. I en la referència a les empreses de treball temporal tornem a estar en aquell llinar d'atribuir-los una major sinistralitat, quan en aquest aspecte concret de l'activitat de les empreses de treball

temporal no és tan demostrable que la seva activitat provoqui més accidentalitat.

Però no..., això seria el detall, no val la pena entrar en aquest moment en les puntualitzacions i el detall del contingut de la Moció. El que sí que hem de dir és que el pla descriptiu, la part descriptiva –com molt bé va reconèixer el senyor Rañé en la interpellació– està feta, i el pla, el desenvolupament del pla està, de fet, fet, però encara manca la concreció de les aportacions que puguin fer, que puguin tenir les institucions que forçosament han de ser consultades i han de, d'alguna manera, dir el que pensen. Sabent –com he dit abans i com el senyor Rañé ha dit més explícitament– que hi poden haver dificultats per alguna de les parts, és evident que el pla s'ha de fer, i es farà.

Moltes gràcies, senyor president.

(El president reprèn la direcció del debat.)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per intervenir per fixar la posició dels grups que no han presentat esmenes, té en primer lloc la paraula, pel Grup d'Iniciativa - Els Verds, el diputat senyor Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, podríem dir que Catalunya és un país avançat en l'entorn europeu, però de vegades hi han qüestions que ens fan dubtar d'aquesta afirmació. El tema de la salut laboral, a Catalunya, és una d'aquestes qüestions.

Si l'Estat espanyol està a la cua de la Unió Europea en el tema de riscos i sanitat laboral, Catalunya podríem dir que està per sota de la mitjana de l'Estat espanyol. L'any 1995, d'accidents laborals, a l'Estat espanyol, en vàrem tindre un milió; cinc-cents mil d'aquests accidents laborals van ser amb baixa. Doncs bé, si Catalunya ocupa el 18% de la població ocupada de tot l'Estat, Catalunya té en canvi el 20% dels accidents laborals amb baixa de tot l'Estat espanyol. És a dir, la mitjana d'accidents laborals a Catalunya és més alta que la mitjana de l'Estat espanyol. De cada cent persones ocupades, cinc han patit algun accident laboral amb baixa a Catalunya a l'any 95. És un tema seriós, i, si Espanya està a la cua, insisteixo, Catalunya està per sota de la mitjana espanyola.

Segona consideració. L'any 95, els accidents laborals amb baixa a Catalunya es varen incrementar d'un 7%. Senyors de la majoria, ens parlen vostès que incrementaran les inversions per treballar en el tema de la salut laboral. Ens n'alegrem, ens en felicitem, però hem tingut un 7% més d'accidents l'any 95. Quines han estat les causes d'aquesta situació? A l'entendre del nostre Grup, tres, principalment.

Primera qüestió: endarreriment legislatiu. L'Estat espanyol ha estat pendent des de l'any 92 de transformar una directiva de la Unió Europea, i no es va fer fins l'any 95: tres anys de retard.

Segona qüestió: tenim una gran temporalitat. La temporalitat a Catalunya en el sector privat supera el 40%, i nosaltres, senyor Hinojosa, afirmem des d'aquí –i hi han proves al respecte– que la precarietat crea accidents laborals. I així sembla que també ho entén el Síndic de Greuges d'aquesta..., del Parlament.

En tercer lloc: no hi ha cultura, no hi ha cultura, per tractar el tema de salut laboral. I en això li puc assegurar que els sindicats s'han posat al dia: no diria que tot-hom s'ha posat al mateix moment al dia, ni l'Administració. I en això estem, senyor Hinojosa, en això estem. Miri vostè, de l'any 89 al 93, es triga per constituir el Consell Català de Seguretat Laboral tres anys; el 94 es pren l'acord, i avui, 96, encara no s'ha acabat. No sé què pensen fer vostès. Sembla que haurien de donar alguna resposta.

En definitiva, ens sembla molt encertada la presentació de la Moció del Grup Socialista, perquè marca un termini per a fer una feina que cal que acabem entre tots. Pensem, per part del nostre Grup, que el tema de prevenció, de participació dels treballadors en la informació i formació, d'inspecció i supervisió, és un tema realment important. En aquest sentit, lamentem que el Grup de la majoria no es sumi a la proposta socialista posant un límit al treball d'aquest Pla, que porta ja més de dos anys, marcant uns objectius genèrics, però també sectorials, i nodrint els instruments econòmics i legals concrets. I pensem que, per part del Govern de la Generalitat, hi ha una responsabilitat política per, a curt termini, acabar amb aquesta situació. Estem parlant d'un gruix de 122.000 accidents laborals amb baixa a Catalunya l'any 95, i això, certament, és important.

És per aquestes tres raons, senyores diputades, senyors diputats –la necessitat de plantejar una nova legislació, la necessitat de reduir la temporalitat i, per tant, la precarietat, i la necessitat de crear un nou model cultural sobre això–, que entenem que la presentació d'aquesta Moció és encertada i que el nostre Grup li donarà el seu recolzament.

Moltes gràcies, senyores diputades; moltes gràcies, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per fixar la posició del Grup...

El Sr. Hinojosa i Lucena

Senyor president...

El president

...d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Benach.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Senyor president, senyor president... Aquesta vegada, invocant el 65.1, sí que li demano la paraula per haver estat alludit, contradit, etcètera, pel senyor Novella.

El president

Per un minut, té la paraula.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Senyor Novella, el debat era sobre la Moció. Si vostè vol fer un debat general, presenti una interpellació; no la hi contestaré jo –no tindrè aquesta sort–, no la hi contestaré jo, però és un altre tema. No, que vostè em digui que hem tingut un 7% més d'accidentalitat, em sembla dramàtic, perquè ho lamento, però no és el tema, no és la qüestió. En tot cas, no és la qüestió amb mi: és la qüestió amb el que presenta la Moció.

(El Sr. Novella i Izquierdo demana per parlar.)

El president

Senyor Novella...

El Sr. Novella i Izquierdo

Gràcies, senyor president. Senyor Hinojosa, amb tot el respecte, entendre vostè que, des del nostre Grup podem fixar la nostra posició, i ens reconeixerà llibertat per fer-ho. En definitiva, aquesta interpellació ja es va fer, i nosaltres ens hem posicionat sobre un fet molt concret.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el diputat senyor Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president; de l'escó estant. Intentarem resumir al màxim, perquè s'ha parlat molt tant en la interpellació com després, en les conseqüents intervencions, i voldríem concretar la nostra intervenció, bàsicament, en quatre punts, a manera de reflexió.

Començar precisament aquesta intervenció recordant que tant el diputat interpellant com el mateix conseller reclamaven que es fes un debat seriós i rigorós, lluny de demagògies. Està vist que això no és fàcil, no és gens fàcil. I és que, evidentment, aquest és un tema molt delicat; com es diu popularment, segurament que aquí s'hi podria sucra molt de pa. Per una banda, no voldríem que s'entrés en una guerra de xifres, que mai quadren; aquí s'han donat xifres que contrasten notablement i que pretenen, essencialment, donar la raó a qui les diu i, per tant, d'alguna manera, contradir l'altra part. Per altra banda, tampoc voldríem que aquest fos un tema tractat en funció de necessitats mediàtiques. Primer punt, doncs, d'acord amb la rigorositat i la seriositat del debat, i ben lluny de la demagògia.

Sense voler entrar en el ball de xifres que esmentava –hem dit abans que era un risc evident i que no volíem entrar-hi–, sí que hi ha tres conclusions, a partir de les dades exposades en la interpellació, que són essencialment preocupants. Les apuntem només. Primera, un quart de milió, 250.000 i escaig, d'accidents laborals; aquí hi havia discrepàncies entre les xifres que donava el conseller i les xifres que donava el diputat, però, en qualsevol cas, un quart de milió d'accidents laborals. Una altra xifra que també ens fa pensar: el 1995, més accidents laborals que el 1994; i aquí sí que hi havia acord entre les xifres que donava el diputat interpellant,

el senyor Rañé, i que donava el conseller. I tercera qüestió important, també a nivell de reflexió: a més precarietat laboral, més risc, més accidents laborals; i aquí sí que també hi havia una cita concreta de l'Informe del Síndic de Greuges que fa pensar que aquesta és una dada més que fiable i que, a més a més, ja ha estat esmentada anteriorment. Per tant, segon punt, segona conclusió: les dades que s'han donat i que, més o menys, s'han pogut contrastar han d'encendre alguna llumeta vermella, i la llum vermella possiblement hagi de ser de preocupació i, per tant, com a conseqüència, d'actuació.

Tercera qüestió, tercera reflexió que voldríem aportar: hem de dir que coincidim també en la denúncia d'un cert relaxament en l'acció de govern pel que fa a la prevenció de riscos laborals i que s'ha vist concretat en una rebaixa important dels recursos econòmics assignats a aquesta qüestió els darrers temps. És evident que d'aquí a pocs dies entrarà el pressupost en aquesta cambra, que podrem discutir a bastament aquest i d'altres punts, però aquest en especial, tot i l'addicional cinquena, que també ha explicat el senyor Hinojosa; de moment el que hem de posar, malgrat tot, és un interrogant molt gran en aquesta qüestió i, per tant, també expressar la preocupació.

I finalment, quart punt, que no podria ser altre que expressar el nostre suport i vot favorable a la Moció que ha presentat el Grup Socialista i en la qual, essencialment, voldríem destacar la necessitat urgent de finalitzar aquest pla de prevenció de riscos laborals a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular i per fixar la seva posició, té la paraula la paraula el diputat senyor Julio Ariza.

El Sr. Ariza Irigoyen

Gràcies, senyor president. Es tracta, sens dubte, d'una problemàtica, la que tracta aquesta Moció, que afecta diferents agents socials. Això ens sembla a nosaltres indiscutible, i per això, a l'hora d'establir mesures –mesures també legislatives–, aquestes entenem que han de ser consensuades per tots els diferents agents. I es tractarà de tenir una normativa, al final, que no pugui caure en desús o en l'incompliment reiterat, i per això creiem que s'ha de buscar el consens més majoritari.

Per això, i amb ànim i amb un to absolutament constructiu, el nostre Grup es posicionarà a favor del primer punt de la Moció, amb l'esmena presentada pel Grup de Convergència i Unió, donat que entenem que s'ajusta més a la realitat que nosaltres defensem però que manté també l'esperit recollit en la Moció, i que donarà, estem segurs, una empenta important al procés ja iniciat. Es tracta, des del nostre punt de vista, d'assolir consens, i en aquesta línia ens mourem.

D'altra banda, no podem tractar –i ens referim al segon punt– de condicionar un consens plantejant per enda-

vant el seu contingut. El consens ha de ser real, per la importància que té en l'aplicació a posteriori, i amb el seu compliment estricte, i per això nosaltres votarem en contra del segon punt.

I tornarem a estar d'acord en el tercer punt de la Moció, ja que entenem que en les empreses i els sectors on hi més grau de temporalitat és on, sens dubte, es podrien detectar més problemes a l'hora de portar a terme el pla de riscos, donat que la rotació de personal i la temporalitat dels contractes són pròpies d'un tipus d'activitat que comporta sens dubte més perill. Per tot això, i excloent, òbviament, les empreses de treball temporal, per les seves característiques pròpies, que entenem que es fan mereixedores d'un tractament més diferenciat, com ens mostren els plantejaments que fan els diversos grups en aquesta cambra, nosaltres votarem també a favor del tercer punt.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per fixar posició sobre l'esmena presentada, té la paraula el diputat senyor Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. I buscant un mínim de brevetat i de claredat, dir que, d'alguna manera, l'esmena de Convergència, que planteja Convergència al primer punt, elimina la referència temporal concreta, ho deixa a curt termini, amb una línia de temporalització que pretén no ser un excessiu *pressing* sobre els agents socials, i, com ja he esmentat en la defensa de la Moció, com que resulta ser que el Consell Català de Salut i Seguretat en el Treball ja té un termini, que és el de 30 de juny, el fet que no l'esmentem aquí no comporta que els agents socials no segueixin tenint el mateix termini per a acabar els seus treballs. És amb aquesta perspectiva que no tenim cap inconvenient a fer una redacció que sigui acceptable i que, per tant, assumeixi un consens.

No succeeix el mateix amb les altres dues esmenes que ens planteja el Grup de Convergència i Unió, que no podem acceptar perquè entenem –com deia– que un pla sense la definició dels seus continguts és com un jardí sense flors. I, aleshores, parlar d'un pla sense definir quins són els objectius, els mitjans, els recursos, els mecanismes d'avaluació, aquestes coses, com que després hem hagut moltes vegades en aquest Parlament de discutir-li, precisament, que s'han presentat plans interdepartamentals que no estaven ni dotats ni temporalitzats ni amb aquests elements, nosaltres mantenim aquesta idea genèrica.

I, per últim, en el tercer punt, en què ens plantegen eliminar la referència a les empreses de treball temporal, podríem fer una cosa, que és la següent: allò... ser menys papistes que el mateix papa. I dic «menys» perquè, quan vostè ens diu: «És que no hi han estudis demostrats que no sé què»... Jo, quan em vagi basar per fer aquesta Moció, vaig agafar un llibret publicat per una empresa de treball temporal; la mateixa empresa de treball temporal demostra amb el seu document que el treball a les empreses de treball temporal és més peri-

llós en termes de risc que el de la resta; i ho fa la mateixa empresa. A continuació, com a tècnica de màrqueting, partint d'una dada objectiva, diu: «Als nostres treballadors, els donarem formació perquè no pateixin tants riscos.» Però no ho diem nosaltres: ho diuen les empreses de treball temporal, que són un factor de risc. Per tant, comprendrà que, si ho diuen ells, la representació empresarial, nosaltres no siguem menys papistes que el papa. I en aquest sentit no li podem acceptar l'esmena d'eliminar la referència a les ETT, perquè la temporalitat, com diu el Síndic de Greuges, és un element addicional de riscos laborals, i les ETT, com diuen ells mateixos, és un altre element addicional. I en aquest sentit no li podem acceptar l'esmena. Evidentment tenen el recurs, per no haver de violentar la seva consciència o el seu criteri, de votar per separat aquest tema, i, en tot cas, estarem al que correspongui; però comprendrà que també, per la mateixa raó, nosaltres no li podem acceptar aquesta esmena al punt tercer.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies.

Prosseguirem, fixada la posició sobre les esmenes. Jo entenc que està acceptada l'esmena al punt 1 i no està acceptada l'esmena al punt tercer.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Senyor president, em sembla que ens expliquem no gaire bé. El punt número 3 té dos parts; una primera part penso que el senyor Rañé no té inconvenient a votar-la; una segona part, que fa referència, un paràgraf que fa referència a les empreses de treball temporal, és la que té dificultats. I, per tant, el que jo demanaré serà votació del punt número 1, votació del punt número 2 i, del número 3, votació separada del paràgraf que fa referència a les empreses de treball temporal.

El president

Molt bé, moltes gràcies, senyor Hinojosa; ho farem així, doncs.

El Sr. Rañé i Blasco

Senyor president, per a simplificar els tràmits, podríem votar conjuntament el punt número 1 i el primer paràgraf del punt número 3 fins que diu «i amb especial èmfasi» perquè son les dues votacions diferenciades, i després les altres dues; ens estalviaríem una votació. Si ho considera adient, podríem resoldre el problema, perquè la posició és la mateixa en aquest tema.

El president

Ho accepten el diputat senyor Hinojosa i els portaveus dels altres grups? *(Pausa.)* Doncs, procedirem a fer la votació tal com acaba de ser formulat.

Per tant, votariem en primer lloc el punt número 1 i, del punt número 3, el primer apartat, que acaba «amb especial èmfasi», com acaba de dir el diputat senyor Rañé. És conforme? *(Pausa.)*

Doncs, aquelles senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin a favor, que es posin dempeus.

Vots en contra?

Abstencions?

El punt número 1 i el punt primer de l'apartat número 3 han quedat aprovats per la unanimitat dels diputats i diputades presents en l'hemicicle.

I passem ara a votació el punt número 2 i la resta del punt número 3.

Aquelles senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin a favor, que es posin drets.

Aquelles senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin en contra, que es posin drets.

El punt número 2 i la resta del punt número 3 de la Moció han sigut refusats per 62 vots en contra i 52 vots a favor.

Alteració de l'ordre del dia

Els he de proposar, per proposta de la Junta de Portaveus i també per acceptació, prèvia consulta, dels presentadors de les mocions 18 i 19, de passar al davant la Moció número 20. Hi ha conformitat del Ple per fer-ho així? *(Pausa.)*

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el control de les empreses de treball temporal

Si és així, substanciarem ara la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el control de les empreses de treball temporal, presentada pel diputat senyor Jordi Guillot.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. En primer lloc, un breu recordatori per justificar aquests punts de la Moció, un recordatori que, afortunadament, amb el Ple d'avui jo crec que adquireix una nova dimensió i té una nova llum a partir de la intervenció que ha fet anteriorment el senyor Hinojosa, reconeixent en nom del Grup de Convergència i Unió o, com a mínim, en nom seu, com un dels principals, diguéssim, autors o participants de l'elaboració d'aquesta Llei, les insuficiències de la Llei, i evidentment estic parlant de la Llei que regula les empreses de treball temporal. És a dir que estem davant una llei insuficient, davant d'un control administratiu deficient d'aquesta.

En segon lloc, que hi ha hagut un ús i abús de les empreses de treball temporal, amb substitució de llocs de treball estructurals, amb sous per sota de les empreses de treball usuàries, amb contractes de durada per sobre del que marca la Llei, amb incompliments greus dels compromisos de formació, amb un nivell de sinistralitat laboral elevat —i aquí val la pena dir que si a la Moció que ha presentat el nostre Grup no s'hi ha afegit aquest concepte de la prevenció dels riscos laborals

és perquè enteníem que el senyor Rañé, amb la seva Moció, que ha presentat en l'anterior punt, ja ho incorporava— i, per últim, amb un conveni estatal que no resol moltes d'aquestes insuficiències que té la Llei.

Totes aquestes qüestions són opinables, però a hores d'ara en la majoria d'anàlisis i valoracions que s'estan fent, de l'experiència acumulada per les empreses de treball temporal, aquest és el diagnòstic que se'n fa. I les dades també són prou evidents: mitjanes de sou que es mouen entre les 544, per a les categories més baixes, a les 954 per als llicenciats; accidentalitat laboral alta; nombre de contractes durant nou mesos, més de cinquanta-sis mil; i aquests darrers dies, amb les dades de conjuntura laboral presentades pel senyor conseller, el conseller Farreres, durant quatre mesos el treball temporal s'ha incrementat i el treball fix ha disminuït.

És per això que amb aquesta Moció el nostre Grup cerca els següents objectius. En primer lloc, una declaració clara per part del Parlament respecte al procés de diàleg i de negociació que estan duent aquests dies els sindicats i els empresaris i les empreses de treball temporal, i, evidentment, una declaració afavorint tot allò que signifiqui la dignificació de les condicions laborals dels treballadors de les empreses de treball temporal. Creiem que pronunciar-nos en aquest sentit és oportú, que no és cap ingerència en el diàleg social i, evidentment, no vulnera cap de les lleis; a l'inrevés, adquireix un especial significat polític aquest pronunciament per part del Parlament. En segon lloc, un altre objectiu d'aquesta Moció és garantir el necessari intervencionisme de l'Administració, el necessari control per part de l'Administració sobre l'ús que es fa de les empreses de treball temporal, a hores d'ara, a judici del nostre Grup, totalment insuficient. I, per últim, la supervisió de la formació.

Per ser ràpid i perquè ja l'hora se'ns comença a tirar a sobre, dir que de les esmenes presentades per la resta de grups, que m'imagino que després faran la seva presentació, el nostre Grup accepta les esmenes presentades pel Grup Socialista, totes elles; el nostre Grup, diguéssim, acceptaria una transaccional en el primer punt amb el Grup de Convergència i Unió, i el nostre Grup acceptaria també una transaccional amb el Grup d'Esquerra Republicana respecte a la seva esmena en el punt segon. En aquest sentit, creiem que podríem trobar, com a mínim, en el primer punt, a partir de la transaccional, que després passaré a la Mesa, signada, acordada amb Convergència i Unió, un acord global, i en la resta de punts, el segon i tercer de la nostra Moció, més la incorporació del quart i cinquè, a partir de les esmenes del Grup Socialista, doncs, aquí cadascú, evidentment, que votés el que cregués més convenient.

Gràcies per la seva atenció. Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor Guillot. La segona esmena, el segon grup esmenant és el Grup Socialista. Per presentar l'esmena, té la paraula el diputat senyor Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Molt curt, senyor president, perquè crec que l'apartat de la relació de les empreses de treball temporal amb la seguretat ja ha estat plantejat. La nostra esmena plantejava només en el punt tercer afegir la idea que, com succeeix amb el conveni estatal de les empreses de treball temporal, en lloc de l'1% de la massa salarial s'ha de destinar una quantitat addicional, i, per tant, plantejàvem aquest tema. I volíem també fer èmfasi en la idea que no s'apliqués també la temporalitat fins i tot dintre de les estructures de les ETT. És a dir, en aquests moments les empreses de treball temporal estan utilitzant una fórmula paralegal per realitzar-se; és que una empresa de treball temporal, per funcionar, ha de demanar un aval de 20 milions, però, si una empresa treballa com a franquícia de la que ha demanat l'aval de 20 milions, resulta que no ha de posar aquesta franquícia. I, per tant, entrem en el sector franquiciat de les empreses de treball temporal on empreses que l'únic que tenen és un arxiu o algun element és conegut. I això no es fa d'amagat, sinó que es fa públicament en els mitjans de comunicació, quan una empresa, de les que estan funcionant a Catalunya, defensa: «las franquicias, un negocio en auge»; i a continuació parla de les franquícies, de franquiciar el nom d'una empresa de treball temporal. Creiem que aquest tema s'hauria de vigilar, perquè això afegeix precarietat, ja no al món dels treballadors contractats per empreses de treball temporal, sinó fins i tot al món de les empreses de treball temporal.

En aquest sentit, el nostre vot serà favorable a les propostes que ha plantejat el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, i, evidentment, si arriba a una transacció, també li donarem suport, perquè en aquest sentit seria positiu.

Res més i moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Rañé. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Moltes gràcies, senyor president; de l'escó estant, si m'ho permet. Senyores i senyors diputats, respecte a la Moció que presenta avui el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, subsegüent a la interpellació que va presentar en el seu moment i que va ser contestada pel molt honorable conseller de Treball senyor Farreres, voldria dir que en aquests tres punts nosaltres hi veiem dues parts fonamentalment: una primera en què vostès fan referència al procés de negociació i a impulsar el diàleg entre les parts per aconseguir unes millors condicions de treball en el sector que ens afecta, i una segona part, que seria la suma d'aquests dos punts, el segon i el tercer, en què vostès bàsicament el que fan és demanar o instar que sigui l'autoritat laboral de Catalunya qui garanteixi, mitjançant un control, un seguiment, etcètera, doncs, el compliment de tot allò que fa referència als requisits que la mateixa Llei estableix amb referència a les empreses de treball temporal.

Jo voldria, abans de defensar estrictament el contingut de la nostra esmena, fer referència breument a algunes de les paraules que el mateix conseller ens feia en la seva intervenció en el darrer Pla, quan deia que precisament havia estat el Departament de Treball qui havia pres la iniciativa impulsant, precisament, aquest procés de negociació, reconeixent, de fet, implícitament que tant la Llei, com el mateix reglament que desenvolupa el contingut de la Llei, com el posterior conveni a nivell estatal, no havien acabat de resoldre, de fet, la problemàtica que preocupa les parts, els agents socials implicats en aquest sector.

Jo voldria dir, per tant, que referent a aquest primer punt, quan vostès demanen que s'impulsi o que s'afavoreixi aquest procés negociador, la primera part de la nostra esmena hauria de consistir a dir que no es tracta tant d'afavorir aquest procés negociador com de seguir afavorint per tal d'aconseguir aquesta millora en el sector. Per tant, el text que nosaltres proposem seria el que consta en el paper que es publica en el *Butlletí*, i quedaria de la següent manera: «Continuar afavorint el procés de diàleg entre els sindicats i els representants de les empreses de treball temporal per tal que, fruit d'aquest, s'assoleixin acords que permetin...»; i aquí nosaltres proposaríem concretar, allà on vostès diuen «unes condicions de treball més dignes i una defensa dels drets sindicals», proposaríem –com dic– concretar-ho encara més, anar una mica més lluny, i deixar el text de la següent manera, a través d'aquesta esmena: «que permetin la reordenació dels aspectes susceptibles de millora en el sector i, en especial, els relacionats amb les condicions econòmiques, la seguretat i salut laboral, la formació i la informació als treballadors i treballadores». Aquesta seria, per tant, l'esmena que proposaríem en el punt primer de la Moció.

Pel que fa als punts segon i tercer de la Moció, on vostès demanen que l'autoritat laboral garanteixi aquest control, entenem, el Grup de Convergència i Unió entén que no es poden acceptar, ja que es tracta de funcions que exerceix el mateix Departament de Treball a través de la Inspecció de Treball i que ho fa d'acord amb la legalitat vigent i que, per tant, no creiem que sigui convenient o no entenem que es pugui instar el Govern, en aquest cas concretament el Departament de Treball, a fer una cosa que, de fet, per imperatiu legal té l'obligació de fer i que està complint a través del treball que fa la Inspecció de Treball. Es podria, evidentment, dir que la Inspecció de Treball té una saturació de feina i que potser podria fer més feina de la que fa, però en tot cas seria entrar en un plantejament diferent del que ens ocupa i que tampoc és competència absoluta o exclusiva de la Generalitat.

I, si m'ho permet, senyor president, voldria també fer algun breu comentari a les esmenes que han presentat la resta dels grups, concretament a les esmenes presentades pel Grup dels Socialistes per Catalunya.

En la seva primera esmena d'addició al punt tercer, quan parlen de destinar a la formació no l'1,1% –tal com diu la primera Moció–, sinó l'1,1 o la quantitat pactada en conveni col·lectiu de la massa salarial, entenc que ho fa de fet partint de la informació que en el conveni estatal, de fet, ja es parla d'un 1,25% i supera,

per tant, el que estableix la Llei. Jo, en tot cas, dir-li que evidentment en el fons estem d'acord, com estem d'acord en la filosofia global de tot el plantejament de la Moció, però que en el mateix sentit que he dit que no podríem votar favorablement els punts segon i tercer perquè entenem que s'està instant a fer una cosa que per imperatiu legal el mateix Govern té l'obligació de fer, no podríem votar favorablement aquesta esmena.

Com tampoc podríem fer-ho a la segona, on vostès parlen de potenciar l'activitat de vigilància i control de legalitat en matèria de seguretat i salut laboral en el sector de les empreses de treball temporal, perquè entenem, en primer lloc, com s'ha parlat fa un moment, que s'està pactant en aquests moments en el si del Consell Català de Seguretat i Salut Laboral el pla de prevenció de riscos de Catalunya, en el qual s'han de marcar, al nostre entendre, les prioritats del sector en aquesta matèria i els programes d'actuació prioritaris. No es pot identificar, entenem nosaltres, la condició de treballador d'una ETT amb un major grau de risc laboral; en tot cas, el que sí que podem identificar –i això està demostrat estadísticament– és que el treball temporal en si mateix comporta un major risc laboral, un major índex de sinistralitat, però el treball temporal en si mateix, no exclusivament el treballador d'una empresa de treball temporal. En tot cas, l'increment del risc pot venir derivat de la manca de formació en el sector determinat o de la manca d'adaptació del medi laboral concret, etcètera, i aquests són temes que, al nostre entendre, es tracten en el pla de prevenció de riscos de Catalunya. La tasca de vigilància es realitza a través del cos d'inspecció, com he dit abans, i per tant, tot i que no disposem de la programació d'objectius, la qual cosa dificulta la seva planificació, entenem que la tasca es realitza a través d'aquest organisme. I també afegeixo o aprofito l'avinentsa per informar-los que aquest cos dedica exclusivament..., o sigui, dos inspectors en exclusiva a no fer cap altra tasca que les visites a les empreses de treball temporal.

I respecte a la tercera esmena del Partit Socialista, d'addició d'un nou punt cinquè, en què es planteja vigilar i evitar la fórmula de les franquícies en el funcionament de les empreses de treball temporal, dir-li que segurament també..., de fet, segurament no, segur, en el fons de la qüestió hi estem d'acord, però entenem que la Llei que tenim és la que tenim, no la que ens agradaria tenir, segurament, i això ja en aquests moments crec que tothom ho ha reconegut, però és la que tenim, i que la Llei no limita l'existència de les empreses de treball temporal en funció de la seva forma jurídica societària, i que en aquest cas, per tant, si una empresa, sota la forma jurídica de franquícia, compleix tots els requisits que la Llei exigeix, doncs, l'autoritat laboral no té altra solució que legalitzar-la, evidentment, amb la possibilitat que després sigui impugnada o no, però aquesta és la realitat en aquests moments. Per tant, no podríem tampoc votar favorablement aquest punt.

I per acabar, senyores i senyors diputats, respecte a l'esmena que presenta Esquerra Republicana de Catalunya, d'addició, en què planteja que l'autoritat laboral controli mitjançant una inspecció minuciosa la durada màxima de sis mesos de contracte i l'ús inadequat del

contracte, que s'ajusti a principis de causalitat, etcètera, i també parla que els treballadors de les ETT cobrin el salari de l'empresa usuària segons el conveni de l'empresa o sector, aquesta segona part respecte al salari, jo penso que ens hem de atendre també al que diu la Llei i, en tot cas, potenciar aquest diàleg social, aquesta negociació col·lectiva, dins la qual –i respectant sempre el principi d'autonomia de les parts– és on convé que aquest tema del salari quedi, doncs, si pot ser, més equiparat al que seria el salari del sector, però hauríem de potenciar que sigui a través de la negociació col·lectiva i no per imposició i, en qualsevol cas, no en contra del que diu la Llei, que això s'aconsegueixi. I pel que fa a la inspecció, doncs, repetir una mica el que he dit abans o, en tot cas, afegir-hi que la durada màxima de sis mesos de contracte dependria, en tot cas, del tipus de contracte, perquè si es tracta d'un contracte d'obres i serveis, evidentment, la finalització va més enllà..., pot anar, podria anar més enllà dels sis mesos.

Respecte a la funció de control i vigilància ja m'he pronunciat, i, per tant, en tot cas, el que queda sempre és el recurs de revisió judicial de les decisions de l'Administració, però l'Administració el que no pot fer, evidentment, és prendre decisions que vagin en contra del que dicta la Llei, ens agradi més o ens agradi menys. Per tant, respecte a aquesta esmena, nosaltres tampoc podríem votar-la favorablement.

Res més; moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació té la paraula, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Des de l'escó estant, la nostra esmena a la Moció presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya és de cara a matisar o especificar alguns dels problemes en què seria necessari que el control administratiu avancés, precisament per evitar l'ús fraudulent que habitualment aquestes empreses de nova creació estan comportant. De fet, la quantitat de llocs de treball creats a partir d'aquestes empreses està pujant acceleradament, només al llarg de l'any 96 hi ha hagut tants llocs de treball, tants llocs creats com en tot l'any passat, i per tant, doncs, és un tema cada cop major. Llavors, en aquest sentit, i amb brevetat, la nostra esmena anava amb la intenció d'especificar els perills que ja s'estan produint i que ja han provocat un 18% de casos de conflictes laborals per condicions de treball o salarials en algunes d'aquestes empreses de contractació temporal; anava en la línia d'evitar l'extralimitació del període de treball de sis mesos en els casos que sigui així legalment; també al fet que aquest tipus de contractació temporal no es converteixi en una forma, diguem-ne, supletòria del treball fix i que, per tant, no serveixi per a les finalitats per a què han estat creades, que és cobrir puntes de treball o baixes laborals curtes, i finalment, el fet de tendir que hi hagi una equivalència de sous amb els treballadors fixos del seu ram d'empresa o sector.

Per tant, aquesta seria la nostra proposta, tot i que, per la reformulació excessivament prolixa, hem acceptat que hi hagi una transaccional que simplifiqui aquestes motivacions que entenem que caldria afegir a la Moció.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del grup que no ha presentat esmenes, té la paraula el diputat senyor Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Moltes gràcies, honorable president; des de l'escó estant, si em permet. Il·lustres senyores i senyors diputats, des de finals de la dècada dels anys seixanta, els països centrals de la Unió Europea han vingut regulant l'activitat de les empreses de treball temporal, i ho van fer per entendre que la seva actuació, quan es desenrotlla de forma degudament controlada –hi insisteixo: degudament controlada–, pot canalitzar un volum important de treball; treball que, en especial en el sector serveis, no té la resposta immediata que poden tenir les empreses de treball temporal enfront dels mecanismes tradicionals.

Les empreses de treball temporal constitueixen i han de constituir per als treballadors un mecanisme important per a accedir a l'activitat laboral i familiaritzar-se amb la vida de l'empresa, així com, a la vegada, oferir a determinats col·lectius un sistema de treball que els permet compaginar l'activitat laboral amb altres ocupacions, i també, m'atreveixo a dir, de vegades, d'altres responsabilitats familiars.

Des del Grup Popular voldríem destacar els més de cinquanta-sis mil contractes entre empreses de treball temporal i empreses usuàries en el període que va anar des de l'1 de març de l'any passat fins al 31 de desembre; com també cal destacar que aquesta activitat ha estat durant massa temps funcionant des de la il·legalitat; com també cal tenir en compte que les empreses del treball temporal, en ser una figura nova, sotmeses a un període de rodatge, han sofert el mateix que va succeir en els països de la Unió Europea on està implantat. Qüestions com les esmentades, afegides a un conveni estatal; conveni vigent, hem de recordar, fins a finals d'aquest any; conveni signat per la patronal i els sindicats; conveni que tots –suposo– estarem d'acord que es va signar amb uns nivells salarials molt baixos; conveni que com molts d'altres convenis ha patit i pateix la manca de voluntat per part d'una Administració que, entre altres, tenia altres prioritats; conveni que des del Grup Popular creiem que hauria de tenir unes retribucions a percebre per als treballadors equiparades a les dels treballadors de les empreses usuàries.

La posada en marxa, el rodatge, el conveni signat i les conteses electorals dels darrers mesos han produït un buit, un buit en què les empreses de treball temporal avui, en tota negociació col·lectiva..., fa que siguin un dels mecanismes en les relacions laborals que major volum de crítica i d'anàlisi estan generant. Les denúncies de sindicats i en especial dels majoritaris, Comissions Obreres i UGT, són ben clares, i suposo que co-

incideixen amb tots els grups polítics d'aquesta cambrà.

Des del Grup Popular ens volem sumar a les paraules que en el darrer Ple, a la resposta a la interpellació d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, l'honorable conseller de Treball, senyor Ignasi Farreres, deia: «És una corruptela la substitució de llocs estables per contractes temporals. Les empreses de treball temporal –i així ho diu la mateixa Llei–, quan cedeixen els treballadors a les empreses usuàries, ho han de fer amb uns determinats supòsits d'utilització.» I dins de l'articulat de la mateixa Llei es fa esment –i des del Grup Popular ho creiem així molt important– de la dedicació exclusiva, de l'activitat constitutiva d'empresa de treball temporal.

La Moció que presenta Iniciativa per Catalunya - Els Verds, en el seu primer punt, creiem que és fora en el temps, però bo fóra que es pogués arribar, via esmena o amb una transacció amb el Grup que ho ha proposat..., perquè es garanteixi d'alguna manera el que creiem que s'està fent. I amb paraules de l'honorable conseller –l'altre dia en feia esment–, s'estan produint reunions per establir un diàleg, reunions amb empreses del sector; també es va fer esment de la constitució d'una comissió, i també d'un grup tècnic. Aquest és, sens dubte, un bon camí, camí que, si a Catalunya es continua, com també creiem que es fa aquest camí ja des del nou Govern del Partit Popular a nivell estatal, tots aquests problemes..., potser podrem aturar algunes de les clàusules que s'estan signant en alguns convenis, clàusules en què, entre altres, es diu que no es contractaran treballadors provinents d'empreses de treball temporal. Bo hauria estat que aquest diàleg s'hagués iniciat abans, aquí a Catalunya, quan el Departament de Treball tenia i té les eines al seu abast, eines per exercir les funcions atribuïdes en matèria laboral, recordant el mateix article onzè de l'Estatut i el Decret 25/1990.

La resta de punts, el segon i el tercer, no trobem nosaltres que aportin res nou a la Llei, perquè, d'alguna manera, es demana que es garanteixi l'aplicació de la mateixa Llei, que és responsabilitat, sens dubte, i obligació de tot Govern. I així com també les esmenes acceptades, d'addició de nous punts, que creiem des del nostre punt de vista que algunes van en contra de la mateixa Llei.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Demanaria al diputat senyor Guillot que precisi la posició sobre el conjunt de les esmenes, i també de les transaccionals.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president; molt curt. En primer lloc, sobre el primer punt, que és el pronunciament polític d'aquest Parlament respecte al diàleg social que hi ha dins del sector, nosaltres acceptàvem fer una transaccional amb l'esmena que presenta Convergència i Unió, que hem entregat a la Mesa, en el sentit de poder concretar i no tan sols escriure quin és el pronuncia-

ment que fa, en aquest sentit, el Parlament. I creiem que aquí hi ha un element importantíssim, què és el de les condicions econòmiques. En l'esmena presentada per Convergència i Unió es deia: «i en especial els relatius a les condicions econòmiques», de forma descriptiva. Amb la transaccional s'hi afegeix –que creiem que aquest és un aspecte fonamental i importantíssim– «la millora de les condicions econòmiques per tal de tendir a la seva equiparació amb els sous dels treballadors de les empreses usuàries.»

I, en l'altra qüestió del bloc de les mocions i de les esmenes presentades pel Grup Socialista i pel Grup d'Esquerra Republicana, jo crec que no ens posarem d'acord, perquè, mirin, es poden fer lleis malament, es poden fer reglaments malament, però és que, a sobre, es pot exercir un control i una activitat per part de l'Administració dolenta. I, per nosaltres, la percepció que tenim és que l'Administració no fa el control necessari. Perquè si vostès em diuen: «Una empresa sancionada, una ETT sancionada...», una; perquè mirin què s'ha escrit, sobre les ETT. No n'hi ha ni una. A cap diari, a cap revista, a cap publicació s'ha fet mai referència a això. I és per això que nosaltres no tan sols mantenim els punts 2 i 3, sinó que estàrem d'acord amb les esmenes tant d'Esquerra Republicana, amb la transaccional presentada a la Mesa, com amb la incorporació dels punts 4 i 5, el de salut i riscos laborals i el de franquícies, que presenta el Grup Socialista.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Procedirem, per al coneixement de tot el Ple, a donar lectura a les dues esmenes transaccionals. El senyor secretari donarà lectura a aquestes.

El secretari tercer

«Esmenes transaccionals a la Moció subsegüent a la interpellació sobre el control de les empreses de treball temporal. Al punt 1: continuar afavorint el procés de diàleg entre els sindicats i els representants empresarials de les empreses de treball temporal per tal que, fruit d'aquest, s'assoleixin acords que permetin la reordenació dels aspectes susceptibles de millora en el sector, i en especial els relatius a la seguretat i a la salut laboral, la formació, la informació als treballadors i les treballadores i una millor equiparació salarial amb els sectors de les empreses usuàries.

»Al punt 2: que l'autoritat laboral de Catalunya garanteixi, mitjançant un seguiment específic, el control administratiu per evitar l'ús fraudulent de les empreses de treball temporal, especialment pel que fa a l'extralimitació del període de treball de sis mesos, a les finalitats que no siguin el cobriment d'una punta de treball o baixa laboral curta i a la no-percepció de sous equivalents als dels convenis d'empresa o sector.»

El president

Reglamentàriament, he de preguntar si hi ha algun Grup que s'oposi a la tramitació d'aquestes dues esmenes transaccionals. No essent així...

El Sr. Millo i Rocher

Senyor president, efectivament no ens hi oposem, el que sí que demanàriem és que les poguéssim votar per separat.

Gràcies. (*Remor de veus.*) Perdó, ens oposem a la primera de les segones, sí que ens oposàriem...

El president

Assumides les esmenes, no havent-hi oposició de cap grup i assumides les esmenes pel Grup que ha formulat la Moció, iniciarem la votació separant —penso jo, vistes les intervencions dels grups—..., proposaria votar el punt primer, i els altres punts junts. Hi estem d'acord? (*Pausa.*) Moltes gràcies. Doncs, ho farem així.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin a favor del punt 1 de la Moció, que es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

El punt primer de la Moció ha sigut aprovat per la unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats presents a l'hemicicle.

Passem ara a votació els punts 2 i 3 de la Moció, amb les esmenes assumides pel Grup que ha presentat la Moció.

Vots a favor dels punts 2 i 3 de la Moció?

Les senyores diputades i diputats que estiguin en contra dels punts 2 i 3 de la Moció?

Abstencions?

Els punts 2 i 3 de la Moció han estat refusats per 60 vots en contra i 48 a favor.

Passem al punt següent de l'ordre del dia, el divuitè... (*Pausa.*)

Perdó. M'indiquen que hauríem de votar també els punts 4 i 5, que són dues esmenes acceptades pel Grup que ha presentat la Moció. (*Pausa.*) Per a major claredat i perquè no hi hagi dubtes, posem a votació els punts 4 i 5 de la Moció, d'acord amb les esmenes acceptades pel Grup que ha formulat la Moció.

Vots a favor dels punts 4 i 5 d'aquesta Moció?

Vots en contra?

Abstencions?

Els punts 4 i 5 han estat refusats per 61 vots en contra i 48 a favor.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de lluita contra la pobresa i l'exclusió social

Passem al divuitè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de lluita contra la pobresa i l'exclusió social, presentada per la diputada senyora Rosa Barenys, que

per presentar la seva Moció té un temps màxim de deu minuts.

La Sra. Barenys i Martorell

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en començar, voldria manifestar que la interpellació que varem tenir en l'anterior Ple ens ha servit per a proposar principalment una estratègia participativa del Parlament de Catalunya en la lluita, en els plans de lluita contra la pobresa i l'exclusió, i també per recomanar algunes mesures necessàries, quasi simbòliques, en el que signifiquen i comporten aquestes polítiques d'eradicació de la pobresa, quasi simbòliques, dic, però necessàries per a començar a orientar les nostres actuacions.

Voldria recordar que el senyor conseller ens va manifestar que aquest era un pla de referència, el Pla de lluita contra la pobresa i l'exclusió social, aprovat el maig del 95, i deia el senyor conseller que era un pla de referència perquè els programes conjunturals no serveixen, no poden ser coherents en ells mateixos amb el pas del temps, i per això el Consell Executiu de la Generalitat i la Conselleria de Benestar Social havia fet aquest Pla. Deia el senyor conseller que s'ha d'actuar d'aquesta manera globalitzada, i nosaltres diem, evidentment —i estem d'acord—, amb una dinàmica doble, revisant constantment les situacions del dia a dia i establint programes per atendre i cobrir les necessitats.

Revisat novament el Pla, perquè veia que era necessari veure si realment el plantejament era el que deia el senyor conseller, he de dir que, més que un marc de referència, era un Pla global que plantejava estratègies per a la prevenció dels problemes i per a la integració dels recursos i de les polítiques, inspirat, prioritàriament, en la política de serveis socials del Govern de la Generalitat.

El Pla estableix actuacions concretes per àmbits —prestacions econòmiques, salut, habitatge, treball, ensenyament, és a dir, la solució de problemes del dia a dia—, el Programa interdepartamental de la renda mínima d'inscripció i actuacions integrades en els territoris. D'aquestes tres propostes, i pel que fa a les mesures concretes, jo he de dir que, rellegit el Pla i rellegida també la informació que va arribar a la Comissió de seguiment del PIRMI, tenen una baixa concreció. Per exemple, en aquest informe hi ha ajuts, una proposta d'ajuts a famílies de zero a tres anys, que es diu que és un programa pendent d'elaboració; els ajuts econòmics d'urgència social estan pendents d'ampliació, etcètera.

Pel que fa a les actuacions integrades en els territoris, no es dona resposta al que es diu en el Mapa de la pobresa a Catalunya, perquè planteja actuacions puntuals a barris, no planteja actuacions a les comarques més pobres del nostre territori —que, com deiem l'altre dia, eren les comarques del nord, els Pallars, etcètera, i les comarques del sud—, sinó que planteja actuacions puntuals a barris. Està bé, és necessari, però segurament un pla de lluita contra la pobresa hauria de fer un plantejament més ampli, un plantejament comunitari, amb mesures econòmiques, urbanístiques, socials, culturals, etcètera, i aquesta és una mancança que té aquest Pla del Govern de la Generalitat.

Això ens fa pensar, per exemple, que l'estudi presentat per Càritas Diocesana, elaborat sobre la situació de la pobresa a la diòcesi de Barcelona, ens presenta una cara o uns aspectes diferents del que estableix el Pla de la pobresa, el Mapa de la pobresa de Catalunya. I jo l'altre dia deia que fóra convenient sumar esforços perquè es pugui lluitar contra aquestes circumstàncies des d'una vessant més personalitzada, però també ampliant la visió territorialitzada d'aquesta qüestió.

Volia dir que l'oferta que va fer el conseller de diàleg i de col·laboració en aquest tema, perquè és un tema que és preocupació..., una qüestió que ha de ser preocupació de tots, sobretot aquest any, que és l'Any de l'Eradicació de la Pobresa i l'Exclusió Social d'acord amb la resolució de l'Assemblea Nacional de les Nacions Unides, nosaltres vam presentar aquests tres punts per discutir avui i presentar a l'aprovació dels senyors diputats i senyores diputades.

El primer diu o proposa que els diputats d'aquest Parlament, mitjançant la Comissió de Política Social —o pot ser qualsevol altra via de comunicació—, puguem disposar de l'avaluació del primer any d'aplicació del Pla. Aquesta avaluació existeix; per tant, fóra necessari, fóra convenient que els diputats i diputades interessats en l'anàlisi d'aquest tema poguéssim disposar d'aquesta documentació.

La segona és la de sumar al Pla altres coneixements, és a dir, com podrien ser els estudis fets per Càritas Diocesana, en el sentit de revisar-lo, transformar-lo, posar-lo al dia i insistir en aquesta visió territorial i personal del fenomen de la pobresa.

I la tercera anava orientada a coses més concretes, que és incrementar les actuacions bàsiques d'atenció social, perquè els col·lectius en situació d'exclusió o pobresa estan bastant localitzats pel dia a dia dels treballs que fan els ajuntaments, a través dels serveis socials d'atenció primària, i en aquest sentit creiem que és important reglamentar ja aquestes ajudes que encara no s'han reglamentat, com les ajudes a famílies amb fills de zero a tres anys, etcètera.

Aquesta és la Moció que presentàvem a la seva consideració. I, per acabar, perquè em sembla que està prou explicat el tema i coincidim suficientment tots els diputats i diputades en aquestes valoracions, vull repetir una frase de l'informe de l'Assemblea General de les Nacions Unides, amb la qual vaig començar l'altre dia la meua intervenció, i diu: «La pobresa no sols és incompatible amb l'harmonia social, sinó que és moralment inacceptable.»

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Hi ha presentades dues esmenes, la primera del Grup de Convergència i Unió. Per exposar l'esmena, té la paraula el diputat senyor Hinojosa.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Senyor president, senyores i senyors diputats, brevíssimament, per dir, respecte a la Moció —i sense entrar

en el debat de la pobresa, que ja el vam fer l'altre dia i que el farem la setmana que ve—, per dir que el punt número 1 de la Moció ens sembla correcte i el votarem favorablement; que el punt número 2, en què la proponent de la Moció demana conèixer en profunditat alguns aspectes, i en concret diu, en el punt número 2, «que es facin les anàlisis pertinents per revisar la situació», etcètera, nosaltres creiem que això, de fet, ja està previst, això es farà: hi ha unes jornades —concretament ja convocades per al dia 17 d'octubre— en les quals participaran, poden participar i participaran, de fet, els membres de la Comissió de Política Social, el ple del Consell General dels Serveis Socials, els diferents consells sectorials, els comitès de seguiment del PIRMI, la Federació Catalana de Municipis i l'Associació, etcètera, totes les persones i associacions que tenen coses a dir en aquest tema. El punt número 3 ens ha semblat que, amb la redacció que proposava la proponent, no ens quedava ben clar, i hem decidit presentar-hi una esmena, esmena que diu exactament: «en el marc del reglament de l'atenció primària, i d'acord amb els programes previstos en el Pla integral de lluita contra la pobresa i exclusió social, aprovar la normativa reguladora dels diferents tipus d'ajuts econòmics d'urgència social», que és una de les qüestions que la senyora diputada que m'ha precedit ha acabat mencionant.

Per tant, si el seu Grup, senyora Barenys, accepta aquestes dues esmenes, votarem favorablement el punt número 1 i el punt número 3 amb aquesta esmena. De fet, senyor president, em permeto, amb el seu permís, posicionar-me sobre una altra esmena que hi ha sobre aquest tema, l'esmena d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, que ens demana la concreció que es presenti un projecte de llei en el termini de tres mesos. Estic en condicions de dir que, si la senyora Barenys assumeix aquesta esmena, el meu Grup també la votarà favorablement.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació, per a la segona esmena, té la paraula, en nom d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, la diputada senyora Mayol.

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats; també amb molta brevetat, perquè el debat que tenim avui a l'entorn de la Moció presentada per la senyora Barenys, de fet, és en part una continuació del debat que vam tenir ahir entorn de la Proposició de llei de regulació del PIRMI. Per tant, molt breument, només per fer dues afirmacions. La primera és que jo celebri que avui tornem a parlar d'aquesta temàtica i celebri que de nou el Parlament jugui un paper clau en el que és l'impuls de les polítiques d'actuació sobre la pobresa que realitza el Govern de la Generalitat. Aquest paper, el Parlament l'ha fet durant tots els seus anys de la seva existència. Vull recordar que el Pla que avui estem debatent és un pla que es va aprovar a petició d'aquest Parlament, per la unanimitat dels seus membres; per tant, és conseqüència d'una actuació d'aquest

Parlament, que durant aquests anys, tant el senyor Bosch, com la senyora Barenys, com jo mateixa, hem anat presentant interpellacions que feien referència a la qüestió de la pobresa –estic segura que anteriorment a la meua presència en aquest Parlament també s'havien fet. Per tant, crec que és fonamental i és bo que, com a representants sobirans del poble de Catalunya, aquí i avui també tornem a debatre una problemàtica que ens afecta enormement, i més a la llum d'aquest informe que tots tantes vegades hem citat i que, sens dubte, d'alguna manera encara més posa en evidència la situació que vivim en el nostre país, també en relació amb la pobresa.

La segona reflexió que volia fer té a veure amb la presentació de l'esmena del Grup Parlamentari d'Iniciativa - Els Verds. Consegüentment amb aquest debat, i també consegüentment amb el debat d'ahir i amb la posició mateixa que va adoptar el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, pensem que si ja està tan avançada l'elaboració per part del Govern d'un projecte de llei en relació amb la renda mínima d'inserció, fóra bo que aquest projecte de llei pogués entrar en aquest Parlament en el termini de tres mesos. Jo també celebri que abans, fins i tot, que jo ho plantegés, el senyor Hinojosa, en nom del seu Grup Parlamentari, digués que ell, si la senyora Barenys ho accepta, hi estaria d'acord, perquè vol dir que, finalment, podem tenir un projecte de llei, que és del que es tracta. Jo confio –la veritat és que hi confio seriosament– que aquest projecte de llei podrà ser amb el consens de tots els grups parlamentaris.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per fixar posició dels grups que no han presentat esmenes, té en primer lloc la paraula el diputat d'Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Des de l'escó mateix, per anunciar el nostre vot favorable a aquesta Moció presentada per la diputada Barenys, del Grup Socialista. Dir que sembla que de mica en mica les coses es van movent i hi ha un cert canvi en alguns plantejaments que ens sembla altament positiu. Ja va ser important en el seu dia l'aprovació d'aquest Pla, d'aquest Pla interdepartamental sobre la pobresa i l'exclusió social, que nosaltres vam dir que el consideràvem massa d'anàlisi i poc de concrecions, i més quan les poques concrecions que reflecteix aquest Pla es basen d'una manera central i potser massa exclusiva en el Pla de la renda mínima d'inserció. Hi hauria segurament moltes altres possibilitats que el Pla no contempla.

En qualsevol cas, per no allargar més el temps, voldria manifestar, doncs, la satisfacció perquè puguem tenir d'una vegada un primer balanç d'aquest Pla interdepartamental, a partir del qual podem saber realment si ha complert els seus objectius, si els està complint o no i quines perspectives hi ha de futur. De moment,

l'informe de Càritas no demostra pas que la situació a Catalunya es vagi resolent; en qualsevol cas, demostra que hi ha molta feina per fer i que cal que ens hi posem d'una manera al màxim d'intensa possible. I per aconseguir-ho, doncs, és important el consens no només de les forces polítiques, sinó també de les institucions, de totes aquelles institucions que tracten directament amb el ciutadà; i és aquí on, d'entrada, aquest Parlament, creiem que d'una manera primordial, hauria de treballar sobre aquest tema.

També voldria dir que, pel que fa a l'esmena presentada per Iniciativa per Catalunya, dir també que ens felicitem que s'accepti, i davant la possibilitat que s'accepti i que s'aprovi..., perquè com a mínim tenim ja una primera planificació o acabem la conclusió del debat que vam tenir ahir respecte a la Llei del PIRMI, perquè almenys ja sabem uns terminis als quals ens podrem atendre i que a partir de llavors podrem començar a treballar des del Parlament i seriosament en la redacció d'aquesta Llei del Pla interdepartamental de la renda mínima d'inserció. En qualsevol cas, és un pas endavant important que confiem que es vagi confirmant. I dir-li al senyor Hinojosa que ja m'apunto, el nostre Grup s'apunta aquesta data del mes d'octubre per començar a fer aquestes jornades que ha anunciat, doncs, que pot ser interessant, tot i que sincerament penso que falta encara molt de temps i que haurien pogut ser una mica abans.

Bé, aquest any 1996, dedicat a l'eradicació de la pobresa, els grups parlamentaris, el Govern i les diferents institucions del nostre país tenim l'oportunitat de capgirar o començar a capgirar aquesta preocupant situació a Catalunya, que és la gran presència de persones en situació d'exclusió social o marginació. Des del Parlament tenim possibilitats d'incidir-hi; confiem que la nova política que es porti a partir d'ara, amb l'ajut de tothom, serveixi per a aconseguir aquests objectius.

Com ja he dit al principi, doncs, manifesto la posició favorable d'Esquerra Republicana i, per tant, votarem a favor de tots els punts d'aquesta Moció.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per fixar la posició pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Ariza.

El Sr. Ariza Irigoyen

Gràcies, senyor president. Sembla al nostre Grup interessant i positiva la presentació d'aquesta Moció per part de la senyora Barenys, no tan sols perquè es tracta de la presentació en l'Any internacional de lluita per a l'eradicació de la pobresa, sinó també perquè per a nosaltres i per a qualsevol polític es tracta, aquesta lluita contra la pobresa, d'una prioritat també pressupostària.

Pel que es refereix concretament a la Moció, el nostre Grup votarà favorablement el primer punt, perquè ens sembla que caldria, i es positiu, fer una avaluació per tal de conèixer l'abast de seguiment que es va fer del Pla interdepartamental integral de lluita contra la pobresa, i, per tant, hi votarem a favor. Entenem que és raona-

ble esperar la celebració d'aquestes jornades a la tardor, en què es podran veure i no es duplicarà la feina que es podria fer ara. I, per tant, no estarem d'acord amb el segon punt de la Moció. I, com que ens sembla també raonable l'esmena presentada pel Grup de Convergència i Unió pel que fa al tercer punt, si l'accepta la proponent, nosaltres hi votarem també a favor.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per part de la diputada senyora Rosa Barenys, ha de fixar posició respecte a les esmenes presentades.

La Sra. Barenys i Martorell

Gràcies, senyor president; des de l'escó. Agrair les esmenes que el senyor Hinojosa, en nom del Grup de Convergència i Unió, i la senyora Mayol, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, han presentat, perquè és clar i evident que milloren el text. Per tant, no podria fer res més que acceptar una i altra esmena. La qual cosa vol dir, com a conseqüència, senyor president, que el punt 2 queda retirat; queda retirat i substituït per la transacció i pel punt 4, que la senyora Mayol presentava.

I agrair també, potser, l'esforç i el *tesón* –no sé com es diu en català en aquest moment– del senyor Hinojosa per fer avançar aquest tema de reflexió i de posicionament sobre la pobresa al nostre país amb l'oferta o l'anunci d'aquestes jornades del 17 d'octubre, en què jo crec que podem aportar des dels grups parlamentaris tot el nostre saber i tota la nostra voluntat per solucionar el tema, evidentment, o per canalitzar-lo.

Gràcies, senyor president.

El president

Un aclariment, senyora diputada...

La Sra. Barenys i Martorell

Sí, digui'm.

El president

Vostè ha alludit al punt 2, i em penso que és el punt 3, o almenys la transaccional és al punt 3.

La Sra. Barenys i Martorell

No, senyor president. El punt 2 de la Moció, jo el retiro en favor d'una transacció que m'ha presentat el senyor Hinojosa, que va a favor del 2 i del 3. Aleshores, el 3 queda substituït per la transacció.

El president

Molt bé. Complint reglamentàriament, el primer secretari de la Mesa llegirà la Moció transaccional.

El secretari primer

Moltes gràcies, senyor president. «3. En el marc del reglament d'atenció primària i d'acord amb els progra-

mes previstos al Pla integral de lluita contra la pobresa i exclusió social, aprovar la normativa reguladora dels diferents tipus d'ajuts econòmics d'urgència social.»

El president

Moltes gràcies. També he de preguntar reglamentàriament si hi ha algun grup que s'oposi a la tramitació d'aquesta esmena transaccional. (*Pausa.*) No n'hi ha cap?

Passarem a la votació.

Senyores diputades i senyors diputats que estiguin a favor de la Moció tal com ha quedat, incorporades les esmenes transaccionals. Els diputats que hi estiguin a favor, que es posin drets.

Diputades i diputats que hi estiguin en contra?

Que s'abstinguin?

La Moció ha quedat aprovada per unanimitat de les diputades i senyors diputats presents en l'hemicicle.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de convenis de l'Administració de la Generalitat amb els ajuntaments, particularment pel que fa referència al Departament d'Ensenyament

Passem al dinovè i últim punt d'aquesta sessió, Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de convenis de l'Administració de la Generalitat amb els ajuntaments, particularment pel que fa referència al Departament d'Ensenyament, presentada pel diputat senyor Magí Cadevall, que per presentar la Moció té la paraula per un espai màxim de deu minuts.

El Sr. Cadevall i Soler

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, a petició del Grup d'Iniciativa per Catalunya he acceptat el risc de defensar la darrera Moció d'aquest Ple; és una situació d'alt risc, però suposo que com que les senyores diputades i diputats que estan en aquests moments aquí són els més complidors, pacients, etcètera, el risc no serà massa elevat.

En aquesta Moció nosaltres volem impulsar la transferència dels centres municipals d'educació especial al Departament d'Ensenyament. Els municipis estan fent una tasca de suplència d'ensenyament, i si això pensem que un dia va ser bo, perquè avançava uns serveis educatius que potser no proporcionava ningú, pot ser dolent sobretot si no es fan uns bons convenis que comprenguin també i contemplin les condicions econòmiques, i el problema és perquè encara està pendent el tema del finançament municipal, i que segons llegeixo als diaris no sols no té perspectives de millorar, sinó que sembla que en el pressupost estatal en lloc de retallar-se despeses supèrflues del Govern anterior, es retalla entre altres coses aportacions als municipis i entitats locals.

La senyora Montserrat Tura, també signant d'aquesta Moció, em deia l'altre dia: «Mira, has de dir i has d'explicar ben clarament què passaria si tots els ajuntaments que fan aquesta feina tanquessin un dia de cop totes les seves escoles d'educació especial, de música, de primària, de secundària, d'arts i oficis.» Bé, amb aquesta Moció nosaltres el que intentem és que això no es produeixi. Volem ajudar a un procés de redefinició de les actuacions i que no passi com va passar l'any passat amb els conservatoris, que es va solucionar el tema quan es va dir: «Amb aquestes condicions no comencem el curs.»

L'objectiu, per tant, d'aquesta Moció és recollir els acords de ple d'uns ajuntaments. En atenció a la brevetat no els llegiré –m'hauria agradat que constessin en acta–, però en tot cas voldria fer constar que aquests acords de ple que demanen una cosa en el mateix sentit van ser aprovats per unanimitat, suposo que en tots els ajuntaments –almenys en els que ho he preguntat–, pels vots del PP, pels vots de Convergència i Unió, i espero que aquí es repeteixi aquesta situació.

Resumeixo breument els punts de la Moció. Primer, negociar un calendari que estableixi el procés d'assumpció de les escoles d'educació especial municipal per part del Departament d'Ensenyament. Segon punt, signar un protocol –insisteixo: signar– que defineixi la voluntat del Departament d'Ensenyament i, és clar, també els terminis, perquè vostès comprendran, senyores diputades i senyors diputats, que els municipis no poden convertir el personal laboral en funcionaris, per facilitar l'assumpció del centre i el personal per part del Departament d'Ensenyament, sense un compromís escrit, amb uns terminis, del Departament d'Ensenyament. En el tercer punt –i ja vaig acabant– demanem un conveni provisional millor. Per què? Perquè el detonant del problema, el detonant d'aquestes mocions de ple dels ajuntaments va ser que l'any anterior, en lloc de millorar la situació, els volien plantejar un conveni per quatre anys que obligava rigorosament els municipis i en canvi oferia pitjors condicions als municipis que els convenis anteriors; llavors van dir: «Bé, signem per un any, no tenim més remei, necessitem els diners, però durant aquest any s'ha d'acabar, s'ha de negociar una altra solució.» Nosaltres aquí no determinem el calendari, s'ha de negociar, però, mentre no s'assumeixi la titularitat, demanem un millor conveni.

Per acabar, doncs, senyores diputades i senyors diputats, amb això volem recolzar una actuació dels ajuntaments. La responsabilitat negociadora és del Departament d'Ensenyament, és dels ajuntaments, però esperem que el que fem aquí sigui una defensa, sobretot si s'arriba a votar una solució positiva, pugui ser un impuls a aquesta negociació que han de fer els ajuntaments i el Departament d'Ensenyament.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha presentades dues esmenes, la primera pel Grup de Convergència i Unió. Per exposar-la, té la paraula la diputada senyora Flora Sanabra.

La Sra. Sanabra i Villarroya

Moltes gràcies, senyor president. Amb brevetat –que no és pel tema, que és prou important, sinó potser per raons de risc gastronòmic que ens anomenava el senyor Magí Cadevall–, faré conjuntament el posicionament del nostre Grup, que va, evidentment, avalat amb la presentació de tres esmenes a aquesta Moció, als tres punts, una per cada punt de la Moció.

Suposo que amb la presentació de les esmenes ja s'ha vist que hi ha uns punts molt convergents..., molt coincidents, no sols amb el Grup Socialista, perquè van en el mateix sentit que la seva Moció, sinó també amb el Grup d'Iniciativa, que si no vaig errada té presentada una Proposició no de llei quasi molt coincident, molt convergent amb aquesta Moció subsegüent a la interpellació; el que passa és que la Proposició no de llei d'Iniciativa parla només de quatre escoles municipals, mentre que la socialista abasta les onze que en aquests moments existeixen.

Quina és la situació que hi ha? La situació que hi ha és que moltes vegades, per unes inquietuds i una sensibilitat de la iniciativa social, van anar sorgint recentment –són escoles modernes– unes escoles, uns centres d'educació especial, que, evidentment, no podien sostenir-se, tenien necessitat de sufragar les seves despeses i van rebre l'aixopluc de la sensibilitat dels respectius ajuntaments; es van convertir en centres municipals i ara cal donar-los una ubicació definitiva dins del Departament d'Ensenyament. Ens sembla molt bé, i les nostres esmenes van en el sentit de donar recolzament, de donar suport, potser matisat, a aquesta iniciativa.

La nostra primera esmena accepta el punt 1 de la Moció; simplement canvia o afegeix o matisa el que diu «un calendari que estableix l'assumpció» per «un calendari que estableixi el procés tendent a l'assumpció». Si això podia representar, per part del senyor Cadevall, que potser era donar llargues, això no és així, perquè en el punt segon de la Moció queda extraordinàriament ben concretat que després d'aquest primer punt, que és negociar, el segon punt és signar uns acords.

I, a més a més, precisament per donar-li tranquil·litat que a la nostra proposta d'esmena no es veia que la signatura de l'Administració local, juntament amb el Departament d'Ensenyament, fos una cosa concretada, hem estat parlant abans d'entrar en aquesta sessió i hem trobat un punt coincident amb una transaccional a la nostra esmena presentada, que hem signat els dos grups i que ara presentarem a la Mesa, que diu, literalment: «Punt 2: signar amb les administracions locals un protocol que reculli la voluntat del Departament d'Ensenyament d'assumir la titularitat d'aquelles escoles municipals recollides en el Mapa escolar de Catalunya, tot establint-ne el calendari» –aquest és l'afegit– «com a pas previ a la necessària transformació, per part de les corporacions locals, del personal laboral a funcionaris de l'Administració local.» Ens sembla que, si les corporacions locals han de fer aquest esforç de trobar les fórmules per tal que el personal dels centres d'educació especial, que en molts casos és personal laboral, passi a ser funcionari municipal, calia garantir-los d'alguna manera el fet que estigués dins d'un calendari que

ells poguessin veure's recolzats i assumir-ho. És per això que aquesta esmena transaccional és amb la voluntat que al senyor Cadevall li sembli que aquest esperit que ell anunciava en la presentació de la interpellació prèvia a aquesta Moció, que deia «amb ànim constructiu i amb ganes de trobar solucions», vegi que també està en el nostre Grup.

I la tercera esmena, la tercera esmena que fem al tercer punt de la seva Moció, és en el sentit de garantir que, mentre hi ha aquest *impasse* que primer es negocia, després se signa el conveni amb el calendari i llavors es va fent l'assumpció, doncs, el personal passi ja totalment, depenguin tots els costos del personal, no només del personal docent sinó també dels monitors –això és una esmena que fem a la Proposició no de llei del Grup d'Iniciativa–, els monitors del transport, els monitors de menjador..., tot el personal, vagi ja a càrrec del Departament d'Ensenyament. El que passa és que no ens semblava bé de preveure una complementarietat, en el sentit de dir que hi hagi unes ajudes per a equipaments o per a RAM, perquè volem que aquest tràmit precisament sigui àgil, que simplement quan hi hagi ja el calendari es vagin assumint les escoles de formació municipal, tot reconeixent que els ajuntaments en aquest sentit han fet una gran tasca, però que ens sembla que cal que ja sigui el Departament d'Ensenyament qui les assumeixi.

Aquesta és la defensa de les nostres tres esmenes, i, si són acceptades per part del Grup proposant de la Moció, tindran el vot favorable del nostre Grup.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Ara hauria d'entregar a la Mesa l'esmena transaccional. Per defensar la segona esmena, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Sí, senyor president; de l'escó estant. En primer lloc, mostrar el nostre acord ple amb la Moció presentada pel Grup Socialista, tant en la seva textualitat inicial com en la transformació soferta a través de les esmenes i de les transaccions presentades per la minoria que suporta el Govern de la Generalitat.

Pel que fa a la nostra esmena –molt simplement i molt ràpidament–, és evident que algunes de les virtuts que presenta la LOGSE són la clarificació com a ensenyaments dependents de l'Estat en algun cas, i de les comunitats autònomes en d'altres, de tipus d'ensenyaments que fins ara no feien sinó la iniciativa privada o la iniciativa dels ens locals. Entre aquests ensenyaments hi ha l'educació especial, que és el gran gruix de la Moció del Grup Socialista, hi ha també els ensenyaments artístics i de disseny i hi ha, fins i tot, alguns centres d'educació primària i secundària d'ensenyament reglat, en aquest nivell, que la desídia de l'Administració pública en efectuar-les en aquells municipis o en aquelles contrades va fer que ajuntaments, mancomunitats de municipis o, en algun cas, diputacions els establissin. La voluntat del nostre Grup, que em sem-

bla que convergeix en d'altres grups d'aquesta cambra, si més no els que són situats físicament en el mateix cantó de l'hemicicle en què els parla aquest diputat, és la voluntat que al llarg d'aquesta legislatura tots aquests centres d'ensenyament que els ens locals van haver d'obrir puguin passar a la xarxa única pública d'ensenyament reglat de casa nostra, xarxa única pública d'ensenyament reglat a casa nostra que només pot tenir, com a única titularitat, la Generalitat de Catalunya, i una altra cosa en pot ser la gestió o la cogestió.

Aquest és el sentit de l'esmena que havíem presentat, i ens faria molta il·lusió que, per una vegada, per una única vegada, i que no servís de precedent, la nostra esmena entrés també en aquest esperit convergent que semblava que esmentava la diputada del Grup de la minoria majoritària i que en aquests moments visualment no sé si tinc dubtes que es mantindrà.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per intervenir per fixar la seva posició els grups que no han presentat esmenes, té en primer lloc la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, la diputada senyora Tolosana.

La Sra. Tolosana i Cidón

Moltes gràcies, senyor president. De l'escó estant, per manifestar el nostre vot afirmatiu a la Moció presentada pel Grup Socialista i acceptar també aquelles esmenes o transaccions que ell accepti. Aquest vot afirmatiu, el fem en coherència amb el vot que el nostre Grup ha emès en els diferents ajuntaments on s'ha presentat al Ple una moció paral·lela a la que es presenta avui aquí, i també en coherència amb la nostra Proposició no de llei presentada el 25 de març en aquest mateix sentit. Per tant, el nostre vot afirmatiu més contundent.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per fixar la posició, pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Francàs.

El Sr. Francàs i Porti

Gràcies, senyor president. El nostre vot serà positiu a la Moció amb les esmenes de Convergència i Unió, penso que per tres motius fàcilment explicables: el primer és que ens preocupa realment la situació de les escoles d'educació especial de titularitat d'entitats locals o d'administracions locals; el segon és que entenem molt bé la preocupació d'aquestes entitats pel manteniment d'aquestes escoles tan necessàries i que fonamentalment és una qüestió econòmica, i el tercer –i penso que això no ens fa acceptar les esmenes que presenta Convergència i Unió–, que entenem que perquè això pugui tirar endavant és forçosa l'acceptació per part del Govern del compromís d'assolir-ne la titularitat i donar solució al problema que jo deia abans, que és fonamentalment econòmic. Per tant, votàrem a favor de les esmenes, o de la Moció si s'accepten les esmenes, per

entendre que això seria realista i tiraria endavant la solució de les escoles esmentades.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. El senyor Magí Cadevall, per fixar la posició del seu Grup respecte a aquestes esmenes. *(Pausa.)* Té la paraula el senyor Magí Cadevall.

El Sr. Cadevall i Soler

Gràcies, senyor president. Per posicionar-me sobre les esmenes i la transacció.

Quant a les esmenes de Convergència, en el primer punt afegixen la paraula «tendent»; ens sembla que potser això és voler, podríem dir, difuminar molt, però pensem, com deia la senyora Flora Sanabra, que aquest «tendent» no implica negar que es pugui arribar a un resultat final, si sobretot en el punt segon es fa constar que hi haurà un calendari.

Segon punt. En el segon punt acceptaríem l'esmena de Convergència i Unió, però amb una transacció, o amb una doble transacció. En primer lloc, l'esmena de Convergència i Unió, encara que sí que recollia la idea que el Departament d'Ensenyament signés un protocol perquè els municipis que vulguin convertir aquestes escoles municipals en escoles del Departament d'Ensenyament, si han de prendre alguns passos legals necessaris, els puguin prendre amb la garantia que no només hi ha una bona intenció sinó que hi ha un compromís escrit amb un calendari..., però el que demanem nosaltres és afegir, com ha dit la senyora Flora Sanabra, que consti que en aquest protocol hi haurà un calendari, i, en canvi, demanaríem que no sortís aquí cap al·lusió als tràmits legals que han de fer aquests ajuntaments, sigui convertir-los en personal fix, etcètera, que això no quedés esmentat, sinó només que quedi fixat un calendari perquè aquests municipis puguin fer els passos que han de fer.

Finalment, la tercera esmena de Convergència i Unió..., en el tercer punt, nosaltres demanàvem que, mentre no s'assignin o no s'assumeixin aquestes escoles, es millorin els convenis provisionals, perquè he dit que eren la base del conflicte actual. Nosaltres demanàvem que el Departament d'Ensenyament assumís totes les despeses. Desgraciadament, l'esmena de Convergència i Unió no recull totes aquestes despeses, però ens sembla que hi ha un progrés important. Quin progrés és? Que el conveni actual, que els municipis aquests denunciem com a conveni pitjor que el conveni anterior, diu que la base per a calcular els costos de personal serà el conveni signat pels centres privats, els convenis col·lectius dels centres privats. Els ajuntaments, en aquestes mocions de ple a què he alludit, demanaven que els professors d'aquestes escoles municipals, que legalment i a tots efectes són públiques i en el Mapa escolar són públiques i les funcions que els atribueix són públiques..., doncs, també en aquest aspecte econòmic la base del còmput per al cost de personal sigui la de les escoles públiques, la del professorat i personal de les escoles públiques. Des d'aquest punt de vista no recull, l'esmena de Convergència al tercer punt, tot el que

demanàvem, però és, ens sembla, un progrés sobre el conveni anterior, i, per tant, acceptaríem el tercer punt.

En resum, per tant, de Convergència acceptem la primera esmena, la tercera esmena i la transacció dipositada a la Mesa sobre la segona esmena.

Respecte a l'esmena d'Esquerra Republicana, on demana que afegim altres punts, com que cal iniciar negociacions sobre altres tipus d'escoles, de primària, secundària, escoles artístiques, etcètera, jo, en primer lloc, voldria agrair al senyor Bargalló l'interès, podríem dir, que s'ha pres fent aquesta esmena per completar, podríem dir, la temàtica. Agraeixo també la seva disposició a acceptar el que el nostre Grup faci amb aquesta esmena, i agraeixo la seva generositat. Jo demanaria al senyor Bargalló, doncs, en aquest sentit, comprensió, de dir que si preferim que no entri aquesta esmena és perquè preteníem fer una moció que tractés únicament i exclusivament d'un escoles d'educació especial que estan en negociacions per a incorporar-se al Departament d'Ensenyament.

I per acabar, i com a matisació, la senyora Flora Sanabra ha dit que la nostra Moció no feia referència als quatre municipis que han fet la Moció —Gavà, Cornellà, Mollet i Terrassa—; és cert que nosaltres no considerem que hagi de quedar exclòs a aquests quatre municipis, però tampoc voldríem implicar en aquesta Moció que tots els municipis hagin de seguir la mateixa norma: per exemple, al municipi de Barcelona, per la seva dimensió, perquè té moltes classes d'escoles, pot ser que el tema de les escoles municipals se solucionés d'una manera totalment diferent de la que nosaltres sol·licitem en aquesta Moció. Era molt més...

El president

Se li ha acabat el temps, senyor...

El Sr. Cadevall i Soler

...una consideració precautòria.

El president

Moltes gràcies.

A veure, donarem lectura a l'esmena transaccional; el secretari primer, que doni lectura a l'esmena transaccional, tal com ha quedat definitivament.

El secretari primer

Moltes gràcies, senyor president. L'esmena transaccional que ofereix el senyor Magí Cadevall al punt segon diria: «Signar amb les administracions locals un protocol que reculli la voluntat del Departament d'Ensenyament d'assumir la titularitat d'aquestes escoles municipals, recollides en el Mapa escolar de Catalunya, tot establint-ne el calendari.»

El president

Moltes gràcies. Haig de preguntar reglamentàriament si hi ha algun Grup dels esmenants que s'oposi a aquesta esmena. *(Pausa.)* No és així? Queden assumides, per tant, en el text de la Moció.

Entenc, per claredat definitiva de la votació, que ha sigut assumida l'esmena al punt primer, de Convergència, l'esmena transaccional al punt segon i l'esmena al punt tercer, de Convergència, i que no ha estat assumida l'esmena d'Esquerra Republicana de Catalunya. És així? *(Pausa.)* Molt bé. En aquest cas proposo la votació dels tres punts de la Moció en una sola votació.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin a favor de la Moció, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els diputats que hi votin en contra, que es posin drets.

Aquells que s'abstinguin?

Aquesta Moció ha estat aprovada per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents en l'hemicicle.

Senyores diputades, senyors diputats, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de tres de la tarda i dos minuts.